

MERCENAR

66

WAR

FOREST

WAR

FOREST

WAR

JO DEXTER
Măcel
la Monrovia

Jo Dexter

MĂCEL LA MONROVIA

Traducere de Nicolae Constantinescu

**Editura BOGDANA
2003**

LIBERIA

(scurt istoric)

„Descoperită” în secolul al XV-lea de portughezi, Coasta Grânelor devine, în 1822, Liberia (de la Liberty) sub impulsul filantropilor din Societatea Americană de Colonizare care, în ciuda ostilităților autohtonilor, implantează în zonă sclavi negri americani eliberați.

În 1874, este proclamată Republica Liberia, iar capitala ei este botezată Monrovia, în onoarea președintelui american Monroe. Negrii de origine americană se instalează repede în posturile cheie ale puterii. Începând cu anul 1912, ei pornesc la reorganizarea armatei. În 1915, populația Kru (etnie de pe coasta de sud) se răscoală. Rebeliunea este reprimată.

În 1916, Firestone obține o concesiune pe nouăzeci și nouă de ani pentru câteva teritorii imense. Au loc noi ciocniri între kru și autohtoni și puterea dezbinată de cei din Congo, negri de origine americană. Liberia începe să cunoască un anumit progres economic cu producția de cauciuc și de fier.

În 1971, în momentul ascensiunii la putere a președintelui William Richard Tolbert, scăderea prețului la fier și concurența făcută cauciucului natural de cauciucul sintetic, apoi criza petrolieră dau naștere unei mișcări de recesiune economică, fenomen care se va agrava, în ciuda devizelor aduse de concesiile pavilioanelor de agrement.

La 12 aprilie 1980, un puci militar dirijat de sergentul-șef Samuel Kanyon Doe, în vârstă de douăzeci și opt de ani, răstoarnă guvernul. Caporalul Harrison Pennue îl taie în bucăți pe președintele Tolbert în prezența lui Samuel Doe, care îl ridică imediat la gradul de colonel și îl numește comandant-șef al armatei. Treisprezece miniștri și înalți demnitari ai țării sunt executați câteva zile mai târziu pe o plajă din Monrovia.

În 1983, Wyeh Syen încearcă să-l dea jos pe Samuel Doe. Eșuează și va fi executat împreună cu trei dintre partizanii lui.

În 1984, este descoperit un complot pus la cale de generalul Quiwonkpa, care reușește să fugă și să se exileze.

Krahni, etnia (minoritară) a lui Samuel Doe, instaurează teroarea în țara lor.

La 1 aprilie 1984, o a treia tentativă de asasinare a lui Samuel Kanyon Doe eşuează în ultima clipă. În același an, generalul Samuel Doe impune o nouă constituție și, în 1985, el este ales președinte al republicii. Validitatea scrutinului este aprig contestată de opoziție.

La 12 noiembrie 1985, generalul Thomas Quiwonkpa este ucis în timpul unei noi încercări de răsturnare a lui Samuel Doe, la care participă viitorii șefi rebeli, Charles Taylor și Prince Johnson.

FORȚELE CARE SE ÎNFRUNTĂ

(Țara celor cinci guverne)

În ziua de 24 decembrie 1989, Prince Yealu Johnson, discipol înflăcărat al rebelului Charles Taylor, reușește să atace și să jefuiască poliția din Butuo, în nordul Liberiei. Această acțiune marchează începutul insurecției împotriva regimului tiranic al președintelui Samuel Kanyon Doe.

De atunci, tânărul luptător al mișcării de rezistență, în vârstă de numai treizeci și unu de ani, devine unul dintre eroii luptei împotriva opresiunii. În februarie, el preia conducerea unui grup înarmat al FPNL (Frontul Patriotic Național din Liberia), loc rămas vacant prin moartea comandantului Paul Harris, ucis de trupele guvernamentale. Charles Taylor, care avea patruzeci și doi de ani, până atunci șef necontestat al FPNL, simte că se apropie pericolul și încearcă să marginalizeze acest partizan prea înflăcărat.

Născut dintr-o mamă liberiană autohtonă și un tată descendent din rândul sclavilor americani, Charles Taylor cunoaște bine Statele Unite, acolo unde și-a făcut studiile. Licențiat în economie al Universității din Bentley (Massachusetts), el va fi, de două ori, încarcerat pentru deturnare de fonduri și trafic cu arme, CIA supraveghindu-l pentru legăturile lui foarte strânse cu colonelul Gaddafi.

Micul dictator, Charles Taylor, ale cărui trupe conduc prin teroare trei sferturi din teritoriul liberian, nu a reușit să controleze în totalitate toate punctele nevralgice ale capitalei care vor fi, rând pe rând, conduse de forțele guvernamentale ale lui Samuel Doe, de oamenii lui Prince Johnson, apoi de Ecomog, forța de intervenție din Cedeao¹.

Refuzând orice amestec din străinătate în treburile țării, Taylor declară „război total” căștilor albe din Cedeao.

În ziua de 9 septembrie, de dimineață până seara, guvernul a fost răsturnat. Convins să-și părăsească palatul-fortăreață, Samuel Doe se duce la Cartierul General al forței de intervenție din Cedeao ca să

¹ Comunitatea Economică a Statelor din Africa de Vest (n. a. |

se întâlnească cu Prince Johnson. Au loc schimburi de focuri care vor continua până în interiorul birourilor Ecomog, ce se vor solda cu peste şaizeci de morţi din garda prezidenţială. Rănit, Samuel Doe va fi dus la Bushrod Island, Cartierul General al lui Prince Johnson şi executat a doua zi de dimineaţă.

Imediat după aceea, Prince Johnson se proclamă preşedintele Liberiei. Acest titlu şi-l însuşise deja din iulie, pe lângă cel de comandant-şef al armatei. Aflând de capturarea lui Samuel Doe, generalul Nimlay, şeful gardei prezidenţiale, se declară de partea sa, a preşedintelui provizoriu, aşteptând eliberarea şefului statului.

Conferinţa de la Banjul reuşise să creeze forţa de mediere din Cedeao² şi formarea unui „guvern de uniune naţională de tranziţie”. În acea noapte, împreună cu Samuel Doe, care era încă în viaţă, se aflau în Liberia cinci претенденти la putere.

Astăzi nu au mai rămas decât patru, dar se pare că va mai dura mult până ce vor înceta luptele tribale şi se va instaura o adevărată putere legitimă: aceea aleasă de popor.

² Este greu de crezut că Prince Johnson ar fi avut destulă greutate şi ar fi prezentat destule garanţii să-l convingă pe Doe să părăsească buncărul în care se ascundea de trei luni. Rolul comandantului Ecomog este deosebit de suspect în toată această întâmplare (n. a.)

CAPITOLUL I

Era ora zece seara. Afară era întuneric. Anoste, continue, precipitațiile torențiale ale anotimpului ploilor făceau un zgomot puternic căzând pe tabla acoperișului.

Climatizarea nu mai funcționa, pentru că și cele mai slabe resurse energetice produse de grupul electrogen fuseseră rezervate echipamentelor sanitare. Căldura sufocantă și atmosfera saturată de umiditate făceau ca aerul să fie de nerespirat.

Îmbrăcată cu o bluză albă, Wendy Alton era o femeie finuță, cu ochi albaștri și cu degete delicate și abile. Ca să lupte împotriva oboselii care îi provoca o senzație de somn, ea fixă cu privirea lampa cu petrol agățată de tavan, însă avea impresia că flacăra galbenă se va stinge dintr-o clipă în alta, din cauza lipsei de oxigen.

Wendy Alton era medic și lucra pentru Centrul Prezidențial Carter³. Fusesse detașată în urmă cu un an la spitalul catolic „Saint-Joseph” din Monrovia unde activau o echipă medicală de călugări și călugărițe din Brazilia și doisprezece membri ai asociației „Medicii fără Frontiere”, veniți din Belgia.

În ciuda ferocității războiului civil care, de mai bine de opt luni, însângera Liberia, Wendy Alton refuzase să părăsească țara. Ea se afla acolo ca să acorde ajutor medical și va face acest lucru atâta timp cât va fi lăsată. Era surmenată, căci, de zece zile, spitalele din Monrovia, capitala Liberiei, își închiseseră porțile fie din lipsă de mijloace, fie pentru că luptele amenințau direct securitatea pacienților și a personalului. Nu mai rămăsese deschis decât „Saint-Joseph”, arhiplin, care, în curând, urma să rămână fără medicamente.

Climatul devenea din ce în ce mai nesănătos și asta nu avea nici o legătură cu atmosfera sufocantă ecuatorială care strivea, pur și simplu, mica țară africană. La Monrovia, fiecare dimineață era însoțită de contingentul ei de descoperiri macabre. Lovite de gloanțe, uneori decapitate sau cu picioarele tăiate de săbii,

³ Asociație umanitară înființată și condusă de fostul președinte Jimmy Carter. Obiectul ei este lupta împotriva bolilor și sărăciei în lumea a treia (n. a.).

cadavrele zăceau peste tot, răspândite pe străzi, în fața edificiilor publice, pe plaje și se degradau în aer liber, sub privirile supraviețuitorilor hămesiți, epuizați, bolnavi, amețiți din cauza febrei, a suferinței și a fricii.

Wendy Alton era de gardă la urgențe. Accesul în spitalul catolic tocmai fusese oprit și nu avea nimic de făcut. Afară se auzeau rafale sporadice, dar mai ales tunetul mortierelor și al puștilor, amintind tuturor că războiul continua chiar și noaptea. Nu aveai timp să mori.

Iri, forțele rebele ale lui Charles Taylor, ajunseseră la bulevardul Tubman, axul central al Monroviei, unde se afla spitalul „Saint-Joseph”. Jafurile și execuțiile sumare începuseră imediat în acest cartier.

Tânăra americană auzi dintr-odată voci care proveneau din exterior. Câteva clipe mai târziu, aproximativ zece oameni cu armele în mâini se prezentară la intrarea de la urgențe. Nu era deloc nevoie ca aceștia să-și decline identitatea. Wendy știa cine erau și ce voiau.

Săptămâna care tocmai trecuse, un detașament de krahni ucisese mai mult de șase sute de civili refugiați în biserica luterană Saint-Pierre, sub protecția CICR⁴. Câteva zile mai târziu, membri gărzii personale a președintelui Samuel Doe fuseseră transferați din patul lor de spital „John Kennedy” din Monrovia și imediat uciși șaptezeci de bolnavi, a căror singură vină era aceea că aparțineau triburilor Gio și Mano, care furnizau grosul trupelor rebele care controlau capitala liberiană.

Acum, oamenii lui Charles Taylor veneau și ei să ceară tributul de sânge. Blocând ușa cu zăvorul, Wendy Alton deschise ghișeul și întrebă pe un ton profesional:

— Aveți răniți care trebuie îngrijiți?

— *Everything, OK, doc, thanks*, răspunse un individ cu nasul turtit și cu ochii injectați cu sânge.

Bine făcut, individul avea mai mult de un metru și optzeci de centimetri înălțime și cântărea în jur de o sută de kilograme. Avea niște bicepsși care l-ar fi făcut invidios chiar și pe Schwarzenegger.

Spitalul era plin ochi. Ocupați cu îngrijirea victimelor războiului, ceilalți membri ai echipei nu auziseră nimic.

— Atunci, de ce aveți nevoie? întrebă ea indiferentă.

⁴ Comitetul internațional al Crucii Roșii (n. a.).

Știa, din experiență, că nu trebuie să arate niciodată nici frică și nici agresivitate față de aceste bande de ucigași.

— De nimic, zise unul dintre ei. Vrem numai să verificăm dacă nu cumva ascundeți trădători pe aici.

Având pe cap o perucă roz, îmbrăcat cu o cămașă de piele descheiată și un tricou cu imaginea bisericii Notre-Dame-de-la-Paix din Yamoussoukro⁵, acoperit cu insigne în mijlocul cărora se afla o cruce mare de aur, sigur furată de la una dintre victimele sale, tipul era beat sau drogat și se afla într-o stare de agitație dintre cele mai periculoase.

— Nu ascundem pe nimeni, domnule. Noi îngrijim toți bolnavii, indiferent de rasă, de religie sau de apartenență politică.

Cel cu perucă roz se întoarse spre tipul solid și zise:

— Vezi, Ferdie! Doctorița ne spune că a îngrijit niște trădători!

— Eu îi îngrijesc pe cei care au nevoie, atâta tot. Dacă nu aveți și voi nevoie de asta, vă rog să vă continuați drumul.

Wendy era înspăimântată. Știa că trăia sfârșitul spitalului „Saint-Joseph”. Totul se terminase. Nu mai rămânea decât să plece. Dar trebuia să câștige timp și să-i calmeze pe acești descreierați, dacă voia să evite un masacru precum cel de la spitalul „John Kennedy”. Apăsă butonul unei sonerii ca să cheme ajutoare.

Ultimul spital care funcționa încă în Monrovia era pe cale să își închidă porțile, pentru că devenise locul de cazare a celor mai mulți nebeligeranți de la începutul ostilităților din Liberia. El se afla între cele două fronturi în lupta fără milă dintre doi fanatici cruzi: Charles Taylor, liderul Frontului Național Patriotic din Liberia (FPNL) și Samuel Doe, dictatorul care se ascundea, mort de beat, în palatul-fortăreață protejat de trupe foarte hotărâte. Plasați în posturile cheie ale puterii, dar fiind și minoritari, membrii etniei sale, Krahni, cunoșteau prețul terorii absolute care, timp de zece ani, fusese impusă în țară de sergentul-șef alcoolic: fără prizonieri, tară amnistie, lai a scuze. Ei se știau condamnați să învingă sau să moara pana la ultimul Dar eventualitatea unei victorii a forțelor guvernamentale părea, pe zi ce trecea, din ce în ce mai imposibilă. Astfel krahni, erau hotărâți să ia cât mai multă lumea posibilă cu

⁵ Sanctuar colosal și foarte contestat, oferit Sfântului Scaun de Felix Houphouët-Boigny, președintele Coastei de Fildeș. Ioan Paul al II-lea, după doi ani de ezitări, a acceptat să o consacre, în septembrie 1990, în prezența a două sute de mii de persoane (n. a.).

ei la moarte.

În Liberia, singurul drept era de acum înainte era cel a Kalașnikovului, singura lege mai tare era cea a mai multor mortiere. Ura tribală ținea locul ideologiei politice pentru cei doi dușmani care își disputau puterea.

Charles Taylor, șeful rebelilor, își expunea programul cu o deosebită simplitate:

— Principalul este să-l ucidem pe Samuel Doe. După aceea, om mai vedea.

Era mult mai turbat acum, din moment ce, inamicul lui, Prince Johnson, reușise să se implanteze în zona strategică a portului și devenise o a treia forță cu care trebuia să lupte.

În ciuda numelui său, Prince Johnson era un african pur, în comparație cu Charles Taylor, care avea origini americane. Opozant al concepțiilor pro-Gaddafi ale lui Taylor, Johnson realizase o secesiune în februarie 1989 și, de atunci, se dovedise a fi un excelent lider. El știa să vorbească africanilor și trupele pe care le recruta pentru Frontul Național Patriotic Independent din Liberia (FNPII) erau extrem de motivate.

Prince Johnson, numit „rebelul rebelilor”, tocmai încheiase un atac împotriva lui Samuel Doe, ca să permită debarcarea „căștilor albe” ale Ecomog, forța de intervenție a Cedeao⁶, care era favorabilă pentru amândoi, în timp ce Taylor respingea orice formă de intervenție străină în masacrul liberian.

Afară, armele încă se auzeau în întuneric. Furios din pricina înțelegerii secrete dintre trupele guvernamentale, unitățile Ecomog și ale FNPII-ului lui Prince Johnson, Charles Taylor bombarda zona portuară ca să împiedice debarcarea forțelor interafricane și evacuarea refugiaților cu ajutorul elicopterelor ce aparțineau *US Navy*.

Mathias, un tip brunet și slab, chirurg în echipa belgiană, veni să răspundă apelului lui Wendy. Când ajunse în sala de urgențe, situația era critică. Americanca se baricadase cu o masă ca să împiedice pătrunderea negrilor. O lovitură de umăr a nemernicului sparse ușa, aruncând spre mijlocul camerei masa, scaunul, actele, chiar și pe Wendy, care se prăbuși la pământ.

⁶ Trimiterea unei astfel de forțe interafricane este un fapt fără precedent. Decisă după refuzul Statelor Unite de a se implica militar în conflict, ea reflectă foarte bine îngrijorarea provocată în regiune de războiul civil liberian (n. a.).

— Bine lucrat, Ferdie! zise entuziasmat tipul cu peruca de culoare roz.

El intră în spatele uriașului în momentul în care Mathias o ajuta pe Wendy să se ridice.

— Înapoi! răcni tipul cu perucă, lipind țeava armei de asalt Beretta de tâmpla chirurgului. Dați-le voie să treacă luptătorilor pentru libertate.

Mathias înjură, dar nu se mișcă.

— Cu ce drept intrați aici? întrebă el. Și cine sunteți?

— Eu sunt Neke Dilipomowroa, zise el cu o voce cârâitoare. Dar poți să-mi spui Mickey, așa cum îmi spun și prietenii. Asta ar simplifica puțin legătura noastră, făcând-o mai umană.

După aceea izbucni în răs. Dar ochii lui bulbucăți îi ieșiră din orbite, neexprimând nici un amuzament. Exprima un singur lucru: dorința sa nebună de a apăsa pe trăgaci. Mathias începu să transpire abundant.

Ceilalți membri se plasaseră în spatele lui Ferdie și rămaseră tăcuți, așteptând deznodământul. Toți acei bărbați fie fuseseră ei înșiși îngrijiți, fie avuseseră prieteni ce fuseseră îngrijiți de o echipă de medici străini, exact ca aceea care lucra aici. Ardeau de nerăbdare să se răzbune pe „trădători”, dar erau, în același timp, puțin jenați de atitudinea excentricului care își zicea Mickey.

Wendy îl simți și se întoarse spre ei.

— Domnule, zise ea, adresându-se uriașului, încercați să vă calmați colegul! Noi suntem străini, toți membri ai ONG⁷-urilor, iar unicul nostru scop este acela de a ajuta oamenii! Atitudinea dumneavoastră contrazice toate convențiile internaționale.

— Convenții internaționale... zise Mickey, rânjind. Ai auzit, Ferdie? Doamna doctoriță crede că comandantul-șef se va lăsa dus de nas de aceste convenții!

— Calmează-te, Mickey, îi ceru Ferdie. Am venit aici ca să facem ceva, nu să ne certăm cu doctorii.

Se întoarse spre Wendy Alton și adăugă:

— Lăsați-ne să trecem, vă rog. Altfel, vom fi obligați să folosim forța.

Cu o privire răutăcioasă, americanca se uită spre ușa spartă, masa răsturnată, hârtiile răspândite pe jos.

— Și asta înseamnă pentru voi să acționați cu calm...

⁷ Organizații Neguvernamentale (n. a.).

Ferdie nu răspunse.

— Lasă arma jos, Mickey, ordonă el.

— Imediat ce acești doctori se vor da la o parte, ca să pot să trec, răspunse tipul cu perucă.

Contrar așteptărilor, Wendy se apropie și mai mult de Mathias, formând o barieră derizorie în fața acelor oameni înarmați.

— Cine este șeful vostru? întrebă ea. Și cine a comandat această acțiune?

În acel moment, ușa se deschise în spatele ei. Lumina de pe culoar pătrunse în micuța sală de urgențe slab luminată și se auzi o voce autoritară:

— Lasă arma jos, Mickey, ai auzit?

O expresie de furie reținută apărură pe fața lui Mickey.

— Dar, căpitane... protestă el. Comandantul Roy Bean Laywhytea ne-a ordonat să căutăm trădătorii și să-i lichidăm.

— Lasă arma jos! se auzi din nou vocea căpitanului. Să căutați trădătorii, sunt de acord. Dar comandantul Laywhytea nu v-a ordonat, în mod sigur, să veniți aici și să amenințați niște oameni care nu fac altceva decât să îngrijească răniții.

Mickey lăsă arma jos.

Involuntar, Wendy și Mathias oftară adânc.

Americanca se întoarse. Un negru într-o ținută de luptă, cu o alură de sportiv, cu părul creț și tuns scurt, se afla la intrarea în culoar, lângă sora Janaina.

— Eu sunt căpitanul Iambo Tabinde, zise el, colaborator direct al lui Roy Bean Laywhytea, care este ministrul de Justiție în guvernul președintelui Charles Taylor și comandant al G2⁸.

Inițial, conducătorii FNPL nu prevăzuseră o lege împotriva cumulului de funcții...

— Mulțumesc, murmură Wendy.

— Nu-mi mulțumi, zise căpitanul Tabinde. În urma succesorilor noastre împotriva inamicului, acum vă aflați în plină zonă de luptă. Va trebui să plecați. Prezența voastră aici ne încurcă în acțiunea noastră. Mai mult, securitatea spitalului nu va putea fi garantată.

Mathias își scotoci prin buzunare și scoase un pachet de Savana. Aprinse o țigară, trase două fumuri lungi și se simți mai calm.

⁸ Serviciile informații militare al FNPL. (n. a.).

— Este un ultimatum? întrebă el.

— O realitate, răspunse Iambo Tabinde. O tristă necesitate a războiului. Nu mai aveți curent electric, în curând nu veți mai avea nici apă, nici carburant pentru grupurile voastre electrogene, nu veți mai putea primi nici medicamente.

Mathias clătină din cap.

— Cât timp?

— Două zile. Trei, cel mult.

Mathias și Wendy schimbă o privire elocventă. Asta însemna că trebuia să o șteargă cât mai repede. Era foarte clar. Trupele lui Charles Taylor se aflau acolo. În orice moment, o bandă de descreierați precum Mickey putea să vină aici și să provoace un adevărat masacru. Iar atunci, ei nu vor avea norocul să vadă un căpitan Tabinde căzându-le, put și simplu, din cer. Acest gen de lucru nu se întâmpla decât o singură dată. De altfel, un lucru era foarte adevărat: nu mai aveau medicamente.

Janaina, sora braziliană care sosise cu ofițerul din G2, asistase la scenă fără să scoată vreun cuvânt. Se ruga în liniște.

— Wendy, pe tine voiam să te văd, zise ea. Căpitanul Tabinde are o mică problemă.

Wendy Alton redeveni imediat o profesionistă.

— Te ascult.

— Iată, am un panarițiu mare aici, zise Iambo Tabinde, arătându-i degetul arătător.

Wendy se apropie și privi.

— Dumnezeuule... zise ea. Dar nu e deloc bine. Va trebui incizat, golit și dezinfectat.

Apoi, brusc, invitând ofițerul să o urmeze spre interiorul spitalului, ea se abținu să nu izbucnească în râs. Tocmai scăpaseră de un masacru pentru că acel căpitan Tabinde avusese inspirația să vină să consulte un medic...

*

A mai fost nevoie de câteva momente de tensiune pentru ca oamenii lui Charles Taylor să accepte să părăsească spitalul. Mathias reuși să grăbească plecarea lor, oferindu-le un cartuș de țigări și două sticle de gin. Dar absolut toți, inclusiv călugării brazilieni și echipa „Medicii fără Frontiere”, știau că rebelii se vor întoarce, acum că stăpâneau teritoriul.

Echipa se reunise ca să hotărască măsurile ce urmau a fi luate. Concluzia dezbaterilor fu cea a înțelepciunii: era mai bine să părăsească zona de luptă cât mai repede, ca să-i salveze pe cei

care încă mai puteau trăi.

— Există un spital al Crucii Roșii la Brewerville, zise responsabilul brazilian. Se află în nord-estul Monroviei. Cei de acolo au foarte multe medicamente, dar o lipsă acută de personal.

— Ar fi mai bine dacă am rămâne la Monrovia, obiectă Francoise, membră a echipei „Medicii fără frontiere”. Avem, de asemenea, instalații disponibile la Sinkor, în sectorul controlat de Prince Johnson. Acolo sunt și medicamente și este și loc.

Chiar dacă nu avea reputația de măcelar a lui Samuel Doe și Charles Taylor, Prince Johnson era un om violent, militar de carieră în serviciile de informații, apoi fusese format la școala liberiană după intrarea sa în mișcarea de rebeliune. Recent, în tabăra sa din Bushrod Island, aflată în nordul Monroviei, executase el însuși, în fața partizanilor adunați, doi dintre foștii lui „colonei”, care încercaseră să-l dea jos.

— De ce ai încredere în Prince Johnson? întrebă Wendy.

— A promis să-i lase în pace pe doctorii refugiați în sectorul său și să-i plaseze sub protecția Ecomog imediat ce va fi posibil, zise Mathias.

Sora Janaina încuviință:

— Și, până în prezent, Prince Johnson și-a ținut promisiunile. Oamenii lui sunt mult mai disciplinați decât cei ai lui Charles Taylor.

Wendy se alătură ideii susținute de ceilalți:

— N-am o simpatie mai mare pentru Prince Johnson în comparație cu Charles Taylor sau Samuel Doe, dar el, cel puțin, are inteligența să lase echipele de salvare să-și facă treaba. În plus, aș prefera Sinkor decât Brewerville.

Toate capetele se întoarseră spre americanca cea blondă. Ea zâmbi.

— Doi bărbați nu pot fi transportați, sunt, deci, condamnați, reluă ea. Dar nu îi vom lăsa să moară singuri aici fără să le alinăm suferințele. Eu sunt singura care nu depind decât de autoritatea Centrului Prezidențial Pot lua orice decizie doresc. Iar acum, decizia mea este să rămân până ce vor muri. După aceea, voi veni după voi.

— Ești nebună! zise Mathias, trăgând din țigară.

Wendy clătină din cap.

— Nu vor trăi mai mult de douăzeci și patru de ore, răspunse ea. Apoi, am o prietenă care deține ceva cu care poți circula fără probleme în toată țara: o legitimație de presă. Ea mă va ajuta să

vin după voi.

— Cine este? întrebă Francoise.

— Ruth Kettering, de la *Washington Post*. Am vorbit cu ea puțin mai devreme și a fost de acord.

— Micuța roșcovană? întrebă Mathias. Da, fata asta îmi inspiră încredere.

— Dar ce naiba, îți vei risca viața pentru doi inși care așteaptă să moară? Doi inși care sunt deja aproape niște cadavre!

Wendy Alton își încruntă sprâncenele a dezaprobare.

— Îți dai seama cât vor suferi dacă nu le va injecta nimeni, în mod regulat, anestezice?

— Oricum, insistă Francoise, există și eutanasia! În principiu, sunt mai mult împotriva, dar în acest caz cred că ar fi justificată.

Toți călugării brazilieni aveau capul plecat. Wendy făcu o grimasă la auzul acestor cuvinte.

— Și eu am momente când sunt pentru. Când nu se mai poate face nimic altceva. Și, în acest caz, aș fi de acord cu tine. Necazul este că nu avem nimic ce să le injectăm. Dacă vă asumați riscul să încercați cu barbiturice...

Provocă acum o liniște mai grea decât aerul tropical, apoi, apucând de pe masă un bisturiu aflat într-o tăviță, îl împinse spre Francoise.

— Sau poate ai curajul să le pui capăt suferințelor cu ăsta...

Se așternu din nou tăcerea, apoi Wendy Alton expuse ceea ce îi părea a fi argumentul decisiv:

— Știți toți că lucrez pentru Centrul Prezidențial, dar poate nu știți că tatăl meu este un vechi prieten al lui Jimmy Carter și că eu sunt fina lui. Asta pare a fi de necrezut, dar, știind acest lucru, sunt sigură că nici unul dintre ucigașii lui Charles Taylor nu va îndrăzni să se atingă de vreun fir de păr de-al meu. Vă imaginați care ar fi repercusiunile internaționale? Dacă, din nefericire, mi s-ar întâmpla ceva, nașul meu ar ordona imediat ca guvernul Statelor Unite să-i pedepsească pe vinovați! Cine va îndrăzni să se pună într-o asemenea situație?

Cei de față dădură din cap aprobator. Cunoșteau reputația președintelui Carter. Era un om care respecta justiția, cunoscător al drepturilor omului și care nu se lăsa dus de nas. Micii tirani ai lumii întregi tremurau când el ridica vocea.

A doua zi de dimineață, o interminabilă coloană de mașini transporta aproximativ o sută de răniți, abandonând spitalul „Saint-Joseph” și îndreptându-se spre Sinkor, sub drapelul Crucii

Roșii. Nu mai rămăseseră acolo decât doi bărbați muribunzi și o femeie care să-i asiste până ce ei își vor da sufletul.

*

Trecuseră douăzeci și patru de ore. Wendy supraveghease bolnavii până în ultima lor clipă de viață. Ambii muriseră la sfârșitul. După-amiezii, în căldura jilavă și sufocantă din anotimpul ploilor.

Wendy tocmai incinerase cadavrele folosindu-se de câțiva litri de carburant lăsat acolo de echipă, rămânând apoi singură, în acele locuri sinistre care miroseau a eter, a putreziciune și a moarte. Nu mai suporta acel spital gol, care nu mai însemna nimic. Mai devreme, avusese însă ceva de făcut: să-i vegheze până în ultima clipă pe cei doi inși intrați în agonie. Fusesse deci utilă. Dar acum nu mai răspundea decât de ea însăși. Se simți cuprinsă de frică.

Wendy se lăsase de țigări cu trei ani în urmă. Cu toate acestea, o cuprinsese o dorință nebună să fumeze. Aprinse o lanternă de buzunar, intră în camera de gardă, scotoci prin toate sertarele și reuși să găsească un pachet de Savana și o cutie de chibrituri uitate de Mathias. În birou, dădu peste o sticlă de Johny Walker. Își puse într-un pahar, așeză lanterna de buzunar pe masă și se instală pe un scaun. De foarte puține ori încercase un astfel de sentiment de singurătate. Bău o gură de whisky, apoi își aprinse o țigară și tuși.

Era singură în tot acest spital. Ce făcea Ruth? Avea nevoie de o companie, de o companie amicală. Pentru prima oară de la sosirea sa în Liberia, Wendy Alton era cuprinsă de frică. Trase încă un fum din țigară și tuși din nou. Era imposibil. Nu era în stare să mai fumeze. Aruncă țigara pe jos, o stinse cu talpa pantofului și se întoarse la whisky.

Parcă acum îi mai dispăruse din frică și o căldură binefăcătoare îi cuprinsese obraji. În acel moment auzi zgomote de pași pe culoar. Curând, lumina unei lanterne se putea observa pe sub ușa de la birou.

— Cine-i acolo? întrebă ea, ridicându-se.

— Wendy? Ești singură?

Era Ruth Kettering!

Îmbrăcată cu bocanci de comando și o uniformă de luptă decolorată, jurnalista de la *Washington Post* era o roșcată mică de statură, dar energică, cu părul scurt și cu o mutrișoară simpatică, plină de pistui. Cu o bucurie aproape copilărească, Wendy deschise larg ușa.

Aerul extenuat și ochii încercănați ai lui Ruth în lumina slabă a lanternei de buzunar îi uciseră veselia mai mult decât ar fi făcut-o o rafală de armă automată.

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva! N-ai venit să mă iei la Sinkor.

— Ba da, dar nu imediat, răspunse Ruth Kettering.

— Colonelul a avut probleme? întrebă Wendy.

Ruth Kettering o liniști:

— Au trecut în mare viteză și s-au instalat ca niște regi la est de Sinkor. Elizabeth Blunt de la BBC s-a dus să le facă o vizită și să le ia un interviu.

Jurnalista aruncă o privire prin încăperile goale și prost luminate.

— Mai ai pacienți?

— Nu, răspunse Wendy.

— Atunci, ia-ți trusa și vino repede!

— Dar ce s-a întâmplat, până la urmă?

— Mă aflu pe teren cu echipa de jurnaliști. Stăm întotdeauna în grup. Astfel, rebelii știu că, dacă se iau de vreunul dintre noi, ceilalți vor fi acolo și vor povesti totul lumii întregi.

— Prudență elementară, încuviință Wendy, în timp ce-și pregătea instrumentele.

Niște oameni aveau nevoie de ea. Nu știa încă cine și unde, dar știa că se va duce să se ocupe de ei. Pentru asta se și afla acolo. Își regăsisese acum motivul de a trăi, simțindu-se mult mai bine.

— Reușisem să angajez un fotograf, continuă Ruth și încercam să-l căutăm pe Charles Taylor, pe lângă Robertsfield. Știi că acordă mult mai ușor interviuri atunci când e fotografiat și când i se promite să i se publice declarațiile în ziare. Dintr-odată, am dat nas în nas cu o coloană de fugari. Erau câțiva liberieni, dar mai ales ghanezi.

— Niște oameni care au de ce să le fie frică de rebeli, comentă Wendy.

— Oamenii lui Charles Taylor au ucis deja un om din garda de la ambasada ghaneză, spunând că erau toți niște trădători și că se băteau împotriva lor în rândurile Ecomog-ului și chiar ale FNPIL-ului.

Wendy aflase acest lucru. Clătină ușor din cap.

— Dar ce voiau să facă la Robertsfield? întrebă ea, mirată.

— Să găsească un avion la aeroportul internațional și să se întoarcă la ei acasă.

— Ce! exclamă Wendy, stupefiată. Încă nu știu faptul că Charles Taylor controlează zona?

Charles Taylor își stabilise cartierul general nu departe de aeroportul de la Robertsfield, la aproximativ treizeci de kilometri de Monrovia, la Harbel. I s-a părut destul de comod să se instaleze în clădirile care fuseseră odinioară ocupate de Firestone, în mijlocul plantației de arbori de cauciuc a firmei de pneuri.

— Evident că știau acest lucru. Nu știau însă ce se înțelege prin „a controla”. Acei oameni fuseseră păcăliți încă de la începutul acțiunilor și au sfârșit prin a se îndoi de tot. Se gândeau să găsească o metodă de a trece.

— Există răniți? Din acest motiv ai venit să mă iei?

— Doi bărbați au fost răniți în timp ce încercau să fure o mașină a FNPL-ului.

— Ah! zise Wendy, verificând conținutul trusei medicale.

Urmă un moment de liniște, apoi Ruth Kettering își dresе vocea și zise:

— Lucrul cel mai nasol din toată povestea asta este că...

— Ce? întrebă Wendy.

— Acești doi tipi au fost surprinși de rebeli în timp ce încercau să le fure o mașină. Au ucis unul și au rănit un altul înainte de a fugi.

— Dumnezeu!... murmură Wendy. Cred că Taylor este acum turbat de mânie și îi va căuta peste tot!

— Sunt bine ascunși, zise Ruth pe un ton mai puțin sigur.

— Să merg în plină zonă controlată de Taylor și să îngrijesc niște tipi care au omorât un om din FNPL! Mă duci direct în gura lupului, Ruth.

— Nimic nu te obligă să vii. Faci ce vrei, Wendy.

— Da? Atunci, la drum! Să ne grăbim! Vindecarea depinde foarte des de rapiditatea cu care este îngrijit bolnavul!

Wendy Alton lăsă să se scurgă un moment scurt de liniște, apoi adăugă:

— Când mă gândesc că unii consideră jurnaliștii niște observatori fără milă, care privesc oamenii murind fără să facă nimic!

Ruth zâmbi și luă trusa pe care Wendy tocmai o pregătise...

*

Range Roverul se zdruncina rulând pe bulevardul Tubman. La nord și la est, continuau să se producă explozii. Lumina roșie și cea portocalie sufereau o frumoasă refracție în noaptea ploioasă și

acopereau grămada de nori aflați la joasă altitudine. Ofensiva lui Charles Taylor era, o dată în plus, blocată. Rebelii întâlniseră forțele guvernamentale în dreptul aerodromului din Springs Payne, în plin centru al Monroviei, la numai trei kilometri de președinție. Frustrați, ei se retrăseseră într-o debandadă care semăna foarte mult cu ceva de genul „scapă cine poate”. Acum, se răzbunau – de departe – bombardând portul unde mai multe mii de civili, îngroziți, se refugiaseră, sperând să fie mai în siguranță lângă forțele din Cedeao.

— Întotdeauna populația fără apărare plătește pentru greșelile altora, murmură Wendy.

Era deja acolo de un an și nu reușise să se obișnuiască cu aceste masacre. Existau persoane care puteau să se obișnuiască și persoane care nu puteau. Iar ea făcea parte din cea de-a doua categorie.

Ruth nu răspunse nimic. Era mai puțin dezgustată decât prietena ei. În toate aceste zile, ea se aflate în prima linie ca să asiste la moartea oamenilor, în direct, pe străzi, în păduri, în timp ce Wendy îngrijea răniți și mai avea încă poftă de viață.

În Monrovia era acum un adevărat măcel și, cu zecile de mii, locuitorii fugeau prin orașul rămas fără electricitate, fără apă curentă și fără mâncare. Krahni și funcționarii își făceau biografii false, învățau să vorbească limbile autohtone, încercând astfel să se folosească de luptătorii de gherilă. Însă de multe ori acest lucru era zadarnic.

După spusele lui Ruth Kettering, aveau loc șase sau șapte execuții la fiecare oră, la fiecare dintre numeroasele posturi de control amplasate de către rebeli la ieșirea din capitala liberiană. Și, în tot acest timp, alți rebeli continuau să execute „trădătorii”, șiruri întregi de fugari care încercau să treacă frontiera.

Ruth roti brusc volanul ca să evite o groapă mare din mijlocul șoselei și trecu razant pe lângă câteva cadavre, parțial devorate de câini, care zăceau la marginea bulevardului. Chiar și la maximum, ventilația nu reușea să usuce aburul de pe parbriz. Mergeau cu geamurile lăsate, în ciuda ploii puternice. Mirosul de putrefacție care umplea habitacul mașinii Range Rover era infect.

După ce fuseseră spălate timp de două sau trei zile de ploile ecuatoriale, cadavrele adulților fuseseră în mod progresiv sfâșiate de haitele de câini vagabonzi. Mai întâi obrajii, apoi membrele și în cele din urmă pieptul. Corpurile copiilor și ale tinerilor erau în întregime „curățate” chiar din acea zi.

La capătul bulevardului, Range Roverul schimbă direcția spre vest și spre Harbel. Ploaia hașura conul luminos pe care farurile îl formau și cu care se străduiau să străpungă întunericul.

Ruth tocmai accelerase când un proiector puternic cu halogen se aprinse brusc și se îndreptă spre fața ei.

— Oprește! răcni o voce isterică.

— Ce vreți? întrebă Ruth, orbită de lumină, după ce opri mașina.

Ieșirile din Monrovia și întreaga zonă deținută de trupele lui Taylor erau înțesate cu controale itinerante, efectuate de mici grupuri de rebeli, care nu ezitau să ucidă ca să-și însușească bunurile victimelor.

— Suntem un comando! răspunse vocea. Control! Coborâți din mașină!

Un alt tip sări pe treapta mașinii și îndreptă țeava Kalașnikovului spre habitacul mașinii. Aparent, „grupul de comando” era format din doi membri, dar, când aveai un proiector și un Kalașnikov, era suficient să mai „produci” ceva de la cei care voiau să-și salveze pielea fugind.

— Nici nu se pune problema să cobor! răspunse Ruth, sigură pe ea. Sunt jurnalistă și lucrez în zonă cu acordul CIC-ului!

Pretinsa autorizație a lui Charles Taylor era singurul lucru magic folosit de toți jurnaliștii. Cum cea mai mare parte a „controalelor” se efectua fără știrea șefului rebel, ei erau lăsați să treacă, evitând astfel necazurile ce ar fi putut să se ivească în cazul unui protest al jurnaliștilor. Grație acestui truc, simplu dar eficace, presa internațională reușise, până în prezent, să-și facă treaba în zona de luptă.

Mai puțin obișnuită decât Ruth cu barierele rutiere, Wendy avea deja mâna pe telefonul-satelit al mașinii care era singurul mijloc de comunicație cu lumea exterioară. Ca și cum acest gest ar fi putut s-o salveze...

— Și cealaltă? Cine este? mormăi tipul agățat de portieră.

În lumina proiectorului, Wendy văzu că tipul purta o pălărie de pai în genul vâslașilor și își vopsise fața cu caolin.

— Prietena mea este medic și o conduc la Robertsfield pentru o urgență. Acum, lăsați-ne să trecem, altfel voi suna la cartierul general al CIC-ului!

Tupeul lui Ruth fu suficient de convingător. Tipul cu pălărie se desprinsese de lângă portieră și sări în stradă, nu înainte de a le întreba pe cele două femei dacă au cumva vreo țigară. Jurnalista îi

aruncă un pachet de Peter Stuyvesant și porni la drum, izbucnind în râs.

— Mă întreb ce vor face cu țigările pe potopul ăsta...

*

În apropiere de Robertsville, unde era întuneric beznă, Ruth părăsi strada și intră pe un drum mocirlos care ducea spre pădurea ecuatorială. Curând intrară într-un tunel care părea săpat în mijlocul unei vegetații dense și ude din cauza ploii. Ruth trebuia să conducă cu mare atenție. Parcurseră trei kilometri fără să scoată vreo vorbă, acompaniate numai de zgomotul motorului, al pneurilor din gropile pline de apă și al picăturilor care cădeau încontinuu pe tabla mașinii.

Apoi farurile se îndreptară către un luminiș. Se aflau acolo aproximativ douăzeci de fugari, ascunși sub prelate de camuflaj. Cele două americance coborâră din mașină și Wendy o urmă pe Ruth în direcția unuia dintre adăposturile improvizate.

Tipul care era cel mai grav rănit deja nu mai putea să meargă. Pulpa piciorului stâng era plină de schije de la un cartuș exploziv. Putea face cangrenă, tetanos, diferite infecții. Wendy se întrebă dacă va reuși să evite amputarea piciorului, pentru început, trebuia să facă o incizie și să extragă fragmentele de metal.

Neavând anestezic, unse rănitul cu alifie de paracetamol, apoi îi dădu să bea dintr-o singură înghițitură un pahar cu whisky. Înainte de a începe extracția, îi dădu un băț.

— Strânge bine ăsta între dinți, zise ea.

Apoi își aranjă instrumentele pe jos, o investi pe Ruth cu calitatea de asistentă și îi explică rapid cum să curețe și să îi dea instrumentele.

Încredințând lanterna unui bărbat, cu misiunea de a lumina locul unde urma să lucreze, evitând în același timp să o orbească, Wendy se apucă de treabă.

Un miros puternic de mușchi impregnase deja absolut totul sub adăpostul acoperișului de pânză transformat în infirmerie. Din când în când, negrul scotea câte un geamăt slab, nimic mai mult, în timp ce Wendy îi tăia carnea. Rezista eroic în fața durerii, cu maxilarele crispate pe bucata de lemn.

Ruth Kettering era o asistentă perfectă.

*

Trecuse deja o jumătate de oră și Wendy tocmai terminase delicata extracție, când se auziră țipete din adăpostul vecin, acoperind tărâboiul făcut de ploaie pe prelate de camuflaj.

— Rebelii! zise Ruth, dând drumul din mână unui instrument chirurgical. Ne-au găsit!

— Atenție la instrumente, zise Wendy.

Tocmai terminase de suturat o rană mare. Tăie apoi firele și ceru compresele. Da, într-adevăr, oamenii lui Taylor găsiseră fugarii. Nu mai era nimic de făcut, decât să aștepte confruntarea și să încerce să le dezamorseze violența. Așa cum făcuse mereu în astfel de situații, Wendy Alton continuă să-și îngrijească pacientul fără să se preocupe de nebunia ucigătoare a rebelilor.

O rafală de armă automată se auzi brusc aproape de urechile lor. Omul însărcinat cu iluminatul tresări fără să vrea, provocând astfel balansarea fasciculului de lumină.

— *Could you stop moving, please?*⁹ întrebă Wendy cu o voce blândă.

O secundă mai târziu, o bucată de prelată se ridică și o ploaie scurtă năvăli în adăpost în același timp cu niște lumini de faruri.

— În picioare, bandă de trădători! Măinile sus! se auzi o voce răgușită.

Wendy nu se întoarse. Dar știa cu cine avea de-a face și asta nu prevestea nimic bun. Ar fi recunoscut acea voce colerică dintr-o mie. Era cea a lui Mickey, tipul care venise în dimineața acelei zile la spital ca să lichideze „trădătorii”.

— Tocmai pansez pe cineva, zise americanca, liniștită. Imediat ce termin, sunt a voastră.

— În picioare acum sau vă omor pe toți! zise Mickey, înecându-se de furie.

Ruth întoarse capul ca să-l privească, continuând să bandajeze piciorul rănitului.

Wendy începu să tremure, dar făcea tot posibilul să pară calmă. Dacă ar fi hotărât să-i ucidă, ar fi făcut-o indiferent de ceea ce ar fi întreprins ele. Cel puțin, să nu le dea satisfacție acestor brute fără suflet, arătându-le că le este teamă. Termină de pansat rănitul. Oamenii din FNPL îi dădură voie s-o facă și ea înțelese că, precum cei întâlniți mai devreme pe drum, erau stânjeniți de faptul că erau albe. Fugarii liberieni și ghanezi erau îndreptățiți să se teamă mai mult decât ele.

Wendy se ridică, își scoase mănușile de plastic și se apropie de al doilea rănit, aruncând o privire fugară spre Mickey. Nu mai

⁹ Poți să nu te mai miști, te rog? (n. a.).

purta peruca roz, tricoul și insignele care constituiau ținuta sa de oraș, dar își păstrase crucea de aur, pe care o purta deasupra vestei de luptă. Avea aceiași ochi de turbat cu care venise la spital ca să ceară explicații – după concepțiile sale personale despre dreptate – cu privire la moartea unor bolnavi krahni și congolezi.

În această seară avea o comportare diferită. Wendy tocmai se pregătea să-și pună în mâini o altă pereche de mănuși, când sosi o mașină.

— Faceți loc! zise un rebel.

Mickey rânji.

— Oh, avem onoarea! Comandantul Roy Bean Laywhytea în persoană s-a deplasat pentru...

Americancele bănuiau mai degrabă că ministrul și spionul lui Charles Taylor venise în inspecție în regiune. Cum ar fi putut el să fie informat atât de repede de prezența lor în acele locuri?

O voce de gheață se făcu auzită:

— Ajunge! Comandantul Roy Bean vă ordonă să ieșiți!

Wendy se gândi că, în mod evident, cunoștea acea persoană. Era vocea lui Ferdie uriașul.

— Cu ce ocazie pe aici? întrebă Ruth. Avem de îngrijit niște oameni.

— Sunt aici în numele legii și a ordinii pe care președintele Charles Taylor m-a însărcinat să le fac să fie respectate în această regiune.

Acea voce nu avea nimic în comun cu cea a brutelor precum Ferdie și Mickey. Era vocea unui bărbat îngrijorat. Tonul avea chiar o amprentă de afectare și de prețiozitate. Nici Ruth și nici Wendy nu avuseseră până acum ocazia să-l întâlnească pe Roy Bean Laywhytea, ultimul dintre oamenii de încredere ai lui Charles Taylor – ceilalți lăsându-și posturile vacante din cauza unor morți violente – și astfel nu puteau să se abțină să întoarcă privirea spre deschizătura adăpostului.

Bărbatul le apărură în lumina albă a farurilor care inunda luminișul. Roy Bean Laywhytea era de talie medie. Era îmbrăcat cu o uniformă de luptă menită să înfrunte pădurea și avea pe cap o pălărie de camuflaj. În spatele lui, cu motorul mergând la relanti, aștepta un vehicul 4×4 japonez blindat, importat din Libia, similar cu cel în care se deplasa Charles Taylor. Cu un țigaret între dinți, protejat de o umbrelă ținută de unul dintre oamenii lui, Roy Bean Laywhytea părea exact ceea ce era: un mic șef pretențios. Privirea sa era cea a justițiarilor. A unui om periculos.

— Care lege? îl ironiză Wendy. Care ordine, domnule ministru de Justiție?

— Ordinea se va reinstala. Și numai atunci când Charles Taylor își va recăpăta locul care îi revine: președinția ilegal ocupată de acest nemernic de Samuel Doe. Până atunci, CIC-ul nostru m-a însărcinat să fac să domnească dreptatea FNPL-ului în sectorul capitalei și vă interzic să-i ajutați pe trădători!

— Domnule „justițiar din Monrovia”, răspunse răspicat Wendy, eu îngrijesc oamenii care sunt răniți. Aceasta este datoria mea de medic și nu vreau să știu ce gen de relații aveți voi cu pacienții mei. Dacă ai fi fost rănit, te-aș fi îngrijit și pe tine.

Vocea sa tremura de revoltă – revolta unei americance educate în spiritul respectării drepturilor omului și al drepturilor la asistență ale persoanelor aflate în pericol. Facțiunile din trupele lui Charles Taylor funcționau după un alt registru: cel al rivalității și al urii tribale. În ochii lor, un singur lucru conta: să-și nimicească inamicul. Și, pentru a face acest lucru, toate metodele erau bune.

Vorbele americancei era foarte hazlii pentru Mickey. El izbucni în râs și apoi zise:

— Ai auzit, Ferdie? Micuța doctoriță spune că datoria ei este să îngrijească niște bandiți care au asasinat un luptător al libertății și au rănit un altul!

Roy Bean Laywhyea îl făcu să tacă, aruncându-i o privire.

— Cine ești? o întreabă el pe Wendy. Și ce faci aici?

— Ți-am mai spus odată ce fac. Cine sunt? Wendy Alton, medic trimis aici de Centrul Prezidențial Carter. Dacă pot să-ți dau un sfat, este acela de a mă lăsa să-mi termin treaba iar apoi să plec cu acești oameni spre portul din Monrovia, unde vor putea să găsească un mijloc de a fugi de război. Dacă mi se întâmplă ceva din vina voastră, președintele Carter, patronul, dar și nașul meu, vă va cere sigur socoteală.

Amenințarea îl nemulțumi pe Roy Bean Laywhyea. Dar își reveni imediat și trase un fum din țigară.

— Ieși din acest adăpost, ordonă el cu sânge rece.

Ruth se ridică și, cu un semn din cap, îi indică lui Wendy că avea tot interesul să se supună ordinului.

— Du-te, murmură Wendy Alton. Eu rămân lângă bolnavi.

Ruth Kettering se aplecă spre ea și îi șopti cât se poate de discret:

— Ieși împreună cu mine, Wendy, Dumnezeule! Tu nu-i cunoști pe acești tipi. Sunt niște nebuni! Eu îi văd acționând în fiecare zil!

Sunt capabili să tragă în plin.

Wendy strânse din dinți.

— Fă ce vrei! Eu rămân. Un medic care îngrijește un rănit nu ascultă aceste ordine rușinoase.

Ruth ieși în ploaia care inunda luminișul.

— Ai zece secunde să faci ce ți-am spus, zise Roy Bean Laywhyea.

— Ieși, Wendy! o imploră Ruth. Această încăpățănare nu te va ajuta cu nimic.

Roy Bean Laywhyea puse ceasul în dreptul fasciculelor luminoase ale farurilor mașinii sale și numără zece secunde.

— Ferdie, ordonă el. Scoate-o pe domnișoara Alton de sub adăpost.

Wendy Alton vru să se împotrivească din nou, însă Ferdie nu îi permise acest lucru. După toate aparențele, era genul de animal disciplinat care executa fără să comenteze ordinele superiorului său. Dintr-o singură mișcare, smulse prelata care adăpostea răniții. Ploaia spăla cu brutalitate cei doi răniți, pe tipul cu lanterna și pe americancă.

— Dar... protestă Wendy.

Nu avu timp să spună mai mult. Cu o rapiditate uimitoare pentru un asemenea colos, Ferdie ridică arma, o apucă pe americancă de subsuori, o ridică de la pământ, încrucișându-și mâinile în jurul umerilor și o imobiliză într-o strânsoare puternică, prinzându-i ceafa între degete. Wendy Alton încetă imediat să se mai zbată. La cea mai mică mișcare, Ferdie o strângea și mai tare, iar ea avea impresia că îi plesnesc oasele cervicale.

— Privește, zise cu răutate Mickey în timp ce gorila o scotea afară. Vezi ce le facem celor care îi ajută pe trădători!

Ea părea să cântărească cât un fulg între brațele puternice ale lui Ferdie. Bărbatul îi dădu drumul brusc și tânăra căzu cât era de lungă în iarba udă și în noroiul din luminișul unde ghaneezii își ridicaseră adăposturile improvizate. Prelatele fuseseră smulse și boccelele spintecate, iar conținutul lor răspândit peste tot. Wendy era atât de nervoasă, încât îi venea să urle. Orbită de ploaie, cu ceafa amorțită de presiunea brutală a degetelor lui Ferdie, se sprijini pe un genunchi și se ridică pe jumătate.

În lumina farurilor, văzu restul trupei. Înghesuiți unul lângă altul sub un copac gros, fugarii erau ținuti la respect de aproximativ șase rebeli cu mutre amenințătoare. La câțiva metri distanță, se afla întins cadavrul unei femei, plin de sânge, cu

tunica îmbibată de apă lipită pe corp. Wendy o privi, plină de indignare. Și ea care crezuse că rafala auzită mai devreme fusese trasă în aer ca să intimideze fugarii... Trei degete ale victimei fuseseră tăiate. Era o practică curentă. Acesta era metoda cea mai comodă de a recupera inelele. „Justițiarii” din FNPL nu pierdeau timpul.

Wendy se întoarse spre Laywhyeya.

— De ce ați făcut asta?

Ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, Roy Bean Laywhyeya răspunse calm:

— Era o congoleză. Congolezii îl susțin pe Doe.

În acel moment, un puști de aproximativ opt ani scăpă din mâinile unei ghaneze care încerca să îl țină lângă ea, în mijlocul grupului de prizonieri. Cu fața acoperită de lacrimi, el începu să alerge spre femeia asasinată, strigând „mama!”.

Cât se poate de suplu, ca un războinic obișnuit cu terenul noroios, Mickey se îndreptă spre el, îl seceră cu o lovitură de picior și îl aruncă la pământ, lovindu-l cu bocancul între omoplați.

Apoi aruncă o privire întrebătoare spre Roy Bean Laywhyeya. Încet, suflând în atmosferă un nor de fum, nebunul megaloman pe care Wendy îl numise „justițiarul din Monrovia” își dădu încuviințarea printr-o mișcare din cap.

Mickey începu să râdă ca un psihopat și trase un glonț în ceafa copilului.

Creierul i se scurgea acum în noroi.

Cele două femei erau stupefiate de oroare.

— Dar el? Ce v-a făcut? strigă Wendy, distrusă pur și simplu de acest act de barbarie.

— Nu puteam să-l las să crească, răspunse Roy Bean Laywhyeya cu o logică înspăimântătoare. Copiii nu uită. S-ar fi răzbunat în mod sigur pe noi sau pe fiii noștri.

Ura tribală nu se putea desfășura decât pe această spirală fără sfârșit a violenței și a morții.

Mult mai obișnuită cu actele sălbatice ale FNPL-ului, Ruth era cu ochii în patru, știind că intervențiile pătimase erau tot ce se putea mai rău în fața acestor brute.

Dar, pentru Wendy Alton, aceste lucruri erau prea mult. Nervii ei cedară. Scăpând din mâinile lui Ferdie, se întoarse spre Roy Bean Laywhyeya, strigând cu o voce stridentă:

— Nemernicule, nebunule, bolnavule! Oamenii ca voi ar trebui să fie suprimați de pe fața pământului!

— Urcați-o în mașină! ordonă justițiarul din Monrovia.

Cățiva tipi îngrămădeau deja fugarii în câteva vehicule.

Cei doi răniți fură aruncați într-un alt vehicul militar.

Mickey și Ferdie îndreptară țeștile armelor lor spre spatele celor două femei și le împinseră către un mic camion Mercedes.

Pe când treceau pe lângă cadavrul congolezei și al copilului ei, Mickey zise cu vocea lui isterică:

— Dacă ar fi fost după mine, călătoria s-ar fi terminat și pentru voi tot aici.

— Scuză-mă, Wendy, murmură încet Ruth Kettering. Dacă aș fi știut că vom ajunge aici...

Wendy Alton dădu din umeri. Oricum, ea ar fi venit. Ea venea mereu, oricare ar fi fost pericolul, când existau persoane care aveau nevoie de îngrijire medicală.

— Despărțiți-le! ordonă Roy Bean Laywhytea, sărind la volanul vehiculului militar blindat. Angajata Centrului Prezidențial Carter într-o parte, iar jurnalista în cealaltă.

Ruth strânse din dinți. Nu avea nici o șansă să facă pe nevinovata, pretinzând că lucrează și ea pentru Centrul Prezidențial Carter. Poziția jurnalistei nu era întotdeauna de invidiat. Dictatorilor și teroriștilor nu le plăceau deloc cei care mărturiseau și făceau informația să circule, cu excepția cazurilor în care puteau să le folosească în scopuri personale.

— Putem să știm unde ne duceți? întrebă ea.

— La CIC, răspunse Roy Bean Laywhytea. Sunt sigur că va fi încântat să vă cunoască.

Făcuseră deja cunoștință. Și de prea mult timp decât și-ar fi imaginat Roy Bean Laywhytea.

Ruth Kettering păli.

Se aflau în mare încurcătură.

Fosta parolă avea toate șansele să-și piardă caracterul magic când îl va revedea pe Charles Taylor în aceste împrejurări.

*

După douăzeci de minute de drum cu hârtoape, cele două femei se întâlniră din nou atunci când fură aruncate în compania altor captivi, în închisoarea din Harbel, de fapt o clădire prevăzută cu grilaje, cu un acoperiș de tablă și păzită de oameni înarmați, pe care Charles Taylor o folosea drept un centru de detenție.

Prizonierii erau întinși direct pe podea. Mirosea a urină, a jeg, a transpirație. Era un bârlog cu o găleată pe care deținuții o treceau din mână în mână până la cel care o cerea. Erau cel puțin două

sute, lipiți unii de alții. Din fericire, aerul circula liber, altfel mirosurile ar fi fost de nesuportat...

Se dădură la o parte ca să poată intra. Se strânsesă cu toții mai mult ca să le facă și lor loc. Deranjat, un bărbat mormăi, se întoarse și, brusc, le văzu pe Ruth și pe Wendy în penumbră.

— *That can't be...* murmură el uluit. *Whites now? And women too!*¹⁰

¹⁰ Nu se poate.... Acum și albi? Și încă femeii! (n. tr.).

CAPITOLUL II

Americancele nu închiseră un ochi toată noaptea. Rebelii erau foarte nervoși. Din strigătele lor și apoi din mișcarea vehiculelor între Harbel și Robertsfield, ele înțeleseseră că așteptau un avion-cargou plin cu arme și cu hrană ce venea din Libia. După ce livrarea avu loc în bune condiții și materialul transferat în tabără, în vechile localuri din Firestone avu loc o explozie de bucurie. Noaptea se termină într-un chef monstru, apoi, la ivirea zorilor, FNPL-ul sărbători evenimentul în felul său: în sânge.

Însoțit de uriașul Ferdie, Mickey veni să le caute pe cele două femei la închisoare.

— În picioare, prințeselor! Vi s-a pregătit un spectacol frumos...

Obosite, murdare, ele se lăsară duse ca niște zombi. Ploaia încetase, dar afară era urât și totul părea murdar, fațadele crăpate, arborii de cauciuc din depărtare, esplanada cea mare spre care erau împinse.

Cei doi bărbați răniți de care se ocupase în urmă cu o zi fuseseră dezbrăcați și apoi aruncați la podea și imobilizați, cu mâinile și picioarele despărțite de țărushi înfiți în pământ. Wendy nu se putu abține să nu tresară. Știa ce orori erau capabili să comită Charles Taylor, Prince Johnson și Samuel Doe, cei trei turbați care își disputau puterea. Ea fusese adesea adusă să îngrijească de victimele lor. Dar înțelese că astăzi urma să asiste în direct la atrocități și se întrebă dacă era capabilă să suporte.

— Nu mai putem face nimic pentru acești doi tipi, îi șopti Ruth. Așa că, ține-ți gura închisă, orice s-ar întâmpla!

Nemaidorind să re trăiască clipele petrecute în brațele lui Ferdie, Wendy dădu din cap.

Aproape douăzeci de bărbați formau un cerc în jurul celor doi tipi.

Cu un pistol la șold, Charles Taylor se desprinsese de grupul partizanilor lui, le privi îndelung pe cele două femei, apoi îi spuse lui Ruth Kettering:

— Îmi pare rău că ai petrecut o noapte în închisoare! Este îngrozitor. Și știi despre ce vorbesc¹¹... Îți amintești?

¹¹ Mai întâi membru al guvernului lui Samuel Doe, Charles Taylor a

Dacă își mai amintea! Ea îl interviewase de mai multe ori în celula sa. Sensibilă la discursurile lui pline de justiție socială, la acea vreme, tinerei femei chiar i se făcuse milă de el și îi strecurase câteva grame de hașiş ca să-l ajute să reziste.

Așadar, o recunoscuse... Ruth Kettering se întreba dacă trebuia s-o ia drept o veste bună sau una rea. El continua să înainteze, umflându-se în pene, cu degetele la centură. Cu un aer mândru de el însuși, Roy Bean Laywhytea îl urma la câți pași distanță.

— Ai rămas aceeași mică roșcovană ageră... zise Charles Taylor cu o emoție prefăcută. Nu te-ai schimbat.

Ruth Kettering se crispă. Se strădui să zâmbească și răspunse:

— Nici tu.

De fapt, se cam îngrășase puțin. Dar ar fi putut să fie acceptabil cu pielea mulatră, fața ovală, barba nerasă de trei zile, pe care o întreținea cu mare grijă și cu veșnicii ochelari cu lentile fumurii pe care îi purta pe nas. Problema lui Charles Taylor este că el cultiva un stil Che Guevara modern, care nu i se potrivea deloc și, îmbătrânind, semăna din ce în ce mai mult cu un bufon. Un bufon periculos.

— Mă flatezi, zise el mândru. Să știi că am planuri mari pentru tine...

Ruth Kettering înghiți în sec, dar nu se mișcă.

— Dar, înainte de a vorbi despre asta, adăugă Taylor, trebuie să vă spun că sunt foarte nemulțumit de tine și de prietena ta.

Întinse mâna spre unul dintre oamenii lui care îi dădu o macetă și, agitând cu neglijență arma, se apropie de cei doi bărbați legați, care gesticulau icnind în noroi.

— Comandantul Roy Bean Laywhytea, care este și ministrul de Justiție, continuă el, mi-a spus că intenționați să-i operați pe acești domni...

Șeful rebel lăsă să treacă un moment de liniște chinuitoare.

— Acest nemernic a știut întotdeauna să creeze tensiune, îi șopti Ruth lui Wendy.

— Taci din gură! strigă Mickey.

— Iată cum operez eu trădătorii care îmi ucid soldații! zise victorios Charles Taylor.

fost acuzat de deturnare de fonduri publice. Arestat la Boston, în Statele Unite, el a fugit din închisoare cu ajutorul unor cearșafuri legate unul de altul (n. a.).

Fără să se uite la el, lovi cu cuțitul prizonierul cel mai apropiat. Bărbatul scoase un urlet îngrozitor care le făcură celor două femei pielea ca de găină.

Lama lovi o ureche și un obraz al victimei înainte de a-i rupe clavicula și de a-i tăia, pur și simplu, umărul până la braț. Charles Taylor întoarse capul ca să vadă rezultatul loviturii sale și răcni acoperind strigătele de durere ale nefericitului:

— Totdeauna am avut o mână bună, chiar și cu ochii închiși.

Toți oamenii lui izbucniră în râs, cu excepția lui Roy Bean Laywhytea, care își păstră demnitatea de ministru al Justiției. Aruncând cuțitul în noroi, Taylor dădu semnalul și începu distracția. Rebelii adunați îi tăiară pe cei doi bărbați în bucăți cu cuțitele lor, evitând să atace prea repede organele vitale, ca nefericiții să sufere cât mai mult timp posibil.

Charles Taylor și Roy Bean Laywhytea se retraseră într-o clădire, aparent fostul sediu administrativ din Firestone. În tot timpul supliciului, Ferdie și Mickey strângeau brațele americancelor la spate și le orientau capul ținându-l de păr, forțându-le să privească. În mod vizibil, Ferdie se mulțumea să execute cu conștiinciozitate ordinele pe care le primise. Mickey profita de acest lucru adăugând și sadismul său personal.

— Privește! zicea el, stropind cu salivă în urechile lui Ruth. Îți imaginezi ce îndură ei în aceste clipe? Privește! Uită-te bine, nemernico! Nici nu știi cât mă voi bucura în ziua în care va veni și rândul tău...

O dată terminat supliciul, cele două femei, profund tulburate, buimăcite de oboseală și de frică, fură conduse în clădirea din Firestone. Au fost duse într-un birou mic unde așteptau Charles Taylor, Roy Bean Laywhytea și alți doi tipi.

Au fost așezate pe scaune.

— Îmi pare rău că ați luat parte la acele scene dezagreabile, zise rânjind Charles Taylor, pipăindu-și cu complezență barba scurtă. Voiam numai să vă arăt că noi suntem niște oameni serioși. FNPL-ul nu amenință de pomană. Oricine trădează plătește scump!

Devenea din ce în ce mai înflăcărat, pe măsură ce vorbea. Ceilalți negri îl ascultau într-o liniște mormântală.

Brusc, Charles Taylor își puse cele două mâini pe birou și se aplecă spre Wendy Alton.

— Comandantul Laywhytea mi-a spus că lucrezi pentru Centrul Prezidențial Carter, reluă el. Mi-a mai spus că familia ta este foarte apropiată de președinte...

— Foarte, răspunse Wendy, crezând, în mod copilăresc, că îl impresionează pe șeful rebel.

— Ce veste bună! exclamă Taylor. Chiar voiam să am o întrevvedere cu Jimmy Carter!

Wendy Alton nu se putu abține să nu râdă.

— Acest râset mă enervează... zise Taylor. Și eu care contam pe un mic gest din partea ta... Ei bine, pentru că nu cooperezi de bunăvoie, voi fi nevoit să apelez la constrângere. Regret, cu atât mai mult cu cât această constrângere se va exercita într-un fel asupra unor compatrioți. Căci știi foarte bine că sunt pe jumătate american.

Wendy schiță o strâmbătură ce semnifica faptul că acest lucru nu prea o interesa.

— Voi fi obligat să te țin aici până ce scumpul tău naș acceptă să vină să mă vadă, conchise Charles Taylor.

Ruth nu zise nimic. Nu era deloc surprinsă. De câteva momente, începuse să înțeleagă cam ce voia Charles Taylor. Wendi păli. Își dădu seama brusc de ceea ce cerea șeful FNPL-ului. O va ține ostatică până ce Jimmy Carter va veni acolo.

Charles Taylor le lăsă timp să digere informația, apoi adăugă în cinstea lui Ruth Kettering:

— Și, cum niciodată nu ești mai bine ajutat decât de prieteni, tu ești cea care vei pleca să duci mesajul meu lui Carter. Întâmplarea le-a potrivit bine. El se află în acest moment pe Coasta de Fildeș, la Yamoussoukro, unde este invitat de prietenul lui, Felix Houphouet-Boigny, pentru ceremonia de consacrare a bazilicii Notre-Dame-de-la-Paix.

— De ce eu? întrebă Ruth, care nu voia să execute această însărcinare.

Charles Taylor rânji cu toți dinții.

— Pentru că am încredere în tine. Știu că nu vei face nici o prostie care ar putea să-ți pună în pericol prietena. Căci, dacă tu ne trădezi, a murit!

Cu un gest elocvent, își trecu degetul arătător de a curmezișul gâtului.

— Nemernicule! exclamă Ruth.

— Îmi plac cuvintele tale de dragoste, *darling*, spuse duios Charles Taylor.

Wendy era deprimată, incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt. Știa că, dacă va reuși să pună mâna pe Jimmy Carter, Charles Taylor putea să ceară orice în schimbul ilustrului său

ostatic. Arme chimice, de exemplu, sau atomice, sau chiar avioane și niște blindate. Orice.

— Nu te duce, Ruth! strigă Wendy brusc, într-o tresărire de energie.

— Bineînțeles că mă voi duce, răspunse jurnalista, învinsă. N-am de ales.

— Astăzi este marți, reluă Charles Taylor cu aroganță. Îl vom lăsa pe Carter să asiste liniștit la ceremonia care are loc luna viitoare. Are timp până joia viitoare ca să-mi trimită răspunsul, tot prin intermediul tău.

— Ce răspuns? întrebă Ruth.

— Da sau nu, doar atât, răspunse negrul. Da, dacă acceptă să se predea venind aici. Nu, dacă preferă ca domnișoara Alton...

Nu își termină fraza și se întoarse calm spre Wendy, adresându-i un gest fatalist.

— Dacă acceptă, lucru de care nu mă îndoiesc, reluă el, îi voi comunica ulterior prin G2 data întâlnirii noastre.

— De ce n-o faci de acum prin intermediul G2? Ce te împiedică să-i dai un telefon?

Charles Taylor izbucni într-un râs puternic.

— Telefon! Te crezi la New York sau la Washington, *darling*! Ești în Liberia, unde telefonul este doar o amintire. Cele câteva rețele care există în orașele cele mai importante ca Monrovia, Buchanan sau Greenville sunt complet distruse. Tu și prietenii tăi, jurnaliștii, ar trebui să știți acest lucru.

Impresionat de forța propunerilor lui Charles Taylor, Roy Bean Laywhyea încuviința dând calm din cap.

— În privința celei de-a doua părți a întrebării tale, reluă pe un ton mai calm Charles Taylor, este vorba doar de psihologie, *darling*. Încearcă să-ți imaginezi reacția lui Jimmy Carter dacă îi trimiți niște mutre murdare ca să-l anunț că fina sa se află în mâinile mele și că vreau să mă întâlnesc cu el...

Marcând unul dintre lungile momente de tăcere din timpul monologului său, Charles Taylor își scoase ochelarii, îi șterse cu un petic de pânză, apoi îi puse din nou pe nas, zicând:

— Acum imaginează-ți că-i trimit o tânără și frumoasă jurnalistă, care, în plus, este prietena domnișoarei Alton, care este și americană și care deține o fotografie cu Wendy Alton, aflată în compania mea, cu un ziar din ziua respectivă în mână, ca dovadă că se află cu adevărat în puterea mea... Impactul este, totuși, foarte diferit.

Era simplu ca bună ziua.

Ruth Kettering se simțea în pielea unui șoarece prins în cursă. Nu avea cum să refuze misiunea pe care i-o impunea Taylor, altfel Wendy ar fi murit. În același timp, știa că, acceptând, își semna propria moarte. După bunul lui obicei de a elimina tot ceea ce îl deranja în cursa pentru câștigarea puterii, Taylor o va lichida sub acuzația de martor incomod, îndată ce își va fi adus la bun sfârșit misiunea.

Căci, în acel moment, decizia lui Ruth fusese luată. Se va duce, bineînțeles, să-l întâlnească pe președintele Carter la Yamoussoukro și să-i aducă la cunoștință cele întâmplate. O dată făcut acest lucru, va merge la Ambasada Statelor Unite din Coasta de Fildeș ca să avertizeze Serviciul Secret de ceea ce se punea la cale. Altceva nu avea ce să facă. Nu-l putea lăsa pe Jimmy Carter să cadă în mâinile unui nebun megaloman și asasin ca Charles Taylor.

Cu zâmbetul pe buze, bărbatul o privi cum se chinuie, examinând situația imposibilă în care o pusese. Tânăra femeie avea impresia că Charles îi citea gândurile și acest lucru îi făcea foarte mare plăcere.

— E timpul să te pregătești de plecare spre Coasta de Fildeș. Ferdie, Mickey și un alt bărbat te vor însoți până la Yamoussoukro sub responsabilitatea comandantului Jerry Oyobouty, aflat aici de față.

Cu un gest, Charles Taylor arată spre un bărbat mic de statură care, așezat lângă Roy Bean Laywhyua, își rodea nervos unghiile.

— Apoi, ei te vor lăsa să-ți continui misiunea singură, *darling*, continuă Charles Taylor. Va trebui să fi înțeleaptă și să nu te abați de la drumul pe care ți l-am trasat. Uite, ai o săptămână și jumătate ca să faci dus-întors, Harbel-Yamoussoukro. Ținând cont de superbul tău Range Rover și de permisul de liberă-trecere pe care ți-l voi oferi ca să nu zăbovești prin zonele controlate de FNPL atunci când te vei întoarce în Liberia, asta înseamnă un răgaz foarte mare. N-ai de făcut în total decât o mie șase sute de kilometri.

Lăsă apoi să mai treacă un moment de tăcere și adăugă, fixându-o pe Ruth cu ochii lui mari, de culoare verde:

— Și nici prin cap să-ți treacă să mă ataci, organizând o operațiune de comando pentru recuperarea domnișoarei Alton. Ea nu va mai fi aici. Comandantul Roy Bean Laywhyua o va încredința unui detașament de aproximativ o sută de oameni care o vor

plimba în tot acest timp aproape peste tot, în locuri secrete și sigure ale teritoriului liberian.

Ruth Kettering înghiți în sec. Speranțele erau acum din ce în ce mai mici. Trupele lui Charles Taylor controlau actualmente trei sferturi din teritoriul liberian, iar locuri secrete și sigure erau din belșug...

CAPITOLUL III

Poppie Spark era întinsă pe cearșafurile șifonate precum spuma albă a unei mări dezlănțuite. Admirabilul său corp de culoarea abanosului, căruia un vâl ușor de transpirație îi dădea aspectul unei statuete vechi din bronz, era o adevărată încântare pentru ochi.

— Am juisat ca un animal! zise ea cu o voce încă răgușită.

Avea o calitate ce nu-i putea fi negată: spontaneitatea.

Mai avea, totuși, un dar care nu i se putea nega: acela de a rupe ambianțele romantice cu o dezinvoltură neașteptată.

Întrebându-se dacă animalele juissează, Nike Forest o privea cu indulgență. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare! Îndepărtând cearșafurile mototolite, el se așeză pe marginea patului, luă un pachet de Came de pe noptieră și își puse o țigară sub mustața deasă și neagră. Apoi se așeză confortabil între perne și atinse cu degetul mare de la mână rotila brichetei Zippo.

Poppie se întoarse spre el.

— Acum? zise ea, fixându-și privirea pe bandajul din piele neagră care acoperea ochiul stâng al amantului ei Te ai hotărât să-mi spui ce s-a întâmplat?

El zâmbi și mai multe riduri îi încrețiră fața de corsar. Sufla apoi fumul spre tavan în timp ce în minte i se derula repertoriul istorioarelor. Ar fi trebuit să se gândească să mai împrăștieze cu câteva povești de adormit copiii! Avea impresia că repetă întruna aceleași năzbâtii.

— O să fi decepționată, *baby*, începu el. E o poveste veche, mai banală decât ai crede.

— Nu face nimic, povestește! De cât timp îmi doresc să aflu! îl imploră Poppie.

— Dacă insiști... reluă Mercenarul, răsucindu-și mustața în jurul degetului mare ca să-i vină inspirația. S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Eram încă mic...

— E caraghios ce spui, zise Poppie. Nu pot să mi te imaginez copil.

— Nu mă mai întrerupe! protestă Nike Forest, trăgând un nou fum din țigară. Mă faci să pierd firul poveștii.

Suflă pe nări fumul tras mai devreme și se pregăti să-și reia povestirea când fu, din nou, întrerupt de câteva bătăi în ușă, după

un ritm bine cunoscut. Recunoscu imediat codul lui Michael O'Hara și înțelese că acest „cioc-cioc” dădea lovitura de grație vacanței lui sud-africane.

Cu inima bătându-i cu putere, Poppie se ridică brusc în capul oaselor. Agățase cartonașul cu *De not disturb* de clanța ușii și știa că personalul de la *Jubert Park*, hotelul de cinci stele care le servea drept cuib al dragostei în plin Johannesburg, nu și-ar fi deranjat niciodată clienții, decât în caz de extremă urgență.

— Cine este? strigă ea nervoasă.

— *A message from captain Forest*, răspunse anevoie o voce masculină cu un accent îngrozitor, dar imposibil de identificat.

Forest vru să-i spună comisionarului să-i strecoare mesajul pe sub ușă, dar se răzgândi. Bătăile erau „semnătura” lui Mike. Vocea era necunoscută. Era mai bine să-i vadă fața tipului. Se ridică, puse țigara într-o scrumieră, își luă chiloții pe el și se duse să deschidă ușa, apucând în trecere pistolul VP 70 M de la Heckler & Koch.

Bărbatul, un tip blond, bine făcut, de aproximativ treizeci de ani, în pantaloni și cămașă de blugi, avea niște ochelari ușor colorați și fața brăzdată de vechi cicatrice de vărsat. Prezența pistolului în mâna Mercenarului i se păru la fel de normală precum cea a poliției antirevoltă în străzile din Soweto, căci nu păru deloc intimidat.

— Mesajul? mormăi Mercenarul.

— Iată-l, zise Michael O'Hara, țășnind în persoană din spatele ușii unde se ascunsese.

— Te-ai născut așa sau te-a călcat ceva când erai mic? întrebă Mercenarul. Într-o bună zi o s-o pățești, cu genul ăsta de glume.

Erau zile în care nu gusta inevitabilele glume de licean ale lui Michael O'Hara, șeful Grupului de Acțiune Specială pentru Lupta Antiteroristă, mult mai cunoscut sub sigla sa de GAL.

— Nu te bucuri să mă vezi, nenișorule? zise roșcovanul.

— Eram foarte ocupat, mormăi Mercenarul.

Arătă cu bărbia spre diavolul cu pielea brăzdată și întrebă:

— Cine este acest domn?

— Este Gustav, pilotul aparatului Cessna care m-a adus de la Yamoussoukro. Ți-l pun la dispoziție pe întreaga durată a misiunii.

În mod sigur, Mike avea nevoie de el, dacă venise atât de urgent la Johannesburg unde, după ce tocmai dejucase o tentativă de asasinat împotriva lui Nelson Mandela, se refăcea abandonându-se trup și suflet îmbătătoarelor atenții ale superbe Poppie Spark.

Acum era ora șase seara, Nike Forest se afla în camera lui de la prânz în compania lui Poppie, iar unica lui pleoapă începea să cântărească mai mult decât o ușă blindată.

Calculă, punând la socoteală o escală obligatorie la jumătatea drumului, că Mike petrecuse probabil mai mult de douăsprezece ore la bordul avionului Cessna pilotat de Gustav. Totuși, roșcovanul arăta proaspăt, excepție făcând vârful nasului, ce avea pielea cojită din cauza soarelui.

— Hei! Ho! Cine vorbește de misiune? protestă Forest.

— Nu poți să-mi faci una ca asta, zise Mike, foarte serios. E grav de tot și am nevoie de un om de încredere.

— Bine, intră, mormăi Mercenarul. Oricum, n-am să te trimit înapoi la Yamoussoukro fără să-ți ofer măcar un pahar cu apă.

— *Ik ben over een uur. Goedenavond*¹², zise Gustav, grăbindu-se să plece.

— Gustav e olandez și cunoaște engleză, cât să vorbească cu turnul de control, explică O'Hara. Nu vei putea discuta filosofie cu el, dar e un excelent pilot și un om de toată încrederea.

Forest dădu din umeri, agasat de siguranța lui Mike, care îl considera deja angajat pentru misiune. Intră, urmat de omul de la GAL și își recupără țigara din scrumieră. Ușa dormitorului se întredeschise și Poppie își arătă nutrișoara ca să vadă cine era. Își înfășurase corpul gol într-un cearșaf. Tânăra femeie se schimbă când îl văzu pe O'Hara. Știa ce însemna acest lucru.

— Salut, Pop! zise voios roșcovanul.

— Bună seara, Mike, răspunse Poppie, cu fața încruntată precum cea a unui condamnat care ascultă pronunțându-se sentința la moarte.

Se retrase și închise ușa. Mercenarul rămase cu O'Hara în anticameră.

— Pentru început, o veste bună, nenisorule! zise vesel tipul de la GAL.

— Da? mormăi Mercenarul.

Se așază, trase un fum din țigară și apoi îl dădu afară pe nări. Totul îl făcea să nu se încreadă în vestea bună a lui Mike O'Hara.

Roșcovanul tuși brusc, când primi fumul în nas.

— Îți amintești de hotărârea mea de a schimba numele GAL-ului din cauza omonimiei neplăcute cu Grupurile Antiteroriste de

¹² Revin peste o oră. Bună seara (n. tr.).

Eliberare spaniole?

Dacă Forest își amintea? Chiar el fusese cel care îi atrăsese atenția lui Mike de inconvenientul similitudinii dintre cele două sigle!

— Da... îmi amintesc...

— Ei bine, schimbarea numelui a fost refuzată de cei din sferele înalte, zise O'Hara.

— Da, asta chiar e o veste bună, într-adevăr... zise Mercenarul, trăgând un al doilea fum din țigară.

Ochii verzi ai lui Michael O'Hara îl străpungeau ca două burghiuri.

— Hei! Dormi, nenișorule?

— Da, mormăi Mercenarul cu o onestitate remarcabilă.

— Au refuzat schimbarea numelui pentru că acest lucru complica prea multe lucruri la nivelul administrativ, arhive și tralala, reluă O'Hara, imperturbabil. *Dar* au sugerat că, pentru acțiunile în curs, să nu mai utilizăm sigla GAL și să numim Grupul de Acțiune cu un nume pe care să îl alegem noi. Iar eu am hotărât ca acesta să fie SQUAD¹³.

— Cum spuneam, e veste bună, mormăi Mercenarul. Acum, pot să știu și eu ce cauți aici în timp ce eu mă aflu în R&R¹⁴?

Forest se îndreaptă spre bar și se servi cu o cafea tare. Michael O'Hara acceptă un pahar cu suc de portocale și cu o picătură de rom Myer's, apoi îi povesti ce li se întâmplase lui Wendy Alton și lui Ruth Kettering, până în acea seară groaznică în care cele două prietene fuseseră capturate de oamenii lui Charles Taylor, în timp ce ajutau un grup de ghanezi fugari în apropiere de Robertsfield.

— Pot să știu și eu cu ce le pot fi de folos acestor două tinere persoane?

— Ruth ne așteaptă în Coasta de Fildeș, la San Pedro, zise O'Hara, smulgându-și o bucățică de piele care îi atârna în vârful nasului. Wendy a rămas în Liberia. O țin ostatică.

O americană tânără care lucrează ca medic pentru Centrul Prezidențial Carter este reținută drept ostatică de rebelii lui Charles Taylor. Probabil că în Liberia erau zeci de persoane în astfel de situații. Era trist și regretabil, dar ce putea schimba? După Forest, recuperarea unui prizonier dintr-o zonă ocupată de

¹³ Brigadă (n. a.).

¹⁴ *Rest and Rehabilitation*: permisie de lungă durată. (n. a.).

rebeli reprezenta o acțiune sinucigașă. Și de ce să o salveze tocmai pe această Wendy Alton? Cum s-au putut lăsa antrenați într-o asemenea treabă O'Hara și SQUAD? Nu aveau dreptul să cheltuiască banii contribuabililor și cu atât mai puțin să riște viața unor militari americani în acțiuni așa de periculoase.

— Și contezi pe mine să mă duc și s-o eliberez pe această fată în plină junglă liberiană, în mijlocul tipilor care își asasinează aproapele așa cum alții își suflă nasul? De ce să-mi asum un asemenea risc pentru ea? E un lucru nebunesc! Așa, am putea să mergem să recuperăm ostaticii, pardon, „scuturile umane”, reținuți în Irak...

— Lasă-mă să termin, protestă Mike. Ruth Kettering a fost adusă în Coasta de Fildeș de un detașament al serviciului G2. Fata are un mesaj pentru președintele Carter.

Mercenarul își fixă țigara între buze și ridică două degete într-un gest temporizator.

— Ia-o ușurel... Nu prea pricep. Ce treabă are asta cu Jimmy Carter?

O'Hara luă o gură din pahar și răspunse:

— Un comando al organizației G2 a adus-o pe Ruth până la Yamoussoukro, unde se află fostul președinte Carter, invitat de Houphouet-Boigny, ca să asiste la ceremonia de consacrare a bazei Notre-Dame-de-la-Paix.

— Și ce legătură are asta?

— Nu numai că Wendy Alton lucrează pentru Centrul Prezidențial Carter, dar Jimmy Carter, care este un prieten apropiat al tatălui ei, este și nașul fetei. Acest lucru i-a permis lui Charles Taylor să aibă o mică idee.

Forest era acum în totalitate treaz. Facultățile lui mentale funcționau la randament maxim și ghicise fără mare greutate ce idee răsărise în creierul bolnav al lui Charles Taylor. Sperând să se fi înșelat, întrebă:

— Ce? Ce idee?

— Acest nemernic îi cere președintelui Carter să vină în calitate de ostatic în locul lui Wendy Alton. Înțelege acum cum stă situația, nenișorul?

Înțelegea foarte bine. Închise unicul său ochi și clătină din cap. Nu se înșelase deloc. Un ostatic ca Jimmy Carter avea o cu totul altă greutate decât femeia-medic care lucra în scop caritabil.

— Dacă ar reuși să-l aibă ostatic pe Carter, vor putea cere tot ce doresc: o bombă nucleară, un cuirasat arme chimice și mai știu eu

ce.

Forest ascultă continuarea, terminând de fumat țigara Camel.

— Consacrarea bazilicii are loc luni, nenișorule. Taylor i-a fixat întâlnirea lui Jimmy Carter joi la Harbel. Asta e lângă Robertsfield, singurul aeroport internațional din țară, aflat la treizeci și opt de kilometri vest de Monrovia. Acolo, FNPL își are stabilit cartierul general. Ca să-l convingă pe Carter să se supună acestei cereri, Taylor amenință că ucide un prizonier pentru fiecare zi de întârziere, începând cu joia viitoare. Și o va face. Va ucide chiar și doi sau trei dacă va fi nevoie. Pentru el, viața unui om nu valorează mai mult decât aceea a unui purice.

Mercenarul nu avea nevoie să audă această precizare Cunoștea reputația simpaticilor șefi liberieni. Că era Samuel Doe, Prince Johnson sau Charles Taylor, toți erau niște nemernici. Pe lângă acești ticăloși, Saddam Hussein era mic copil.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-l ții pe președintele Carter departe de toate astea, zise el.

— E o problemă, nenișorule, interveni O'Hara. Ruth i-a transmis deja mesajul. Nu uita că era supravegheată de aproape de tipii din G2.

— Și ce zice de asta președintele Bush?

— De acolo vin, răspunse bărbatul de la SQUAD. Ordinele sunt categorice: Carter trebuie împiedicat să se arunce în gura lupului. De îndată ce a fost informat despre cele întâmplate, m-a sunat. Partea proastă, nenișorule, este că actualmente mă aflu într-o altă misiune, care nu-mi lasă timp nici măcar să respir.

— Iată de ce arunci pisica în curtea mea!

— Exact. Nu trebuie cu nici un preț să-l lăsăm pe Charles Taylor să pună mâna pe o persoană atât de importantă ca Jimmy Carter.

— *Damnit!* Atunci care-i problema? Mă voi duce la Yamoussoukro și îl voi opri pe Jimmy Carter. Când va afla regretabila veste a morții lui Wendy Alton, va înființa un spital în memoria ei și după aceea nu vom mai vorbi despre ea.

Știa foarte bine că miza acestei afaceri era dincolo de viața sau de moartea lui Wendy Alton.

— Visezi în timp ce ești treaz, nenișorule! Crezi că lucrurile sunt atât de simple cu guvernării noastre? Bush are alte treburi cu criza din Golf. Nu vrea sub nici un motiv să mai aibă pe cap și afacerea Carter. Și știi la ce ne expunem „oprindu-l” pe Jimmy Carter, așa cum spui tu? Proteste din partea familiei, începând cu Rosalynn,

soția lui. Comunicate de presă. Scandal internațional. Nu poți sechestra un fost președinte al Statelor Unite!

Forest luă o înghițitură de cafea, apoi își termină țigara pe care o stinse în scrumieră.

— Dar Carter? Ce reacție a avut?

— Azi am luat micul-dejun cu el. Nici nu se pune problema, bineînțeles, să-l bruscăm.

— Mulțumesc, Mike. Știu de unde vine ordinul.

— E gata să negocieze cu rebelii, reluă tipul de la SQUAD. Asta vrea el să-i spună lui Ruth. Dar nu-i chiar înconștient. Propune ca negocierile să aibă loc la Monrovia, sub egida Ecomog-ului, forța vest-africană de pace comandată de generalul ghanez Arnold Quainoo.

Jimmy Carter se afla într-o poziție extrem de delicată, iar Forest știa foarte bine acest lucru. El nu putea – și nu voia – să o abandoneze pe Wendy Alton în mâinile lui Charles Taylor. De altfel, cunoștea valoarea unui fost președinte american pe piața ostaticilor. Era, deci, imposibil pentru el să îndeplinească cerințele șefului rebel.

— Să negocieze... mormăi Mercenarul. Ce să negocieze? Cu niște tipi ca Charles Taylor, să accepți să te așezi la o masă și să discuți, este ca și cum ți-ai pune capul în ghilotină.

Michael O'Hara dădu din cap cu convingere.

— Asta i-am spus și eu. Dar nici nu vrea să audă. Este convins că niște negocieri abile pot permite salvarea de vieți omenești și, pentru el, nimic nu contează mai mult decât viața umană.

Forest nu era mirat să audă asta. Președintele Carter era un om pe care îl admira și îl respecta foarte mult, un om care lupta pentru dreptate. Era un georgian din Atlanta, ca și el. Era și un mare idealist. Iată de ce nu sfârșise foarte bine ca președinte și, în schimb, de ce reușea acum să facă atâtea lucruri mari. În afară de formidabila acțiune pe care o realiza în scopuri umanitare, Jimmy Carter continua să-și servească țara și lumea, controlând corectitudinea alegerilor în noile democrații latino-americane, propunând soluții de pace în conflictele africane, obținând grațierea condamnaților la moarte din Somalia, făcând pe intermediarul între secretarul de stat James Baker și Manuel Ortega etc.

De curând, Jimmy Carter revenise în prim-planul actualității diplomatice internaționale, având o întâlnire la Paris cu Yasser Arafat. Se spunea că el era eminența cenușie a diplomației

americane și că numeroase texte ale acordurilor semnate, în special între Moscova și Washington, trecuseră pe la biroul lui înainte de ratificare.

Toți, inclusiv adversarii politici, recunoșteau că acele calități umane care făcuseră din Jimmy Carter un președinte atât de discutat îl făceau astăzi un remarcabil ex-președinte. El era unul dintre consilierii privați cei mai ascultați și unul dintre emisarii oficiali cei mai influenți din lume. Mulți vedeau în el un nou Henry Kissinger și unul dintre principalii candidați la premiul Nobel pentru pace.

— Să negocieze, OK! zise. Dar cât mai departe posibil de Africa. Chiar dacă acest lucru s-ar întâmpla la Abidjan, eu tot n-aș fi liniștit. Datorită ajutorului lui Gaddafi, G2 dispune de mijloace necesare și este capabil să dea lovituri decisive practic peste tot pe continentul african.

— Sunt de acord cu tine, nenișorule. Partea proastă este că Taylor refuză să părăsească țara. El nu are încredere în nimeni. E mai rău decât Samuel Doe! Nici măcar nu a binevoit să participe la conferința de la Banjul¹⁵! Și nu vrea să se întâlnească cu Carter decât în Liberia. Iar Carter a hotărât să se ducă.

— Atunci, suntem în rahat până la gât, conchise Mercenarul, dând de înțeles prin asta că accepta propunerea lui Michael O'Hara.

Tipul de la SQUAD înțelese acest lucru pe jumătate.

— Mulțumesc, nenișorule, știam că n-o să mă refuzi.

— Știi foarte bine că sunt mereu prezent când ai nevoie de un prost care să te scoată din rahat...

Roșcovanul schiță un zâmbet. Știa că Mercenarul era flatat să i se încredințeze o misiune ce venea direct de la președinte. Dar, nenișorul ăsta de Nike era prea mândru ca să o recunoască.

— Pe scurt, fac un rezumat, reluă el. Treaba ta e să o recuperezi pe Wendy Alton, iar apoi să asiguri protecția lui Ruth Kettering.

— De ce n-o rețineți pe ziaristă? Ea nu-i Jimmy Carter!

— Dacă nu se întoarce în Liberia, poți să fi sigur că Charles Taylor îi va trimite lui Carter o ureche sau un deget al lui Wendy Alton, ambalat într-o hârtie.

¹⁵ Capitala Gambiei, unde au avut loc mai multe conferințe asupra viitorului politic al Liberiei, în urma cărora s-a ajuns îndeosebi la trimiterea în țară a Ecomog-ului. Charles Taylor a fost și el invitat acolo, dar a refuzat să vină (n. a.).

— Și dacă ea se întoarce în Liberia, mai ales ca să-i transmită ticălosului de Charles Taylor un mesaj de la Carter și mesajul nu-i va fi pe plac, tipa va muri în mod sigur, completă Nike.

— Există unele șanse, nenișorule.

— Desigur, replică ironic Forest. Bush vrea o misiune curată. Iar eu mă aflu în fața uneia dintre cele mai nenorocite pe care mi-ai încredințat-o vreodată.

— Cel puțin, nu vei mai avea pe cap și serviciul de securitate al lui Jimmy Carter, zise O'Hara. Până luni, fostul președinte se află la Yamoussoukro. Binecuvântarea papala obligă! Și, de luni dimineață, Carter va primi o echipă de supersoldăți însărcinați să-l împiedice să plece la Monrovia.

Forest își puse o țigară Camel într-un colț al gurii și o aprinse cu bricheta sa Zippo.

— Credeam că refuză prezența acestor tipi, zise el, suflând fumul în nasul lui Michael O'Hara, care tuși.

— Am reușit să-l fac să-i accepte pe acești oameni care îl vor proteja în timpul călătoriei sale la Monrovia, dar care, de fapt, vor face totul ca el să nu poată pleca acolo.

Un zâmbet șiret luminează pupila gri-verde a lui Nike.

— Și tu îți imaginezi că Jimmy Carter se va lăsa oprit așa de o bandă de *baby sitters*¹⁶? El n-are nevoie de nimeni ca să se ducă la Monrovia, la Djibouti sau la Petaouchnock. Are alte mijloace, știi...

O mimică șireată pe fața lui O'Hara indica faptul că nu terminase ce avea de spus.

— Și acei tipi au alte mijloace, nenișorule. Sunt specialiști în acțiuni de intimidare. E o îmbinare de agenți secreți și de psihologi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ei îi vor crea dificultăți lui Jimmy Carter și tot ei le vor depăși. Au fost formați special pentru astfel de cazuri. Este ultima generație de agenți speciali. Sunt mândria FBI-ului.

Forest era sceptic.

— Tu vei fi conducătorul acestei afaceri, nenișorule, reluă bărbatul de la SQUAD. Te voi duce repede la San Pedro, te voi prezenta echipei și apoi voi pleca în mare grabă spre Hafar al-Batin.

Nike Forest trase un fum lung din țigară.

— Acolo ai pățit asta? întrebă el, arătând spre nasul stacojiu al

¹⁶ Gărzi de corp (n. a.).

roșcovanului.

— Încă se mai observă așa de tare? zise neliniștit tipul de la SQUAD, enervat. Aveam impresia că începea să se bronzeze.

— Da, începe, îl liniști Forest. Hafar al-Batin... Ia spune-mi, ai văzut multe țări în ultimul timp! Ce faci în Arabia Saudită?

— Am de pus la punct câteva acțiuni de comando pentru Forțele Speciale. Trebuie să prevedem mai multe situații speciale și asta nu e deloc ușor, nenișorule. Supervizez o echipă mică de instructori.

Forest trase un alt fum din țigară.

— Dar, de fapt, zise O'Hara, stupefiat, tu cunoști Hafar al-Batin?

— Evident! răspunse Mercenarul. Se află în Arabia Saudită, lângă al-Qaysumah, în plin deșert, practic sub nasul trupelor irakiene care ocupă Kuweitul.

Mike se arătă impresionat. Nike avea un atlas în cap...

— Nu te uita așa la mine, zise Forest cu modestie. A opta soție a mea era originară din Qaryat al-Hulya, la aproape patruzeci de kilometri spre vest. N-am nici un merit.

Mike nu dădu atenție spuselor lui. Era prea ocupat să-și examineze vârful nasului într-o oglindă aurie care se afla pe comoda din anticameră.

— E, oricum, mult mai bine, zise el, așezându-se din nou.

— Da, da... zise Forest, liniștitor.

— Ruth Kettering este OK, mormăi tipul de la SQUAD, îndepărtând cu o mișcare a mâinii norul de fum care se formase în cameră, în ciuda serioaselor eforturi ale instalației de climatizare.

— Bine, este OK, admise Mercenarul, examinând fotografia pe care tocmai i-o întinsese O'Hara. Are o față frumoasă, mică, dar rotunjită, nu pare deloc proastă și are o culoare a părului mai puțin vulgară decât a părului tău. Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

O'Hara strânse din dinți.

— Imediat ce președintele Carter va fi neutralizat în liniște de oamenii mei, tu decolezi spre Liberia și o salvezi pe Wendy Alton cu orice preț.

— Asta am înțeles, zise Forest, trăgând un ultim fum din țigara Camel. Atâta timp cât nu i se va aduce această fată, sau dovada morții sale, Jimmy Carter va face tot ce va putea ea sa scape de vigilența zbirilor tăi, să plece în Liberia și să se lase arestat de Charles Taylor.

— Exact, nenișorule, încuviință Mike. Este inutil să-ți mai spun

că va trebui s-o faci cât mai repede, pentru că nu vom putea juca acest joc mult timp. Carter are mare influență. Nu este un cetățean oarecare pe care să-l controlăm așa cum vrem noi.

Forest îi mulțumi călduros pentru informații, apoi stinse țigara în scrumieră.

— Ți l-am pus la dispoziție pe Bob Scorsoni. Îl cunoști, este omul potrivit pentru asta.

— Perfect, aprobă Nike Forest. E un tip pe care se poate conta.

— Ne așteaptă la San Pedro cu fata, continuă roșcovanul. Ceea ce vreau eu să spun prin faptul că fata e OK este că ea nu va fi o povară. În primul rând, Ruth Kettering locuiește de un an de zile în Liberia de unde scrie pentru *Washington Post*. Nu este genul de femeie care să înceapă să bâzâie când aude un foc de armă.

Mercenarul îl fixă și un mic zâmbet șiret scoase în evidență o zbârcitură în colțul unicului său ochi.

— Fără nici o îndoială. Altceva?

O'Hara tuși.

— Oricum, va trebui s-o protejezi, deci nu ai cum să o pierzi din vedere. Ea însă te va ajuta. Cunoaște Liberia mai bine ca oricine. S-a aflat tot timpul în preajma combatanților. Știe să le vorbească. Mai mult, este dotată cu un permis de liberă trecere oferit de Charles Taylor în persoană.

— Asta este de apreciat, admise Mercenarul cu convingere. Acest lucru ne va permite să traversăm zona rebelă fără absolut nici un risc.

Mike clătină din cap și își termină de băut suc de portocale cu rom.

Forest îl privi, știind că mai avea ceva de spus. Dar Mike tăcu din gură. În mod vizibil, el îi va arunca pastila mai târziu. Mercenarul își termină de băut cafeaua.

— Și unde vom locui la San Pedro? întrebă el.

— Într-un hotel mic și liniștit, departe de centrul orașului, care se află în proprietatea unei vechi prietene de-a mea pe nume Fatou.

— Și se poate avea încredere în această Fatou?

Michael O'Hara clătină din cap în semn de încuviințare.

— Înainte, hotelul a fost condus de Alimatou N'Diaye, mama ei, zise el. Tatăl a fost ucis la Dien Bien Phu. CIA le plătește din 1971

ca să găzduiască membrii ai SCE¹⁷ care pleacă în misiune spre Liberia. Și tu știi foarte bine că au avut loc misiuni cu destinația Liberia, care este aproape copilul nostru!

Forest îi aduse la cunoștință o realitate mai prozaică:

— A fost mai mult decât copilul nostru, atunci când jumătate din vasele noastre de comerț se afla sub pavilion liberian și când Firestone se afla lângă Harbel, în mijlocul plantației de arbori de cauciuc, exact în locul în care Charles Taylor și-a stabilit cartierul general. A devenit mai puțin copilul nostru când ne-am dat seama că făceam gafe după gafe susținând regimurile succesive ale tiranilor sângeroși care luau puterea. Și a încetat practic să mai fie copilul nostru în ziua în care ne-am dat seama că ajutorul nostru economic dispărea în caseta personală a lui Samuel Doe, cu o cadență de aproximativ zece milioane de dolari pe an.

O'Hara zâmbi.

— Unde vrei să ajungi, nenișorule? Vrei să spui că astăzi Liberia se răzbună?

— Nu știu, dar, când africanii de la Cedeao ne-au cerut să intervenim, i-am abandonat ca pe niște șosete vechi, spunându-le să se descurce între ei. Există uneori unele răsturnări de situație care mă lasă visător.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Forest se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi iau adio. Și să-mi fac bagajul.

— Sărut-o pe Poppie din partea mea, zise cu curaj tipul de la SQUAD.

— E în camera de alături, dacă vrei să-ți iei singur la revedere... zise Mercenarul.

— Nu... nu, bâigui O'Hara. Nu... nu vreau să fiu prea...

Forest știa că-i era tare teamă de unghiile lui Poppie. Un adevărat erou, acest Mikel!

*

Poppie rămăsese goală, întinsă în patul nefăcut. Se ridică, se apropie de Mercenar, lăsă să treacă un moment de liniște, apoi schiță, în ciuda acestui lucru, un zâmbet eroic.

— Știam că se va întâmpla asta. Speram să aibă loc cât mai târziu posibil.

Forest nu spuse nimic. Astea era viața lui. Așa alesese el să fie.

¹⁷ Echipe de elită însărcinate cu strângerea de informații în misiuni punctuale (n. a.).

Nu căuta să înșele femeile. Cele care acceptau să stea cu el știau că totul se putea termina așa, mai devreme sau mai târziu. Iar ele îl acceptau.

Poppie se ridică și îl sărută cu tandrețe. Pentru ultima oară, el mângâie corpul bine alcătuit al sud-africancei, ca și cum ar fi vrut să-i păstreze amintirea în palme.

— Adio, Nike, murmură ea, lipindu-se de el. Dar să nu crezi că te-am părăsit. Știu că ne vom revedea și, atunci, nu vei mai scăpa. Îmi vei povesti ce ți s-a întâmplat cu ochiul...

El zâmbi și o sărută. Poppie se depărtă ușor de el, având o scurtă ezitare, apoi întrebă:

— Nu pot măcar să știu de ce Mike are nevoie de tine așa de urgent?

— Ba da, bineînțeles, răspunse Forest, aprinzându-și o țigară. E în legătură cu gărzile de corp de la ceremonia de sfințire a bazilicii din Yamoussoukro de către Sfântul Părinte. Trebuie neapărat să mă duc ca să supervizez securitatea delegației americane.

— Înțeleg, zise Poppie, dând din cap, impresionată de importanța acestei misiuni. Nu poți să-l lași pe Mike într-o asemenea situație.

Cu cât minciuna este mai mare, cu atât este mai digerabilă, uneori...

Resemnată, Poppie se întoarce și se îndreaptă spre baie, făcând un ultim rond pentru care mulți bărbați ar fi blestemat.

CAPITOLUL IV

— Alo? Tu ești, Maureen? Găsește-l pe Turner și dă-mi-l la telefon cât mai repede, te rog.

— Imediat, domnule președinte.

Președintele Carter vorbea cu voce joasă, precum un conspirator. Temându-se de interceptările telefonice, ezitase îndelung să contacteze birourile din Atlanta. Apoi își revizuiuse ideile. În primul rând, deși greutatea lui pe scena internațională și rolul lui în fruntea Centrului Prezidențial Carter îl făcuseră să rămână o personalitate mondială de prim-plan, el nu mai era președintele Statelor Unite, ci un simplu cetățean al acestora. Dacă Bătrânul¹⁸ avea posibilitățile și dorința de a spiona pe unii dintre invitații lui, ar fi ales, fără îndoială, oameni politici activi. În al doilea rând, cu veștile care circulau acum referitoare la complotul împotriva papei, poliția specială din Coasta de Fildeș trebuia să aibă alte preocupări.

Jimmy Carter nu dormise deloc bine și asta nu avea nimic în comun cu condițiile de cazare, dimpotrivă. Aici, totul era făcut pentru confort. Somptuozitate, etalare de bogății, abundență de marmură, aur, catifele, porți ornate cu capete de berbeci. Într-o țară atât de săracă, luxul indecent al camerei care îi fusese atribuită la Palatul Oaspeților din Yamoussoukro îl făcea pe fostul președinte să nu fie în apele lui.

De la vizita lui Ruth Kettering, jurnalista de la *Washington Post*, președintele nu mai reușea să-și găsească liniștea. Tânăra femeie, care ceruse să fie primită sub pretextul unui interviu, îl informase de răpirea lui Wendy și de condițiile puse de Charles Taylor pentru eliberarea ei.

A doua zi, seara, el primi vizita lui Michael O'Hara, care sosise din Arabia Saudită. Șeful SQUAD refuzase la început orice întâlnire cu Charles Taylor. Apoi, în fața insistenței sale, îi ceruse să nu se miște din loc înainte de sosirea unui grup de oameni care îl vor apăra, asigurându-i securitatea în timpul călătoriei sale în Liberia.

¹⁸ Felix Houphouet-Boigny, născut în 1905 și președinte al Republicii Coasta de Fildeș din 1960 (poreclit uneori și „Berbecul”) (n. a.).

Evident, Jimmy Carter nu mai era la putere. Cu toate astea, el nu uitase absolut totul. Se pusese în locul lui George Bush. Fiind deja foarte ocupat cu criza din Golf, președintele american nu voia să mai aibă pe cap și „afacerea Carter”. Cunoscându-l pe George Bush și pe Michael O'Hara, Jimmy Carter trăsese o concluzie foarte simplă: oamenii trimiși să-și asigure „protecția” îl vor neutraliza fără sa facă scandal și îl vor împiedica să plece

Charles Taylor amenința, în plus, că execută prizonierii dacă Jimmy Carter refuza propunerile sale, sau chiar dacă întârzia. Fostul președinte știa că era capabil de așa ceva. Iar prizonierii erau tocmai aceia care nu le lipseau rebelilor din FNPL. Aveau sute în închisorile din Harper și din Harbel și câteva mii, așa se spunea, într-un fel de lagăr de concentrare pe care îl construiseră lângă Buchanan, la sud-est de Monrovia. Iată cum, un zelos discipol al lui Gaddafi, Charles Taylor, punea bazele Jamahiriei liberiene.

Jimmy Carter cântărise destul de bine problema și decizia lui era acum luată. Avea o echipă solidă de gărzi de corp la Atlanta, aflată sub conducerea musculosului Dick Turner, șeful însărcinat cu securitatea sa, un fost agent FBI care asigura de curând protecția sa la Casa Albă. Însoțit de escorta formată din tipi robuști și energici, el se va duce la Monrovia și se va întâlni cu Charles Taylor pe teren neutru, la sediul trupelor Ecomog-ului, forța vest-africană de intervenție trimisă de Cedeao.

Nici nu intra în discuție, bineînțeles, să se ducă la Harbel și să se arunce astfel în gura lupului.

Era vineri. Era ora trei dimineața. La Atlanta era încă joi seară și ora nouă. Cu decalajul orar, câștigau cinci ore. Taylor își va pune în practică amenințările cu execuția începând cu joia viitoare. Jimmy Carter trebuia, deci, să fie la Monrovia cel târziu miercuri. Ca să se întâlnească cu șeful rebel, el va folosi oamenii de la Ecomog. Generalul ghanез Arnold Quainoo, care comanda detașamentul vest-african, nu îi va refuza această favoare în numele prieteniei care îl lega cu Sir Dawda Jawara, șeful statului ghanез, care prezida comitetul de mediere de la Cedeao. Dacă asta nu era de ajuns, Jimmy Carter se va adresa direct unei alte cunoștințe ale sale, Abass Bundu, care era secretarul executiv de la Cedeao.

Jimmy Carter credea în binefacerile dialogului. Când se va afla față în față cu șeful FNPL-ului, va fi obligat să-i asculte

argumentele. Taylor era un desfrânat, dar nu imbecil. El era un Congo¹⁹, își făcuse studiile – și pușcărie în Statele Unite și era obișnuit cu gândirea occidentală...

Jimmy Carter avea certitudinea că exista întotdeauna un mijloc de a găsi un teren de înțelegere cu oricine. Va găsi unul și cu Taylor. Wendy va fi atunci eliberată și prizonierii FNPL-ului, sau cel puțin o parte dintre ei, vor fi salvați. O persoană aflată în poziția unui șef rebel nu prea avea spațiu mare de manevră într-o negociere și nu va refuza propuneri în dolari și/sau în produse alimentare. Jimmy Carter era el însuși gata să plătească, numai ca prețul să fi fost acceptabil și ca, bineînțeles, Charles Taylor să nu ceară livrarea de material de război.

La telefon, Maureen, asistenta lui, îl anunță că în curând îl va avea pe linie pe Dick Turner. Mai așteptă puțin timp, apoi bucata muzicală cedă locul vocii șefului însărcinat cu securitatea.

— Spune-mi, Turner, cât timp îți ia să vii la Abidjan împreună cu opt tipi aleși pe sprânceană, înarmați, vaccinați și gata să facă față unei misiuni dificile?

— Va trebui să zburăm pe liniile comerciale?

— Este foarte urgent. Luați Falcon-ul 900.

Dick Turner ceru un timp de gândire.

— Cu decalajul de fus orar și cu escalele obligatorii, putem ajunge acolo sâmbătă dimineața, domnule președinte.

— Foarte bine, Turner. Ocupă-te de asta.

— Pot să știu despre ce misiune este vorba, domnule președinte? Este indispensabil ca să cer autorizația internațională de transport de arme.

Jimmy Carter tuși ușor.

— Este vorba de o misiune ultrasecretă, Turner. Veți lucra fără autorizație. Vă voi acoperi eu, dacă vor fi probleme.

Dick Turner nu mai comentă. El asigurase protecția lui Jimmy Carter în timpul mandatului său prezidențial și își păstrase reflexele din acea perioadă. Știa că președintele nu era omul care să-l lase baltă, dacă promisese să-l acopere. Dacă lăsase să treacă un moment de liniște, era numai pentru că tocmai făcea un calcul.

— Numai că va dura puțin cam mult, domnule președinte. Tipul

¹⁹ Nume dat descendenților sclavilor negri americani veniți, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, să populeze Liberia sub impulsul dat de *American Colonization Society*, care voia să creeze aici o colonie de negri liberi (n. a.).

necesar amenajării unor ascunzători sigure la bordul avionului Falcon 900 nu ne va permite probabil să ajungem înainte de duminică.

— Duminică? Perfect, zise Carter. Îți vei lăsa oamenii într-un hotel din Abidjan și vei veni singur să mă iei de la Palatul Oaspeților din Yamoussoukro.

Își luă rămas bun și închise telefonul. Duminică era perfect. Trebuia să-l contacteze pe Charles Taylor înainte de miercurea viitoare și oamenii lui O'Hara nu vor trebui să vină să-i asigure „protecția” decât marți dimineată, cu o zi înainte de ceremonie.

Esențialul pentru Jimmy Carter era ca el să dispară înainte de sosirea lor. Nu va asista la ceremonia de sfințire a bazilicii și atâta pagubă dacă Bătrânul se va supăra de lipsa lui! Jimmy Carter se întoarse să se culce, cu o mică strângere de inimă, gândindu-se la neliiniștea pe care i-o va produce lui Rosalynn, soția sa. Dar trebuia s-o facă. Viața lui Wendy și a mai multor sute de prizonieri era în joc.

*

Era ora cinci dimineată și pe aerodromul din San Pedro ploua cu găleata de-a lungul Golfului Guineei. Debarcând din avion și primind primele accese de furie ale apei în față, Nike Forest se gândi cu tristețe la timpul superb și la fata, mult mai superbă, pe care o lăsase la aproape șase mii cinci sute de kilometri de acolo ca să vină aici.

— Ce bine e să-ți dezmoștești picioarele! mormăi O'Hara.

Făcând escula obligatorie la Kinshasa, ei petrecuseră aproape douăsprezece ore în Cessna pilotat de Gustav și aveau picioarele amorțite.

— Când mă gândesc că mâine dimineată voi pleca spre Freetown²⁰, de unde trebuie să iau un avion militar cu destinația Arabia Saudită... adăugă șeful SQUAD.

Un taxi îi aștepta la capătul terenului. Cel puțin, Mike organizase bine lucrurile și nu existau erori în desfășurarea acțiunii. În Africa neagră, unde factorul timp era ignorat de un mare număr de oameni, asta era un lucru foarte prețios. Obosit din cauza călătoriei, bombănind pe sub mustață, Mercenarul încarcă armele și bagajele, apoi se instalează cu O'Hara în spatele

²⁰ Capitala statului Sierra Leone, țară care se învecinează cu Liberia, în partea de nord-vest (n. a.).

Toyotei, a cărei vopsea de camuflaj galben ca nisipul trăda vechiul vehicul militar, probabil cumpărat din nou de armata nigeriană.

O jumătate de oră mai târziu, șoferul le povesti viața sa într-o limbă nigeriană – pe care O'Hara pretindea că o înțelege, dar din care Mercenarul nu înțelegea nici o boabă presărată, pe ici pe colo, cu trei cuvinte în franceză și două în engleză.

Ploaia încetase în timpul călătoriei și pământul cald deraia vaporii pufoși precum un nor, sufocați pentru plămâni, atât de tare, încât Forest nu-și aprinsese nici măcar o țigară pe tot timpul drumului. Șoferul îi conduse până la un hotel mie aliat la țărmul oceanului, departe de centrul orașului și de atracțiile turistice. Clădirea se compunea dintr-un parter și cinci un singur etaj. Datând în mod sigur din epoca colonială, era o imitație total ratată a stilului maur zanzibarian. Tencuiala de culoarea ocru a fațadei cunoscuse și zile mai bune. Deasupra ușii de la intrare, o firmă scorjită anunța: *Hotel des Bougainvilliers*, „*Chez Fatou N'Diaye*”.

Continuând să-și povestească existența tulburătoare într-o franceză-engleză-nigeriană, taximetristul înconjură clădirea, opri Toyota într-o parcare mică și, sărind pe acoperișul mașinii, transferă direct bagajele Mercenarului pe un balcon comun tuturor camerelor. Sistemul D la africani.

O'Hara îi părăsi și bărbatul, care avea numele de Abdou, îl conduse pe Forest în interior, trecând prin intrarea principală. Îi oferî cheia camerelor sale și se duse la fereastră ca să-și recupereze bagajele. Cu pereții stropiți cu var, o masă și patru scaune în mijlocul încăperii, un duș într-un colț, un pat cu o armătură metalică și un șifonier de placaj vopsit, camera era austeră, dar avea cel puțin meritul de a fi curată, spațioasă și aproape bine climatizată. Sigur, *Hotel des Bougainvilliers* nu era luxos și sigur nu era frecventat de europeni, dar, în mod vizibil, O'Hara îl alesese pentru motive de discreție.

Aprinzând o țigară, Abdou îl făcu să înțeleagă prin gesturi că putea să facă un duș și să se schimbe. Mercenarul făcu întocmai. Când ieși, puțin mai refăcut, din baie, omul era în continuare acolo. Cu un zâmbet larg, îl invită pe Nike Forest să-l urmeze și îl conduse până într-o altă cameră, unde îl aștepta Mike O'Hara, care tocmai făcuse și el un duș.

Era puțin peste ora șase dimineța și climatizarea care mergea cu greu scotea un șuierat monoton, punctat, la intervale regulate, de un zgomet ca de tuse seacă.

Forest se așeză, roti cu degetul cel mare roțița brichetei Zippo,

își aprinse un Camel și suflă primul fum pe nări.

— Bine, mormăi el cu o voce care amintea de cea a unui bulldog răspunzând la auzul unei sonerii, cât timp va trebui să așteptăm ca să primesc o cafea caldă și să văd fețele coechipierilor mei?

— Cumva pleoapa ta care stă să cadă te aduce în starea asta? Cafeaua este deja comandată, nenisorule. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. În privința coechipierilor...

Câteva bătăi discrete auzite dinspre ușă îl făcură pe roșcovan să nu mai apuce să termine fraza.

— 'trați! zise el.

Cu coada ochiului, Forest remarcă mâna lungă osoasă a lui Mike care se strecura pe sub sahariana sa spre tocul care conținea un Smith & Wesson, model 29. Șeful SQUAD nu părea să investească, din punct de vedere personal, în această misiune. De fapt, Mike se comporta de parcă rămăsese în Arabia Saudită. El se ținea, în taină, lângă gărzile sale.

Ușa se deschise și apărură o femeie zâmbitoare, înfășurată cu o eșarfă albastră în jurul șoldului.

— Cafeaua, domnule O'Hara, zise ea, așezând pe masă o tavă cu patru cești de pământ și o cafetieră emailată care fumea, răspândind un miros frumos în atmosferă.

Mâna lui O'Hara se îndepărtă de sub vestă.

— Mulțumesc, Fatou, ești o zână!

Strălucitoare, Fatou N'Diaye plecă chicotind ca o liceană măgulită.

— Se pare că ai cârlig la femei, observă perfid Nike.

Este adevărat că, pentru a obține cafea caldă la ora șase dimineața, într-un hotel din Africa, care nu ar trebui să vadă niciodată umbra vreunui turist, Mike își pusese în mod categoric în practică tot potențialul lui de seducție. Ignorând remarca Mercenarului, el umplu ceștile cu cafea.

Forest stinse țigara pe jumătate fumată într-o scrumieră mică de aluminiu, pe fundul căreia o tânără bine făcută făcea reclamă pentru săpunul Astral și își muie mustața în ceașca cu cafea. Cafeaua făcută de Fatou era excelentă și, încă de la prima sorbitură, simți o refacere considerabilă a tonusului nervos care se difuza în toate celulele organismului. Acum, parcă își mai reveni în ciuda acestui derbedeu de Mike care părea că ascunde multe secrete.

— Pot măcar să știu dacă acei tipi sunt aici, la Tombouctou sau la Congresul Vânătorilor de Șopârle de la Rottendick? mormăi el,

luând o a doua gură din cafea.

Din nou, câteva bătăi în ușa camerei îl salvară pe Mike de un răspuns. De data asta, bătăile fuseseră conform codului.

— Da! zise O'Hara, vizibil satisfăcut.

Ușa se deschise și, în lumina slabă a camerei, Forest văzu mai întâi apărând o femeie roșcată cu o alură energică, cu părul scurt și cu mutrișoara ascuțită plină de pistru. Avea în picioare niște bascheți și purta o pereche de blugi decolorați și o cămașă kaki a armatei americane. O vânătaie urâtă de pe pomelul stâng atenua prospețimea frumoasei ei fețe.

În spatele ei, în ținută de campanie, se afla masivul Bob Scorsoni. Cu capul pătrat, umerii pătrați, pumnii pătrați și ras periută, Scorsoni părea a fi mai mult unul de la Marină și nu de la SQUAD. Dar, în ciuda aiurii sale impresionante, Bob arătase de multe ori că avea un spirit viu. Cea mai bună dovadă era faptul că lucra pentru O'Hara de mai bine de cinci ani și era încă în viață.

— Salut, Nike! zise uriașul cu o voce puternică. Crocodilii sud-africani n-au reușit să te mănânce?

— M-au scuipat. Sunt prea greu ca să pot fi digerat.

Râsul lui Bob Scorsoni răsună cu putere în cameră, în timp ce se așează la masă în compania frumoasei roșcate.

Forest se întoarse spre ea.

— Dacă bruta asta de Bob ți-a făcut asta, domnișoară, zise el, indicând obrazul lovit al tinerei, nu aveți decât să-mi spuneți și îi voi aplica o corecție pe care nu o va putea uita așa repede.

Urmă un rânjet batjocoritor al uriașului.

— Visezi cu ochii deschiși, tipule. Numai încearcă și vei vedea...

— Mulțumesc, știu să mă apăr și singură, căpitane Forest, îl întrerupse fata. Și Bob nu are nici o vină. Nemernicii din FNPL mi-au făcut asta.

Ea detalie cu minuțiozitate cele întâmplate, dar cu un aer detașat, privind des spre banta din piele neagră care intriga, totuși, pe toată lumea.

— Dar, fiindcă pari nerăbdător să te faci util, servește-mă cu o cafea, reluă ea cu tupeu. Cu lipsa de somn și pe acest timp urât, chiar am nevoie de una. Două cuburi de zahăr, te rog.

Un zâmbet făcu să strălucească pupila gri-verzuie a lui Nike. Această tânără îi plăcea. Iubea femeile care aveau personalitate și fu bucuros să-i îndeplinească cererea.

— *Thank you*, zise ea, ducând ceașca spre buze.

Avea un farmec aparte.

— Domnișoară Kettering, zise Mercenarul, fixându-și o țigară sub mustață și aprinzând-o de la vechea sa brichetă, nu te voi pedepsi rugându-te să relatezi din nou ceea ce ai trăit. Agentul special O'Hara mi-a povestit pe scurt și sunt niște amintiri penibile.

Ruth Kettering dădu din umeri, întinzând mâna să ceară o țigară. Nike Forest îi împinse pachetul de Camel pe masă.

— Eu sunt ziaristă, zise ea, apucându-l și strângându-l în mână ca să scoată o țigară tare. Nu îmi este teamă să povestesc ceea ce văd.

Forest arboră unul dintre zâmbetele sale de *flibuster*, apoi se aplecă înainte ca să-i ofere un foc.

— Crezi că G2 ar fi putut să te urmărească cu ceea ce numim noi „bug”?

Ruth îl privi întrebător. Avea niște ochi foarte frumoși, verzi și un mod drăgălaș de a rotunji buzele pe capătul țigării ca să aspire fumul.

— Un bug este un mic aparat electronic, zise Mercenarul. Un fel de microfon-spion, dacă preferi așa.

— E imposibil, răspunse Ruth Kettering. Libia le-a trimis niște vehicule din piese detașate, arme, câteva produse alimentare, muniție. După câte cunosc eu, în afara armelor automate tradiționale, FNPL deține mitraliere cu patru țevi, mortiere, puști fără recul de 106 mm...

Bob Scorsoni fluieră ușor, impresionat.

— Cu astea, zise el, au deja cu ce să răspândească moartea în teritoriile inamice!

— Dar, reluă Ruth fără să ia în seamă intervenția lui, Gaddafi nu le trimite aparatură electronică. De altfel, nici nu ar ști s-o folosească.

Mercenarul o crezu. Această tânără stătuse timp de un an în linia frontului. Era mai bine informată decât oricine.

— Dar ai putea să iei legătura cu ei?

— Nu, zise ea. Nu mai există nici o linie telefonică în stare de funcțiune în Liberia. Ca să vorbești la Monrovia, nu ai decât o singură posibilitate: să folosești sistemul radiotelefonice al trupelor Cedeao. Serviciul de poștă nu mai funcționează, la fel și transporturile. Toată lumea se teme de ambuscadele organizate de rebeli celor care se deplasează. Economia țării, care oricum nu era deloc într-o situație bună, se află într-o stare de deteriorare ce nu poate fi descrisă.

Răspunzând întrebărilor Mercenarului, spuse încă o dată că ar trebui să-l întâlnească din nou pe Carter luni seara după ceremonie.

— Așteaptă întoarcerea mea ca să mă însoțească la Charles Taylor.

Mercenarul trase un fum lung din țigară și suflă fumul pe nări.

— Nu mă îndoiesc de faptul că Jimmy Carter vrea să se ducă în Liberia. Dar, singur doar cu tine, asta mă miră. După părerea mea, este pe cale de a pune la punct o metodă de a-l întâlni pe Taylor asumându-și un minimum de riscuri.

Credea că tânăra va obiecta, văzând-o strâmbându-se. Dar nu se întâmplă asta. Se gândi un moment, apoi dădu din cap și zâmbi.

— Vrei să spui, fără îndoială, că la ora actuală eu reprezint un risc major?

Forest preferă să nu răspundă.

— N-ai nici cea mai mică idee despre locul în care o ascund pe Wendy Alton? întrebă el.

Fața frumoasă a lui Ruth Kettering se întrista.

— Nici cea mai mică. Așa cum sigur ți-a spus Mike, Roy Bean Laywhyeya o plimbă în permanență sub escorta a aproximativ o sută de oameni.

— Ce nume! zise Forest, trăgând din țigară. Există absolut de toate în armata lui Taylor. Cine se crede? Este un bufon sau un tip periculos?

Expresia lui Ruth Kettering îl făcu să înțeleagă înainte ca ea să formuleze răspunsul.

— Mai rău decât periculos: redutabil. Este contrariul lui Charles Taylor, care e un arivist vulgar. Roy Bean Laywhyeya este chiar tipul psihopatului care se crede investit cu o misiune: să facă să domnească ordinea și dreptatea.

Ruth își rotunji buzele în jurul țigării Camel, trase un fum lung, apoi îl suflă spre tavan.

— Wendy și cu mine l-am numit „justițiarul din Monrovia”, adăugă ea cu un mic zâmbet trist.

— E ministrul Justiției lui Charles Taylor, preciză O'Hara. Tot el comandă și G2.

— Charles Taylor l-a ridicat la gradul de colonel exact înainte de plecarea noastră, rectifică Ruth Kettering.

— Un domn care urcă... mormăi Mercenarul.

Nu îi plăcea să aibă de furcă cu ideologii. Prefera de departe

ariviștii la care puteai găsi uneori defecte.

— Într-adevăr, recunosc Ruth, are responsabilități foarte multe. În subordinea lui sunt și oamenii care m-au însoțit de la Harbel la Yamoussoukro.

— Ce fel de oameni? întrebă Mercenarul.

— Niște „gorile”, răspunse Ruth.

Forest îl observă pe O'Hara cu coada ochiului. Roșcovanul își răzuia coaja de pe nas, interesându-se de foarte aproape de o muscă ocupată să-și lustruiască aripile și care se afla lângă scrumiera Astral, în timp ce Ruth îi descria pe cei patru lipi care o escortaseră până la Yamoussoukro.

Era vorba de Ferdie Solidul, Neke Dilipomowroa, cel care a zicea Mickey și un tip cu nasul turtit pe nume Bamba Diokarte, sub ordinele comandantului Jerry Oyobouty, un tip de statură mică, violent, care își petrecea timpul rozându-și cu nervozitate unghiile.

— Foarte bine, îți mulțumesc, zise Mercenarul.

Acum avea ceva de rezolvat cu ticălosul de Mike.

— Acești tipi s-au întors imediat în Liberia după ce te-au lăsat în fața Palatului Oaspeților din Yamoussoukro? o întrebă el pe Ruth.

Michael O'Hara simți furtuna. Se întoarce spre Scorsoni.

— Auzi, Bob, dacă te-ai duce s-o cauți pe Fatou, ca s-o instaleze pe Ruth la etaj... Restul clienților au fost evacuați și prefer ca toți să fiți cazați la același nivel.

Bob Scorsoni se ridică, enorm și musculos și, cu un semn din cap, o invită pe Ruth să-l urmeze. Era clar că O'Hara voia să rămână singur cu Forest. Ea îl urmă pe Bob fără nici o problemă. „Discreție apreciabilă din partea unei ziariste”, își zise în sinea sa Mercenarul.

O'Hara îi conduse până la ușă pe care o închise cu grijă în urma lor, înainte de a se întoarce spre Forest cu un aer conspirativ.

— Ei? Cum ți se pare, nenișorule?

Forest se săturase să se tot învâртеască în jurul subiectului.

— Vie. Și mi-aș dori să rămână așa, zise el, fărâmițând chiștocul deasupra scrumierei. Un lucru, totuși, mă neliniștește. Ea a venit aici însoțită de tipii din G2. Unde sunt cei care au scos-o din Liberia și au condus-o la Yamoussoukro?

Figura lui Michael O'Hara luă brusc culoarea vârfului nasului său.

— Poate că au trebuit să se întoarcă și să dea raportul lui Charles Taylor, răspunse el, examinând musca de atât de aproape,

încât biata de ea se simți „rușinată” și își luă dintr-odată zborul.

Forest miji ochiul și îl privi printr-o fantă minusculă.

— Asta ai fi făcut tu în locul lor?

Un rid de concentrare bară fruntea lui Mike O'Hara, între nasul cojit și locul de unde îi pornea părul roșcat.

— Acum că ai ghicit... mormăi tipul de la SQUAD.

— Crezi că au verificat dacă Ruth chiar se duce să-i transmită mesajul președintelui Carter și că apoi au urmărit-o ca să vadă dacă îi trădează.

— Bob nu a pierdut-o din vedere de când am ajuns în Coasta de Fildeș. Dacă cineva i-ar fi supravegheat și-ar fi dat seama.

Mercenarul izbucni într-un râs puternic.

— Cine, Charles? Și-ar fi dat seama *dacă* i-ai fi recomandat să fie atent, Mike! Când nu ești atent, nu-ți dai seama de nimic. Dar și noi doi, oricât de circumspecți ne-am arăta, am fi urmăriți pe stradă ore întregi fără să ne dăm seama, dacă nu suntem în misiune.

— Așa e, nenisorule, admise O'Hara, devenit brusc nervos.

— Eu sunt convins că oamenii din G2 au urmărit-o pe Ruth *așa cum oricare dintre noi ar fi făcut-o în locul lor*. Faptul că lucrează pentru un nebun nu înseamnă că sunt incompetenți sau subdezvoltați din punct de vedere intelectual.

— Și ce concluzie tragi? întrebă O'Hara, foarte jenat.

— Că ești un imbecil, Mike. De ce nu mi-ai vorbit sincer de această urmărire? Tipii din G2 știu unde se află Ruth Kettering, deci știu că ea se află cu noi și, imediat ce vor fi siguri că i-a transmis mesajul președintelui Carter, o vor prinde și o vor face să vorbească, *iar ea va vorbi*, pentru că le cunoaște metodele. Apoi, o vor lichida.

— Da... e posibil. Eu... Nu mi-a venit ideea să-ți povestesc de asta pentru că... poate... Cum să spun... în mod inconștient, nu voiam să o neliniștesc.

— Dar eu, tălâmbule! Voiai ca nici eu să nu mă neliniștesc? Ai avut tot timpul să-mi povestești între patru ochi ieri la hotel sau în avion.

O'Hara tuși ușor.

— Nu e nici un pericol ca ea să stea aici, nenisorule. Atâta timp cât ei nu sunt siguri că le-am ghicit intențiile, voi continua, în liniște, să o urmărească pe Ruth. Acum o sa dormim câteva ore, pentru că avem mare nevoie.

— În după-amiaza asta, zise Mercenarul, voi face puțin turism

cu domnișoara Kettering, ca să supraveghem peisajul și să văd ce gen de echipă avem pe urmele noastre.

— Un lucru e sigur, spuse șeful SQUAD, dacă acești tipi din serviciul de informații al lui Charles Taylor se află actualmente în Coasta de Fildeș, nu trebuie cu nici un preț să se mai întoarcă în Liberia...

Mercenarul scoase din pachetul șifonat cu țigări un Camel diform și îl bătu pe unghia degetului gros de la mână.

— Mulțumesc pentru această ultimă precizare, Mike. N-aș fi știut niciodată să-mi exprim recunoștința pentru că m-ai informat cu atâta conștiinciozitate.

— Bine, uite... mormăi O'Hara. Nu a fost deloc ușor să-ți spun. Eu... așteptam ocazia potrivită.

Un zâmbet cinic apăru pe buzele lui Forest.

— Vrei să-ți spun eu? Nu te gândești decât la un singur lucru: să ajungi la Hafar al-Batin și la echipa ta de instructori. Asta e treaba. Și, cum nu aveai decât o singură idee în minte – să-mi arunci mie în spinare misiunea asta – nu reușeai să-mi arăți cât de „putred” e cadoul pe care mi-l faci.

— Da, se poate... admise roșcovanul cu un aer ușurat precum cel al unui câine vinovat care și-a primit corecția bine meritată.

— Nu este numai o problemă de discreție, adăugă Forest. Este o problemă de viață și de moarte pentru Ruth Kettering. Îndată ce ea va primi răspunsul definitiv din partea lui Jimmy Carter, ei vor avea tot interesul s-o lichideze. Pentru că știu deja că i-a trădat contactând ambasada noastră.

— Și dacă oamenii din G2 l-au avertizat deja pe Charles Taylor?

— Imposibil. Nu dețin mijloace de transmisie atât de performante. Ruth a observat acest lucru la fața locului și asta confirmă, dacă nu mă înșel, informațiile noastre cu privire la aparatura lor. Gaddafi le furnizează arme, muniție și puțin explozibil. Nimic altceva.

— Dar, obiectă O'Hara de formă, Taylor riscă să stea în defensivă dacă nu-și vede oamenii întorcându-se din Coasta de Fildeș.

— Ar putea să facă chiar mai mult dacă îi vede întorcându-se, iar ei îi povestesc că Serviciile Secrete americane s-au implicat în acest caz, nu? În plus, niște oameni de-ai lui Charles Taylor, căci trebuie să fie cu zecile cei care dispar în fiecare zi. El va crede că au murit la frontieră, că au căzut într-o ambuscadă a lui Prince Johnson – va avea o mulțime de ipoteze posibile ca să explice

disparația lor.

— Este periculos pentru Wendy Alton, zise O'Hara calm.

— Fiecare lucru la timpul lui. Avem timp până miercuri să ajungem în Liberia și s-o recuperăm. Dacă voi avea nevoie să câștig timp, îi voi trimite un mesaj lui Charles Taylor prin intermediul Ecomog-ului.

— În caz de nevoie, ți-am lăsat în dosar coordonatele lui Broderick Thurmond, onorabilul corespondent al CIA la Freetown.

— Ruth e înarmată? întrebă Forest.

— Nu, răspunse O'Hara, dar îndată ce va fi instalată la etaj, Bob va dormi în camera vecină și Fatou este plătită ca să dea alarma dacă se întâmplă cel mai mic lucru suspect.

— Ar fi mai bine dacă l-am băga pe Bob în camera ei.

— Da, zise O'Hara, gânditor. Poate că ar fi mai bine dacă ai fi tu cel care i-ai servi drept gardă de corp. Bob Scorsoni e foarte eficace când e vorba de bătaie, dar are somnul puțin cam greoi.

— Mi-ar face plăcere să fiu garda acelui corp, zise Mercenarul. Dar trebuie să te avertizez că îți asumi un risc, Mike. Când dorm în camera unei doamne atât de interesante ca Ruth Kettering, o fac în patul ei și nu în altă parte.

O'Hara era cât se poate de surâzător.

— Atâta timp cât nu-i vei face vreun rău...

— Până acum n-am primit nici o plângere, replică Forest. Nu-ți face griji. Poți să pleci liniștit la Hafar al Batiu, mastodontule!

Trase un fum lung din țigară, apoi adăugă:

— Când trebuie să se întoarcă Ruth ca să se întâlnească cu Jimmy Carter?

— Luni seară, după ceremonie.

— Mai sunt, deci, trei zile, zise Mercenarul, optimist. Dacă nu apare nimic neprevăzut, vor lăsa fata în pace până ce-și va îndeplini misiunea.

— Nu vor încerca să facă nimic la Yamoussoukro în acest moment, spuse O'Hara. Având în vedere desfășurarea forțelor de poliție existente acolo ca să asigure securitatea personalităților invitate la ceremonie, acest lucru ar fi sinucidere curată.

— Cu toate că... zise Nike Forest, mulțimea și busculada pot constitui un avantaj pentru cine vrea să treacă neobservat. Dar în privința lui Ruth, efectiv, n-au de ce să se îngrijoreze înainte să dea semne că a primit răspunsul de la Jimmy Carter și că se pregătește să se întoarcă în Liberia. Nu vor încerca să o ucidă înainte ca fata să-și termine de jucat rolul ce i-a fost atribuit.

— Îți încredințez această misiune cu sufletul împăcat, nenișorule. Știi de unde vin instrucțiunile și care e miza...

— Nu-ți face griji, „fetițo”, zise Mercenarul, rânjind și ducându-și țigara la gură.

Neînțelegerile cu Mike O'Hara nu durau niciodată mult timp.

— Îți las și fata cu sufletul la fel de împăcat, adăugă irlandezul. Să ai grijă de ea...

Mercenarul zâmbi și un mănunchi de riduri îi brazdă fața.

— Stai liniștit, Mike. Pe porcăria asta de misiune nu dau doi bani, dar pe Ruth intenționez s-o dezmierd puțin. În primul rând, pentru că m-aș supăra foarte tare văzând o femeie ca ea luând un bilet pentru lumea celor drepți. Și, în al doilea rând, pentru că, dacă ei reușesc s-o omoare, următoarele lor ținte vor fi Bob Scorsoni și eu în persoană...

CAPITOLUL V

Ca un mercenar disciplinat, Forest urmasese întocmai sfaturile lui O'Hara, ca să asigure o cât mai bună protecție lui Ruth Kettering și, în cele din urmă, se instalase în camera acesteia. În acel moment toate temerile lui se confirmaseră. Patul fiind singurul loc de odihnă decent și ocupanta legitimă a camerei refuzând să renunțe la drepturile ei pentru somnul mai sus menționat, Mercenarul îi asigurase, prin forța lucrurilor și a învecinării, o protecție foarte „apropiată”. Pe scurt, păzise corpul cu o silință meritorie!

Astfel, în ciuda oboselii celor doi protagoniști, din vorba în vorbă, auziseră somiera metalică plângând până spre dimineață.

Era ora unsprezece și ploaia încetase, dar un cer cenușiu acoperea San Pedro când Forest, O'Hara și Bob Scorsoni se aflau la o cafea în salonul micului hotel. Pe o masa, o piramidă de orez aștepta să fie aruncată în apa care fierbea, pentru pregătirea mesei de dimineață în timp ce, pe un fund de lemn, Fatou tăia carne de porc și de găină în bucăți mici. Într-un colț, pe un reșou rezervat în acest scop, sosul, „sufletul” bucătăriei africane, era deja pe cale să fiarbă la foc încet, iuți un cazan bombat, umplând atmosfera cu un miros condimentat.

— Ei? întrebă O'Hara, cu o licărire glumeață în ochi Nici o plângere?

Un zâmbet lumină pupila gri-verzuie a lui Forest.

— Dragul meu Mike, să știi că un gentleman nu răspunde niciodată la acest gen de întrebare.

— Un gentleman nu face nici să geamă o creatură în halul ăsta, împiedicând omenirea să doarmă! Asta nu, domnule Forest, nu e bine să faci asta!

Capetele celor trei bărbați se întoarseră spre Fatou care, înțelegând necuviința gândirii lui, luă brusc acea culoare foarte deosebită a negrilor atunci când roșesc. Jena dispăru repede într-o izbucnire în răs și Fatou își văzu din nou de treburile ei de la bucătărie. Dar Bob Scorsoni îi arunca acum ocheade interesate.

O'Hara plecă dimineață spre Freetown, de unde trebuia să ia un avion militar cu destinația Arabia Saudită. Dar, înainte de asta, au fost puse la punct ultimele detalii.

— Dacă condițiile meteo nu vor fi foarte rele, Gustav se va

întoarce în cursul zilei, zise roșcovanul. Îndată ce va ajunge, vă va anunța prin Abdou și veți putea...

— Abdou? îl întrerupse Bob Scorsoni.

— Șoferul de taxi, zise O'Hara. Și el lucrează pentru noi. Gustav trebuie să fie în stare de alertă la aerodrom și în măsură să asigure o decolare în orice moment. El va fi la dispoziția voastră pentru deplasările importante. Pentru călătoriile mai mici, aveți afară un Pajero 4×4.

— OK, zise Mercenarul. Bob, vei rămâne aici și vei supraveghea împrejurimile. Eu, imediat ce voi termina de servit micul dejun, plec cu Ruth să fac o plimbare cu mașina ca să încerc să-i scot din poziții pe copoi de la G2. Dacă observăm ceva, îi vom trage după noi. Tu va trebui să-i reperezi și apoi să vezi unde se adăpostesc. OK?

— OK... mormăi Bob Scorsoni. Nu mă așteptam la altceva. Pentru tine, plimbarea cu femeiușcă... Pentru mine, acest hotel unde mori de cald!

Clinchetul perdelelor împotriva insectelor anunță intrarea cuiva. Era Ruth. Vânătaia de pe obraz se ameliora văzând cu ochii și, exceptând această supărătoare sechelă, tânăra femeie era proaspătă ca un trandafir, în ciuda – sau poate din cauza – sfârșitului nopții petrecut în brațele Mercenarului. Bănuia că face parte din acea rasă de oameni cărora dragostea le reda forțele, în ciuda încercărilor grele prin care trec.

— Săracul Bob! zise ea, izbucnind în râs. Va trebui să te obișnuiești.

— Cu ce?

— Cu căldura, bineînțeles, răspunse Ruth, zâmbind. Chiar în acest moment, la Monrovia sunt cu opt sau nouă grade mai mult decât aici și plouă în fiecare zi.

*

Toate felinarele erau aprinse în ciuda soarelui care radia și lumina din plin străzile largi, flancate cu arbori și spații verzi. Trebuia să se consume electricitate. La câțiva zeci de kilometri, enormul baraj de la Koussou furniza o energic cu care nimeni nu știa ce să facă. El și voința Bătrânului se aflau la originea tuturor lucrurilor. Betonarea începuse douăzeci de ani mai devreme cu ridicarea Casei Partidului, un edificiu gigantic, construit în stil babilonian, apoi restul a fost făcut de jur împrejur. Două licee, două institute universitare, doua hoteluri de cinci stele. Palatul prezidențial era un edificiu colosal, în stil neo-cartaginez ce

declanșase multe comentarii, cu cripta sa cu patruzece de sarcofage din marmură destinate primirii rămășițelor pământești ale Bătrânului și ale apropiaților lui. Apoi somptuosul Palat al Oaspeților al cărui prim chiriaș a fost, în 1977, președintele Republicii Franceze Urmasii grădinile și niște străzi mari de mai multe sute de metri. Totul era cu disperare gol. Căci, deși orașul fusese ridicat la rangul de capitală în 1983, marile industrii și finanțele continuau să prefere Abidjanul.

În douăzeci de ani, micuța localitate de aproape o mie de locuitori, aflată la două sute cincizeci de kilometri de Abidjan, văzuse cum populația sa se înmulțea cu douăzeci la sută. Colibe de paie lăsaseră locul turnurilor din sticlă, de beton și de titan. Aici se născuse Felix Houphouët-Boigny. Ajuns la putere, făcuse totul pentru satul său natal. Cu o singură excepție. Yamoussoukro, în ciuda acestei opulențe, era bântuit de „sinistroza” orașelor-ciuperci abandonate înainte de a ajunge la maturitate deplină.

Pentru asta, Bătrânul găsisese repede soluția: să facă din Yamoussoukro un înalt loc al creștinătății. Construisese Notre-Dame-de-la-Paix, mult mai mare și mult mai somptuoasă, se zice, decât San Pietro din Roma. Familia sa o dăruise Sfântului Scaun și, mâine, în cele din urmă, consacrarea se va materializa. Sanctitatea sa papa Ioan Paul al II-lea în persoană va veni să binecuvânteze sanctuarul catolicismului african.

Neke Dilipomowroa, alias Mickey, nu era ultimul care se bucura de acest lucru. De fapt, venirea papei era cea mai mică dintre grijile lui. Ca mulți dintre liberienii Mano, Mickey era jumătate luteran, jumătate animist și, dacă avea să se bucure, o făcea datorită mulțimii neobișnuite care, în apropierea ceremoniei, va popula Yamoussoukro și îi va permite astfel să treacă neobservat.

După ce o părăsise pe Ruth Kettering, rămăsese la Yamoussoukro ca să supravegheze toate mișcările lui Jimmy Carter. Făcea acum aproape permanent de pază în fața Palatului Oaspeților, iar ceilalți trei coechipieri o urmăriseră pe ziaristă până la San Pedro.

Tocmai asista la venirea lui Jacques Chirac, apoi, câteva minute mai târziu, la cea a lui Jean-Cristophe Mitterrand, când un eveniment neașteptat îi trezi atenția ațipită de digestia laborioasă a unui pui de găină înfulecat în urmă cu o jumătate de oră. Un alb ce părea a fi o „gorilă”, care intrase în Palatul Oaspeților în urma unei discuții animate cu polițiștii ce asigurau paza, tocmai se

pregătea să iasă împreună cu Jimmy Carter.

Președintele purta pălărie, ochelari negri și în mână avea o servietă. În mod vizibil, făcea tot posibilul ca să treacă neobservat. Individul, care constituia inițial unica sa escortă, ducea un enorm sac de tip militar. Îl urcă pe Carter într-un jeep și plecară în trombă. Asta părea o schimbare bruscă de adresă.

Mickey sări în mașina sa Santana, demară și porni pe urmele jeep-ului. Rulau așa de repede, încât ar fi trebuit să-i piardă chiar înainte de ieșirea din Yamoussoukro.

Cei doi tipi erau albi și, pentru polițiști, era sinonimul oficialilor care aveau toate drepturile. Mergând în urma lor, pe bulevardul Giscard d'Estaing, cu aproape o sută douăzeci la oră, Mickey avu ceva emoții. Fusese privit ciudat, dar îl lăsaseră să treacă, luându-l probabil drept unul dintre cei abilitați.

Încă o dată, Mickey își binecuvântă soarta...

Nu erau deloc singuri pe stradă, ceea ce îi permitea să nu fie reperat. Rulară cu viteză mare pe o distanță de șapte sau opt kilometri.

Mickey încetini îndată ce virară la stânga și părăsiră autostrada Yamoussoukro-Bouake. Jeep-ul nu mai avea cum să-i scape acum, căci, parcurgând această rută, se ajungea la o singură destinație: aeroportul de la Ngattakro aflat la aproximativ cincisprezece kilometri la nord de Yamoussoukro. Neke Dilipomowroa nici măcar nu mai încercă să-i urmărească. Îi lăsă să se depărteze.

Douăzeci de minute mai târziu, el era la Ngattakro și intra în turnul de control cu un teanc de bancnote verzi în buzunar, cel mai bun mijloc de a dezlega limbile într-o țară în care oamenii trebuiau adesea să ocupe două locuri de muncă pentru a reuși să supraviețuiască. Ieși foarte repede, ușurat de dolari și îmbogățit cu informația pe care voia să o obțină Falcon-ul 900 al lui Jimmy Carter avea destinația Abidjan.

Găsi o cabină telefonică și îl sună pe Jerry Oyobouty, comandantul lui, care se afla la San Pedro împreună cu ceilalți doi tipi însărcinați cu supravegherea lui Ruth Kettering. În Coasta de Fildeș, una dintre țările cele mai stabile și mai puțin sărace din Africa de Vest – împreună cu Senegalul telefonul avea meritul de a funcționa.

Acest telefon, de altfel, era singurul semn de modernism în coliba de paie rechiziționată de oamenii din G2. Tocmai acest lux, rar la San Pedro, fusese cel care îl determinase pe Jerry Oyobouty

să facă această alegere, sosind cu Ferdie și Bamba pe urmele lui Ruth și Bob Scorsoni. El înțelesese că ziarista și americanii intenționau să se instaleze un moment la *Bougainvilliers*.

Coliba cea mare de chirpici era ocupată de un vrăjitor, cele trei femei ale sale și cei șapte copii. Toți o șterseseră bucuroși de acolo, chiar în acea noapte, în schimbul a două mii de dolari americani. Vrăjitorul nu încercă nici măcar să se tocmească, de teamă ca clienții să nu se răzgândească. Cu o asemenea sumă, avea cu ce să își înceapă o nouă viață.

Oyobouty asculta cu atenție raportul lui Mickey, se gândi un moment, apoi ordonă:

— Trebuie să ajungi din urmă avionul la Abidjan. După toate aparențele, Carter încearcă să plece pe furiș. Poate ca să scape de supraveghere. Trebuie să știm ce va face o dată ajuns la Abidjan. Toată strategia noastră depinde de asta.

— De ce? întrebă neliniștit Mickey. Ai ceva noutăți, comandante?

— Unul dintre americani a plecat în această dimineață. Probabil că era șeful, venit numai ca să pună la punct misiunea. Ziarista a rămas la hotel cu doi bărbați: un tip solid și ras în cap și altul cu o bantă neagră peste ochiul stâng. În acest moment, fata e la plimbare cu chiorul. Ferdie și Bamba îi urmăresc. E foarte posibil ca președintele Carter să plece mai devreme în Liberia. Dacă este așa, va trebui să ne întoarcem și noi.

— Înțeleg, zise Neke Dilipomowroa. Dacă Jimmy Carter pleacă spre Liberia, înseamnă că avem câmp liber ca să-l arestăm și mai ales ca americanii să nu afle nimic.

— Pentru moment, stau liniștit. Sunt sigur că nu bănuiesc că-i urmărim, altfel ar fi reacționat. Riscul este în momentul în care Ruth Kettering se va întoarce la Yamoussoukro. Dacă ea nu-l va găsi pe Carter, va da alarma.

— Concluzie: trebuie lichidată fata, cât mai repede cu putință, împreună cu cele două gărzi de corp ale ei, dacă vrem să avem toate șansele să-l arestăm pe Carter.

— Exact, încuviință Oyobouty. Totul depinde de tine. Noi nu avem mijloacele necesare ca să luăm legătura cu ai noștri din Liberia. Deci, vom fi obligați să improvizăm în funcție de circumstanțe. Dacă Jimmy Carter pleacă, trebuie să-i ucidem pe ziaristă și pe prietenii ei americani. Dacă rămâne, trebuie să așteptăm ca ea să primească un răspuns, s-o prindem ca s-o facem să vorbească și apoi să-i facem de petrecanie.

— Am înțeles, comandante, zise Mickey. Te voi anunța imediat ce voi avea noutăți cu privire la intențiile lui Jimmy Carter.

Părăsi cabina telefonică și se îndreptă spre aeroport ca să încerce să găsească un loc în avionul cu destinația Abidjan.

*

Mercenarul constată cu profundă satisfacție că ideea sa de a se plimba cu mașina împreună cu Ruth fusese foarte buna. Conform previziunilor sale, îi observaseră pe urmăritori imediat: erau doi agenți secreți ai G2, pe care ziarista îi identifică cu ușurință. Unul dintre cei doi indivizi bine dispuși nu era altul decât Ferdie, bruta care îl asistase pe Roy Menn Laywhyca în timpul capturării lui Wendy Alton și a ghanezilor, la Robertsfield.

— Celălalt, cel care poartă o barbă nerasă de trei zile, bine întreținută a la Charles Taylor, e Bamba, zise Ruth. Mai lipsesc doi: Mickey, cel care a venit nervos la spitalul „Saint-Joseph” cu o perucă roz pe cap și Jerry Oyobouty, un om rău, mic de statură, musculos și suplu ca o maimuță, care este comandantul lor.

Abia urcaseră în Pajero că și porniseră în urmărirea Range Roverului liberienilor. Cu un umor puțin prea spontan pentru gustul americanului, Ruth își exprimase dorința să facă o plimbare în direcția Tabou, pe coastă, la aproximativ o sută de kilometri de San Pedro.

— Vom profita de asta ca să facem o baie, zise ea. Timpul este frumos. Și poate ca să facem și altceva... Numele este destinat ca să îl încălcăm...

— Cum? Ce să încălcăm?

— Tabuul! Te incită?

Bineînțeles că îl incita. Numai că...

— Nu suntem aici ca să ne jucăm de-a turiștii, *baby*, ripostă Mercenarul. În primul rând, e prea multă lume pe coasta de la Tabou, iar eu vreau să stau liniștit ca să-i pot studia bine pe „îngerii păzitori”. În al doilea rând, Tabou se află la numai douăzeci de kilometri de Cap Palmas, localitate care marchează frontiera cu Liberia. Imaginează-ți puțin că, în pofida a tot ceea ce presupunem noi, ei au mijloacele necesare să ceară ajutor de partea cealaltă a frontierei, în cazul în care ar ieși cu scandal... Prefer, pentru moment, să fiu cât mai departe posibil de această țară.

Din cauza asta fu numit personaj grosier, individ ursuz și nesuferit! Primele nebunii amoroase de dimineață, primele cuvinte dulci după-amiază. Așa e viața...

Cu ochiul îndreptat spre oglinda retrovizoare a mașinii sale,

Forest îi supraveghe pe „îngerii păzitori” pe tot timpul plimbării. Din când în când, întorcea capul ca să o privească pe Ruth Kettering. Ea vorbea calm, comenta curiozitățile. Era chiar atât de inconștientă față de amenințările care se abăteau asupra vieții sale, sau se prefăcea ca să nu încingă atmosfera și așa tensionată?

Era greu de spus.

Forest îi oferî astfel însoțitoarei sale incomparabilele frumuseți ale unei vizite la barajul din San Pedro, aflat pe fluviul cu același nume. Merse treizeci de kilometri pe șoseaua asfaltată spre nord, apoi viră la stânga pe un drum de țară ce se întindea pe aproape zece kilometri, iar restul excursiei pe jos, ca să se apropie de monstrul de beton plantat în plină savană. Plimbarea era mult mai scurtă – lucru ce evita pierderile de timp – și mult mai indicată ca să le permită o supraveghere discretă a celor doi indivizi. Așa cum prevăzuse, Ferdie și Bamba îi urmăreau cu prudență, ca niște adevărați copoi, fără să încerce să le facă ceva.

— Ce expediție pasionantă! zise Ruth când porniră înapoi spre casă.

— Nu pasionantă, ci instructivă, replică Mercenarul. Am descoperit deja doi dintre ei. Acum e rândul lui Bob să intre în joc și să le repereze ascunzătoarea. Căci sunt convins că ceilalți doi sunt pe undeva prin San Pedro.

*

Imediat ce ajunseră la San Pedro, Forest opri mașina Pajero pe micuța esplanadă care servea drept parcare a hotelului, știind că Bob le pândea sosirea. Condus de Abdou, în taxiul său, Scorsoni porni în urmărirea celor doi bărbați. Era o metodă bună de a trece neobservat. Ce putea fi mai banal decât taxiul celebrului Abdou străbătând periferiile orașului San Pedro?

Mercenarul și Ruth se întorseseră la *Bougainvilliers* de mai puțin de un sfert de oră, când Bob Scorsoni își făcu și el apariția.

— Le-am descoperit ascunzătoarea, zise el. A fost floare la ureche.

— Dacă restul s-ar putea derula la fel de ușor! zise Forest. Haide să discutăm sus.

— Adu-ne ceva de băut, Fatou! strigă omul de la SQUAD, urcând spre unicul etaj, pe urmele lui Forest și ale lui Ruth.

— Îndată! se auzi vocea lui Fatou din bucătărie.

— Ia spune, cam ai cârlig la ea! observă Ruth, râzând.

— Ați fost cuminți, cel puțin, în timpul siestei?

— Aiurea... mormăi Bob Scorsoni. Siesta mi-am făcut-o în

parcare, în taxi. Și pot să-ți spunea n-a fost deloc plăcut. Să stau cu Abdou în mașină. Miroase al dracului de urât!

*

Ferdie și Bamba abia ajunseră de un minut la coliba din paie rechiziționată, când sună telefonul. Oyobouty ridică receptorul și făcu semn celor două gorile să se așeze.

Ascultă în liniște noutățile corespondentului său, apoi zise:

— E bine, Neke. Vei lua din nou avionul spre Yamoussoukro, vei recupera mașina Santana și vei veni aici.

Închise apoi telefonul, se întoarse spre cei doi acoliți și zise:

— Mickey este la aeroportul din Port-Bouet, la Abidjan și mă anunță că Jimmy Carter se pregătește să decoleze spre Freetown.

— Freetown... zise Ferdie, gânditor. Asta înseamnă că intenționează să plece în Liberia?

De mai bine de o lună, traficul aerian spre Liberia practic încetase, excepție făcând elicopterele din *US Air Force*, care veneau să imbarce refugiații ce avuseseră șansa să ajungă în zona portului, controlată de trupele din Cedeao.

În rest, rarele schimburi de mărfuri sau de pasageri se făceau pe cale maritimă prin portul din Freetown, în Sierra Leone.

— Bineînțeles, zise Oyobouty. Cum aeroportul din Robertsfield se află sub controlul nostru, orice aterizare aici este interzisă.

— Mai puțin pentru avioanele care vin de la Tripoli, rectifică subtil Bamba, mângâindu-și barba nerasă de trei zile, pe care o îngrijea cu mare dragoste, încercând s-o facă să semene cu cea a dumnezeului său: Charles Taylor.

— Evident, imbecilule! urlă Jerry Oyobouty. La nevoie, dacă Jimmy Carter va cere CIC-ului autorizația de aterizare a avionului Falcon 900 la Robertsfield, ea îi va fi imediat acordată. Sunt șanse mari ca președintele Carter să ia un vapor la Freetown și, o dată ajuns la Monrovia, să se plaseze sub protecția căștilor albe. Cel puțin să reușească să stea la distanță de acea hienă de Samuel Doe și să obțină autorizația de aterizare pe aerodromul Springs Payne, lângă palatul prezidențial. Dacă situația nu s-a mai schimbat de la plecarea noastră, centrul orașului trebuie să fie în continuare în mâinile acelor krahni mârșavi.

Lui Jerry Oyobouty îi plăcea să fie el cel care să răspândească informația. Doar era comandantul! Era normal ca el să fie cel mai inteligent și cel mai bine informat. Ferdie îl asculta, nu cu foarte mare atenție, curățindu-și nasul, iar Bamba se întreba când va putea să se întoarcă înapoi în țară.

Ferdie se ridică. Se deplasă până în fundul colibeii luminată sordid prin ferestrele fără geam. Îngenunche în fața unei lăzi din lemn și scoase din ea o sticlă de Cutty Sark pe care o duse la gură. După ce sorbi copios, se întoarse la compatrioții lui, dând sticla comandantului său care bău un sfert din ea înainte de a i-o întinde lui Bamba.

Jerry Oyobouty își șterse buzele cu o mânecă și un rictus făcu să i se întindă buzele de babuin.

— Odată ce Carter a părăsit Coasta de Fildeș, nici noi nu mai avem ce să facem aici, reluă el. Din contră, misiunea noastră constă de acum înainte în avertizarea cât mai repede posibil a lui Charles Taylor cu privire la ultimele noutăți în această misiune.

— Plecăm fără să-i mai așteptăm pe Mickey? întrebă Bamba.

— Mickey nu va ajunge decât mâine dimineață. Trebuie să se întoarcă la Yamoussoukro, să-și recupereze mașina, fapt ce reprezintă aproape patru sute de kilometri trecând prin Issia. Iar acesta este singurul drum practicabil în acest anotimp.

Bamba căscă zgomotos, deschizând un plisc de corb care lasă să îi cadă prada.

— Îmi pare bine că trebuie să-l așteptăm, zise el cu o voce greoaie. Ne vom putea „drege” până atunci.

Jerry Oyobouty își regăsi tonul său marțial de comandant:

— Să crezi tu asta, băiete! Ne-a mai rămas încă un lucru de făcut, înainte de a ne întoarce acasă: lichidarea martorilor. În această noapte, vom intra în hotelul *Bougainvilliers* și îi vom ucide pe americani, pe ziaristă și pe patroană. Am verificat: nu mai sunt și alți clienți.

— Și Abdou? întrebă Bamba.

Brusc, se trezi de-a binelea și bine dispus, gândindu-se la perspectiva de a încerca iar profunda bucurie pe care o avusese totdeauna când vărsa sângele altora.

— Și pe Abdou, bineînțeles, dacă este acolo. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă în spatele nostru. Înainte de lăsarea nopții, te vei duce în recunoaștere. Îmi vei aduce informații despre situația de acolo și vom elabora planul pentru lichidarea tuturor.

*

Îndată ce ajunseră în camera sa. Mercenarul reveni la preocupări mai serioase.

— Ei? Unde locuiesc măscăricii noștri?

— La aproximativ cinci sute de metri de aici, imediat după poștă, răspunse Scorsoni. Locuiesc într-o colibă mare din paie. Ca

să nu fiu remarcat, am fost nevoit să-i cer lui Abdou să mă lase pe strada Sassandra și m-am întors pe jos, ocolind Piața Independenței.

Având în vedere timpul record făcut de Bob ca sa se întoarcă la hotel, Forest înțelegea de ce matahala abia mai respira. Clătină din cap. Reperase deja poșta cartierului, o clădire la același nivel, cu un acoperiș plat în formă de terasă, pe care cineva – probabil chiar proprietarul – creștea niște păsări de curte între patru stâlpi de lemn înconjurați de grilaje. Fiecare se descurca cum putea ca să se obișnuiască cu sărăcia care strangula continentul african.

— Foarte aproape de aici, este logic, zise el, aprinzând un Camel. Au descoperit destul de repede o ascunzătoare ca asta, așa pe nepregătite...

— Aici, dacă ai bani, descoperi orice, îi zise Ruth. În mod sigur, au eliberat coliba oferind o sumă mare de bani, plus câteva amenințări ca să fie de ajuns.

Ea tăcu, căci Fatou tocmai bătuse la ușă și intrase în cameră, așezând pe masă patru pahare, o sticlă de sirop de migdale, o carafa cu apă minerală și o sticlă de *canna*, un soi de rom din Guineea Bissau, foarte vechi, foarte tare și care te vindeca de orice durere.

— Țsta e cadoul domnului Bob. Să-mi spuneți dacă mai doriți și altceva! zise ea mândră înainte de a ajunge la ușă.

— *Damnît!* exclamă Forest. Să știi că ai dreptate, Rutid Bob a făcut, o cucerire de toată frumusețea!

De data asta, Scorsoni nu o luă ca pe o glumă.

— Începi să mă agasezi, Nike. Eu te-am întrebat ceva pe tine?

Mercenarul nu zise nimic. Zâmbi și un mănunchi de riduri încreți fața căpitanului-corsar. Înțelegând atunci că reacția sa îl trădase mai bine decât orice altă confesiune, Scorsoni deveni roșu ca racul fiert, se scărpină pe gât, nefiind deloc în apele sale, apoi întrebă:

— Bine, atunci ce vom face cu acești tipi din G2? Îi eliminăm?

— Nu, pentru moment, răspunse Nike Forest, sudând fumul tras de țigară pe nări. Acei tipi știu că Jimmy Carter se află la Yamoussoukro. Mai știu că nu pot face nimic împotriva lui aici în Coasta de Fildeș: nu vor acționa.

— Asta spune Mike, obiectă Ruth.

— Asta spun și eu, ripostă Forest.

Bob Scorsoni servi trei porții de sirop de migdale, apoi turnă apă și adăugă o gură de *canna*.

— Cocteil San Pedro! zise el, întinzând un pahar lui Ruth, apoi lui Nike Forest.

Musculosul nu zăbovise prea mult înainte să descopere specialitățile locale. Forest putea să pună prinsoare că mai descoperise și altele, mult mai încântătoare, în după-amiaza aceea, în compania lui Fatou. Duse paharul la gură. Băutura era răcoritoare și plăcută la gust.

— Ai avut cu tine patru tipi atunci când ai venit din Liberia? întrebă Bob Scorsoni.

— Da, răspunse Ruth, bând o gură de „cocteil San Pedro”, așa cum v-am mai spus. Am venit cu o mașină Santana și cu un Range Rover.

— Nu erau decât trei liberieni în coliba de paie de lângă poștă, zise Scorsoni. Cei doi care v-au urmărit mai devreme și un tip mic de statură ce părea a fi șeful lor.

Un rid de supărare încruntă sprânceana vizibilă a lui Forest.

— Va trebui să clarificăm asta, zise el, suflând fumul de la țigară spre tavan. Ai văzut mai multe mașini?

— Nu, una singură, răspunse Scorsoni. Range Rover-ul celor doi vlăjgani.

Forest trase încă un fum din țigară.

— Există sigur o explicație, zise el pe un ton preocupat, Ar fi putut să lase un câine de pază la Yamoussoukro, care să-l supravegheze pe Jimmy Carter.

Ruth bău gânditoare și așeză apoi paharul pe masă.

— Ar trebui să mergem la Yamoussoukro și să încercăm să vedem dacă tipul din G2 se află acolo.

— Nu acum, obiectă Forest, scuturând scrumul în scrumieră. Consacrarea bisericii are loc poimăine, deci Jimmy Carter nu se va mișca înainte de terminarea ceremoniei.

— Și dacă Taylor avea posibilitatea să vorbească direct cu Jimmy Carter, propuse Bob Scorsoni, plin de bunăvoință. Ai fi putut foarte bine să pună la punct toată această poveste cu Ruth numai ca să ne orienteze pe o pistă falsă...

— E imposibil, zise Mercenarul. Într-un asemenea caz, Ruth ar fi fost moartă la ora asta.

Tânăra ziaristă se întunecă la față.

— Scuză-mă că am spus-o într-un mod chiar atât de crud, *baby*, reluă Forest, mângâindu-i mâna. Dar asta e realitatea. Acei nemernici te-ar fi trimis să duci mesajul președintelui Carter, apoi ți-ar fi luat locul. Și te-ar fi eliminat pentru că ai fi devenit

incomodă pentru ei.

Ea încuviință cu o mișcare din cap.

— Și dacă Mickey se află la Yamoussoukro? întrebă ea.

Forest trase un fum lung din țigară. Un zâmbet formă un mic evantai în colțul unicului său ochi.

— Asta, *baby*, este o întrebare bună. Chiar asta voiam să întreb și eu.

— Credeam că nu vrei să mergem la Yamoussoukro.

Forest clătină din cap.

— E inutil. Am trei domni aici de la care pot să obțin orice informație doresc. În această noapte, mă voi duce să arunc o privire în acea colibă de paie, aflată lângă poștă. Trebuie să găsesc un mijloc de a-i elimina.

— Crezi că ar putea încerca un atac în seara asta? întrebă tânăra jurnalistă.

Ruth Kettering înțelesese, acum, că oamenii din G2 o condamnaseră la moarte. Pentru prima oară de azi de dimineață părea puțin mai agitată. Americanul zâmbi. Curajul acestei femei îl năucea, pur și simplu.

— După părerea mea, sunt foarte puține șanse să treacă la acțiune înainte să te întorci în Liberia, adică înainte să le dovedești că te afli în posesia răspunsului lui Jimmy Carter. Dar nu putem ști niciodată, se poate să fi avut loc niște răsturnări de situație, ne putem înșela în privința intențiilor lor. Este mai bine să nu ne încredem prea mult. Prima măsură: vom organiza mai multe schimburi de gardă. Bob, tu vei sta primul sfert. Noi avem nevoie de puțină odihnă și de un duș bun după această plimbare la barajul San Pedro.

Musculosul dădu din cap. Avea cu totul alte planuri împreună cu Fatou. Se ridică și mormăi o frază neinteligibilă. Milos, Nike Forest îl strigă:

— Bob! îi vei spune lui Abdou să te schimbe când va veni. Fața tristă a lui Bob Scorsoni căpătă dintr-odată o expresie de bucurie totală.

*

Bamba intră în colibă, zâmbind.

— Ei bine? întrebă Jerry Oyobouty. Ai inspectat terenul? Vrând să sporească suspansul, Bamba apucă sticla de Cutty Sark și bău un gât lung înainte de a-i răspunde.

— Da, am inspectat terenul și, credeți-mă, a meritat. Abdou păzește în parcare, trăgând un pui de somn în Toyota sa galbenă.

Ceilalți patru fac dragoste în camerele lor. Am intrat prin spate, escaladând balconul. Nu m-a văzut nimeni. Nici un cutremur nu l-ar putea trezi pe Abdou.

— E momentul să pornim la acțiune, hotărî Jerry Oyobouty. Îl ucidem pe Abdou în mașina lui și apoi îi vom lichida și pe ceilalți, în camerele lor. Dar fiți foarte atenți. Disciplină și discreție! Suntem la aproape o sută cincizeci de kilometri de frontieră și pe un drum aproape impracticabil, deci nici nu se pune problema să tragem cu arma și să avem probleme cu poliția locală! Nu vreau focuri de armă. Vom merge cu arme albe și apoi vom aduce cadavrele aici. Mai târziu, la noapte, le vom arunca în mare.

Un zâmbet strălucitor luminează fața lui Bamba. Simțea dorul să provoace vărsare de sânge, dar și să violeze femeile capturate pe drum în coloniile de refugiați.

— Să nu mai pierdem timpul, zise Ferdie, strecurând un cuțit mare la centură și apucând maceta aflată pe o cutie de lemn.

...La vest, soarele începea să apună când cei trei ucigași, înarmați până-n dinți, ieșiră din coliba de paie și se îndreptară spre hotelul *Bougainvilliers*.

CAPITOLUL VI

Forest și Ruth tocmai făcuseră dragoste, direct pe rogojina care acoperea podeaua. Acum se destindeau sub un duș rece. În bucătărie, la aparatul de radio al lui Fatou se auzea un cântec camerunez interpretat de o formație din Adjame. Muzica invada hotelul, însoțită de mirosuri de condimente care anunțau că masa de seară este prelungită.

Ruth își fricționează părul arămiu și apoi se lungi, lascivă, făcându-i o plăcere evidentă să lase apa să îi curgă șiroaie pe piele.

— În Africa, numai sub duș te simți bine, murmură ea.

— Nu păreai că te simți chiar atât de rău mai devreme, pe rogojină...

Forest veni lângă ea, sub duș. Febra dragostei licărea încă în ochii ei verzi.

Afară, norii de răzlețiseră și soarele african, care strălucea în spatele ochiului de geam, își arunca razele roșii pe pielea bronzată și se îmbina cu apa ca să scoată în relief delicatele ei rotunjimi.

Simpla vedere a acestei femei atât de frumoase, care i se dăruise cu atâta înflăcărare, reînvia dorința lui Forest. Rămaseră un lung moment așa, foarte aproape unul de celălalt, bucurându-se de liniștirea simțurilor după partida de dragoste. În același timp, Mercenarul se întreba ce fată ciudată era această Ruth. Ea nu pusese încă inevitabila întrebare despre felul în care își pierduse ochiul și părea să fie gata să înfrunte pericolul cu o seninătate mai puternică decât mulți bărbați de meserie. Este adevărat că exercitarea profesiei de reporter în plină zonă de luptă o călise, în mod indiscutabil, mai ales pe un teren atât de periculos și năucitor precum cel al Liberiei...

Tânăra femeie opri brusc apa și se scutură ca un cățeluș. Bărbatul o contemplă în timp ce ea sări pe covorul din baie și apoi începu să-și șteargă gleznele, picioarele, pânțele. Sări și el pe covor, o apucă de încheietura mâinilor și sorbi cu lăcomie picăturile de apă aflate pe globurile de bronz ale sânilor ei.

Ruth își îndreptă spatele, dând drumul prosopului și își bombă pieptul, ca să ofere mai bine americanului fructele delicioase. Forest zâmbi fără să-și întrerupă activitatea când ea scoase un geamăt lung de satisfacție. Apoi Mercenarul simți degetele ei în părul de pe pieptul său, alunecând spic burtă, apucând ceea ce

căutau și prinzând curaj în mângâierea lor ca să-i reînvie dorința. Nu dură mult. Ruth Kettering făcea parte din categoria femeilor care provocau dorința doar prin undele de senzualitate emanate de ființa lor. În plus, avea mult talent. Cu un instinct foarte sigur, ea își copleși partenerul cu mângâieri subtile care ar fi înnebunit pe stoicul cel mai înrăit.

Forest respecta stoicismul, dar nu avea nici o informație livrescă despre el și i se părea foarte bine așa.

Cu răsuflarea întretăiată, o trase pe Ruth spre el, agitat, gata să o posede la fel de sălbatic ca mai devreme.

— Încet... încet... Soldat obscen ce ești...

El știa că ea se excita tachinându-l așa. Zâmbi și aluneca o mână spre fundul rotund al lui Ruth. Ea găfâi când el își atinse obiectivul și, din nou, murmură:

— Încet, Nike... în... cet...

Dar, în același timp, pântecul ei se deda unui dans frenetic lângă cel al Mercenarului și mâinile sale febrile făceau un masaj dur, aproape dureros, sexului americanului, întins în fața sa ca un baston de vrăjitor. Voia mai încet? Foarte bine. Stăpânindu-se, el hotărî să facă așa cum dorea.

Apucând cu ambele mâini fesele rotunde ale lui Ruth, o ridică de la podea. Adorabilele emisfere erau exact calibrate pe mărimea palmelor sale. Începu apoi să ciugulească fructele coapte, suculente, totodată dure și moi, dulci și parfumate.

El simți brusc pe burtă frecarea suavă a părului arămiu care încerca să-l copleșească. Ruth închise frumoșii ei ochi verzi și întredeschise buzele, lăsând să scape un suspin de plăcere, care abia se putu auzi. Forest mușca ușor vârfurile sânilor ei pe care le simți cum se ridică și capătă volum în gura lui. Delicioase bunătăți!

— Oh... murmură ea cu o voce răgușită. Vino, Nike... Vino repede!

Ea îl căuta, din ce în ce mai asaltată de dorință. Îl găsi și îl ghidă spre floarea ascunsă în inima pădurii roșcate. Scoțând un mic geamăt, Ruth îl introduse în ea cu o mână febrilă. Dar Nike Forest hotărâse altceva. Înfrânându-și dorința, el continua să o stimuleze pe cea a lui Ruth, străduindu-se să rămână în așteptare.

— Nike, nu! imploră frumoasa ziaristă. Vino, nu mai pot!

El îi abandonă sânii și îi sărută buzele, apoi o privi. Cu gura deschisă, ochii închiși, tânăra avea fața crispată, în așteptare. După expresia sa, ai fi crezut că suferă. Forest se îndoia însă de

asta. Ruth se afla, pur și simplu, la capătul rezistenței, dar, menținându-se în mod deliberat afară din breșa oferită, el își continua jocul pervers, ca și cum ar fi ezitat să o facă. Numai atunci când ea începu să mârâie ca tigroaică în călduri, împingându-și furioasă pânțele spre cel al amantului, cedă imboldurilor femeii.

Jos, în bucătărie, melodia cameruneză lăsă locul lui Alfa Blondy, copilul teribil al reggae-ului din Coasta de Fildeș, starul în devenire din Treichville. Apoi radioul se opri brusc și acum se auzeau gemetele care indicau faptul ca Bob Scorsoni predase garda mai departe lui Abdou, profitând acum de activități desfătătoare în compania tinerei Fatou. Dar nici Nike Forest și nici Ruth Kettering nu observară diferența. Erau prea concentrați asupra propriei lor plăceri.

Imediat ce năvăli puternic în ea, Mercenarul simți unghiile partenerei zgâriindu-i spatele. Apoi corpul ei tandru tremură, zdruncinat cu violență, îndelung, de contracțiile plăcerii. El o strânse la piept cu toată forța, presând impetuos rotunjimile și gemând zgomotos, se descărcă și își pierdu echilibrul. Căzură pe rogojină, lipiți unul de celălalt, într-un orgasm dezlănțuit.

Sătui de dragoste, epuizați, rămaseră acolo, întinși și cufundați în somn în momentul în care, la apus, întunericul cădea peste Pointe Kourou și Roc Berebi.

*

Ziua lăsase în mod brusc locul nopții tropicale și nici un felinar nu lumina acel cartier amărât. Trei bărbați traversară Piața Independenței, cu armele ascunse sub hainele lor de luptă. Periferia orașului San Pedro cuprindea o grămadă de clădiri și de locuințe din paie și chirpici. Pasările de noapte preferau cluburile zgomotoase și străzile luminate ale centrului orașului. Era puțină lume: câțiva bătrâni așezați pe niște rogojini care discutau în fața colibelor lor, niște lemei care terminau de pisat meiul sau maniocul pentru masa de seară, două fete îmbrăcate cu rochii cu volane, cu ochii machiați cu fard și buzele colorate cu pudră de henna, care te invitau la o seară pentru câteva sute de franci, câțiva copilași goi și jechoși care se jucau cu niște cutii de conserve.

În șir indian în spatele lui Bamba, Ferdie și comandantul Oyobouty înaintau în liniște spre micuța esplanadă. Acolo, asemenea unei uriașe fiare galbene, Toyota lui Abdou se detașa din întunericul nopții.

Brusc, vioaie ca o felină ce sare asupra prăzii, noaptea africană

învălui orașul San Pedro în întuneric. Era deja beznă când liberienii ajunseră în parcare și apoi în dreptul mașinii de teren.

Abdou sforăia, lungit pe bancheta din față, cu un braț peste ochi. Capul se odihnea pe locul rezervat în mod normal fundului șoferului. Ferdie rămase mai în spate ca să pândească. Într-un balet perfect orchestrat, Jerry Oyobouty deschise brusc portiera în timp ce Bamba plonjă înăuntru, cu cuțitul în mână dreaptă și, cu cealaltă mână, acoperi gura lui Abdou, împiedicându-l astfel să urle. Cu un gest sigur, Bamba îi tăie gâtul dintr-o parte în alta, dintr-o singură lovitură.

Abdou nu avu timp nici măcar să înțeleagă ce i se întâmpla. Poate că nici măcar nu avusese timp să se trezească.

— Bună treabă, aprecie Oyobouty cu voce joasă, în timp ce Bamba își ștergea lama cuțitului de hainele lui Abdou. Acum mergem în interiorul hotelului. Ferdie, tu vei intra prin față. Te vei ocupa de cei doi care sunt în bucătărie. Bamba și cu mine escaladăm balconul și ne ocupăm de chior și de roșcată. Ne întâlnim pe scară.

Ferdie dădu din cap și dispăru în întuneric.

*

Primul gest al lui Jimmy Carter, o dată sosit la Freetown, fu să-l sune pe comandantul-șef al forțelor de la Cedeao, una dintre puținele persoane pe care le puteai contacta telefonic la Monrovia, grație legăturilor radiotelefonice amplasate de serviciile sale de transmisie și să-i ceară un loc pentru el însuși și echipa sa la bordul uneia dintre vasele Ecomog-ului, care plecau spre Monrovia.

Răspunsul generalului Arnold Quainoo fu un refuz politicos, dar categoric:

— Deși vă respect foarte mult, nu pot să-mi asum această responsabilitate, domnule președinte. Riscurile sunt prea mari. Vasele noastre sunt frecvent bombardate de artileria lui Charles Taylor.

Evident, Jimmy Carter se ferise să menționeze că trebuia să se întâlnească cu Charles Taylor.

Sigur, se aștepta la o rezistență de principiu din partea generalului ghanез, dar se gândea, folosindu-se de toată puterea sa de persuasiune, că va reuși să-l convingă pe Arnold Quainoo cu argumentele sale. Insistă deci, schimbând de data asta strategia și aruncând în discuție latura umanitară:

— Pot folosi avionul organizației mele, dacă îmi garantați un loc

de aterizare protejat. Generale, cred că a venit timpul să punem la cale o acțiune de mare anvergură în Liberia. Iată de ce țin să mă duc personal la fața locului ca să evaluez gravitatea situației.

Dar acestea nu erau numai niște promisiuni tactice. Deși grija sa majoră era să o elibereze pe Wendy Alton, cele povestite de Ruth Kettering făcuseră să sporească interesul și angajamentul Centrului Prezidențial Carter în aceasta țară devastată de război.

Dar generalul Quainoo, de obicei mai afabil, rămase foarte ferm pe poziții:

— Domnule președinte, singurul lucru pe care îl pot face acum este să vă însoțesc la Cartierul General al Ecomog și să vă asigur securitatea. Să știți că îmi pare rău, dar nu pot să nu asum siguranța transportului dumneavoastră. Forțele noastre nu sunt prezente decât în sectorul portului. Dacă îmi pot permite să vă dau un sfat, este să împrumutați unul dintre elicopterele aparținând *US Air Force*, care fac zilnic naveta între Freetown și Monrovia.

Carter ascultă argumentele lui Quainoo și se înclină în fața evidenței. Aeroportul internațional de la Robertsfield se afla în mâinile rebelilor lui Charles Taylor, iar aerodromul din Springs Payne, singura cale posibilă de ieșire pentru Samuel Doe, era în mod sălbatic apărat de krahonii din garda prezidențială. Astfel, în lipsă de pistă de aterizare, elicopterele erau singurele aparate ce puteau ateriza pe un teren sigur.

Fostul președinte simți că nu va obține nimic în plus apelând la relațiile lui în regiune, dar nici nu putea să recurgă la ajutorul armatei americane. Dacă ar fi cerut niște locuri într-unul dintre elicopterele care plecau spre Liberia în căutare de refugiați, ar fi fost, instantaneu, denunțat lui Michael O'Hara și, implicit, lui George Bush care, imediat, l-ar fi împiedicat să-și pună în practică proiectul.

Din partea sa, generalul Quainoo avea și el motive personale de a nu facilita venirea lui Jimmy Carter în Liberia. Dar aceste motive nu erau încă cunoscute de fostul președinte al Statelor Unite.

— Dacă aș îndrăzni să vă dau un sfat, domnule președinte, adăugă oficialul ghanez, ar fi să stați cât mai departe posibil de Liberia în acest moment. Totodată, în cazul în care persistați în proiectele dumneavoastră, anunțați-mă astfel încât să pot lua măsurile necesare pentru a vă asigura protecția.

Enervat, Jimmy Carter mulțumi și închise telefonul.

Acum se afla blocat la Freetown.

În cele din urmă, Dick Turner fu cel care găsi soluția.

— Nu mai văd decât o singură soluție, domnule președinte, zise el, după ce Carter îi expuse situația. Decolăm și, exact înainte de a ajunge la Monrovia, vom transmite un mesaj radio ca să cerem autorizația de aterizare la Springs Payne. Este imposibil să transmitem mesajul acum: ar avea toate șansele să fie interceptat de serviciile de specialitate din Sierra Leone și, chiar mai mult, de portavioanele ancorate la Freetown. Am fi interceptați chiar înainte să decolăm.

— De ce Samuel Doe mi-ar face favoarea să mă accepte pe aerodromul lui? obiectă Jimmy Carter.

— Samuel Doe este singur, domnule președinte. Izolat în buncărul său. Va fi gata să facă orice ca să intre puțin în grațiile foștilor aliați.

Uneori, cinismul fostului agent al Serviciului Secui îi deconcerta pe Jimmy Carter.

— Dar acest om este o secătură!

— O secătură pe care noi am susținut-o timp de zece ani, domnule președinte, îi aminti Turner.

Era adevărat. Dar deja Jimmy Carter își schimbase centrul de interes. Se afla acum într-o altă poziție în măcelul liberian. Poate că, negociind eliberarea lui Wendy Alton, va reuși să joace rolul unui conciliator între Samuel Doe și Charles Taylor, frații monstruoși, dușmanii, care își nimiceau pur și simplu țara.

— Ai dreptate, Turner. Dacă aceasta este singura soluție ca să ajungem în Liberia, ne vom da drept intermediarului lui Samuel Doe.

*

Goi, unul în brațele celuiilalt, Mercenarul și Ruth dormeau atât de profund, încât uitaseră să și mănânce. Și nimeni, bineînțeles, nu venise să-i cheme la masă pentru simplul motiv că Fatou și Bob Scorsoni se aflau în aceeași situație ea și ei, în camera vecină.

La parter, Ferdie deschise cu brutalitate ușa de la bucătărie, singura cameră luminată a casei și intra, gata să taie în bucăți tot ce se afla acolo.

Nu era nimeni.

Descumpănit, uriașul scoase un oftat de nemulțumire. Apoi își dădu seama că, dacă cei doi amanți nu se mai aflau în bucătărie, acolo unde îi reperase Bamba în timpul tuiului de recunoaștere, fără îndoială că își continuau distracția într-un loc mai confortabil.

Cu o agilitate remarcabilă pentru un uriaș, urcă în liniște scara neluminată care ducea la etaj. În întuneric, buzele lui se întinseră într-un zâmbet crud. Spiritele erau cu ei! Viitoarele două cadavre

avuseseră o excelentă idee retrăgându-se în camera lor. Îi simplificau în mod evident misiunea. De partea cealaltă, Bamba și Jerry trebuiau să fi ajuns pe balcon. Americanii vor fi prinși ca într-o menghină între el, Ferdie, care urca la etaj și ceilalți doi, care vor pătrunde în camere și îi vor surprinde în brațele femeilor.

Yankeii nici nu vor apuca să clipească.

*

Afară, ochii lui Bamba și ai lui Oyobouty erau deja obișnuiți cu întunericul și cei doi bărbați înaintau în liniște pe balcon, comunicând numai prin gesturi. Aveau în fața lor șase ferestre fără obloane. Cu o mișcare din cap, Bamba indică șefului său fereastra care dădea în camera Mercenarului. Ca să-și coordoneze acțiunile, cei doi bărbați folosiră niște semne precise, bine definite dinainte. Umăr la umăr, într-o mișcare sincronizată ca și „coregrafia” asasinării lui Abdou, ei plonjară în interiorul camerei și se îndreptară spre pat, scoțându-și cuțitele ca niște săbii de abordaj.

Fereastra sări în aer într-un bubuit îngrozitor. Într-o fracțiune de secundă, Forest fu în picioare, la câțiva metri de pat. În ciuda întunericului, nu-i trebui deloc mult timp ca să-și dea seama ce se petrece. Perdeaua flutura, ridicată de briza oceanului. Podeaua era plină de cioburi de geam și o lumină vagă puneă în evidență umbra celor doi bărbați care tocmai pătrunseseră în cameră. Nu era nevoie de mai mult: dacă nu ar fi avut ideea să-și termine distracția pe rogojină și să doarmă acolo imediat după aceea, Nike Forest și Ruth Kettering și-ar fi terminat cariera terestră tăiați ca niște găini.

Cei doi tipi care tocmai intraseră prin balcon străpungeau salteaua, unul cu lovituri de cuțit, iar celălalt cu un cuțit mare de măcelar, a cărui lamă măsoară aproape treizeci de centimetri.

Primul reflex al Mercenarului fu să plonjeze spre arma sa, un VP 70, aflat pe o cutie de deasupra hainelor. Dar își reținu imediat elanul. Fără focuri de armă! Mai ales, trase de o armă intrată ilegal în țară. Trebuia cu orice preț să evite să atragă atenția poliției, care era în gardă în urma amenințările adresate papei Ioan Paul al II-lea. Nu era o problema gravă pentru el să fie arestat de poliție, dar, cu interogatoriile, formalitățile și tot tâmbălăul, ar fi putut să-și ia la revedere de la misiune.

Un zgomot venit din camera învecinată îi indică faptul că Bob Scorsoni fie avea o problemă identică cu a lui, fie observase anomalia și îi venea în ajutor.

A doua ipoteză era cea bună. Forest știu asta când lumina se

aprinse în cameră și când Bob apăru în prag, gol și impunător ca o statuie a lui Michelangelo.

— Fugi prin balcon, Fatou! strigă uriașul, parând *in extremis* o lovitură de cuțit dată de Oyobouty.

Forest nu văzu urmarea. Avea nevoie de tot câmpul de observare al unicului său ochi ca să se ocupe de celălalt tip din G2.

Bamba era de talie mijlocie, dar foarte spătos. Era și foarte rapid. Ca un turbat, declanșă primul atac cu cuțitul la nivelul abdomenului.

— Nemernicule! mormăi Forest, eschivându-se.

Dintr-o săritură în spate, ajunse la cutie și apucă cuțitul de luptă, un Gerber MK-I. Rapid precum o cobră, Mercenarul reuși, în ciuda inferiorității armei sale, să-l taie ușor pe liberian la brațul drept. Era un lucru bun pentru moralul său și unul rău pentru cel al lui Bamba.

Negrul se dădu în spate, înjurând. Forest lovi din nou, ratând de data asta ținta. În loc să riposteze, Bamba continua să se retragă.

Apoi Mercenarul înțelese. Tactica negrului era clară ca lumina zilei. Încea să se apropie de Ruth, care era în picioare, încremenită pe rogojină, ca să o lichideze înainte să poată fugi. Voia să rezolve problema cea mai ușoară a muncii sale înainte de a se ocupa de american.

Forest se interpușe între ei și strigă:

— Pleacă, Ruth, pentru Dumnezeu!

Lovi din nou și, încă o dată, își atinse obiectivul: brațul înarmat. Bamba scoase un strigăt și se retrase, clătînându-se. Forest auzi un zgomot în spatele lui. Ruth reacționase. Ea îndepărta resturile de la fereastră ca să poată fugi.

Dinspre Bob Oyobouty se auzeau tot felul de înjurături, dovadă că amândoi erau încă în viață. Brusc, comandantul strigă:

— Vino, Ferdie! Sunt aici amândoi! Repede!

Forest înțelese imediat. Cel mai periculos dintre cei trei venea pe scară. Trebuia să expedieze adversarul cât mai repede. Negrul, care își trecuse cuțitul în mâna stângă, bătea în retragere spre balcon. Nu avea de unde să știe unde erau femeile. Dacă Bamba le întâlnea, urma să aibă loc un măcel sigur.

În căutarea fugarei, Bamba își întoarse privirea pentru o fracțiune de secundă. Forest profită. Nu avea timp de îndurare și ținti inima. Negrul rănit văzu cum este înjunghiat.

De data asta, situația se schimbase. Nu se mai bătea să ucidă, ci să-și salveze propria viață. În mod instinctiv, dădu drumul

cuțitului, în cele din urmă mult prea lung și stânjenitor în fața mobilității lui Forest și, cu pumnul stâng, devie brațul adversarului său. Impactul fu îngrozitor de dureros. Forest crezu că avea oasele fracturate. Dar își păstră pumnul strâns pe mânerul cuțitului său.

Atunci remarcă nasul ușor spart al lui Bamba. Liberianul trebuie să fi fost un adept al boxului.

Efectiv, celălalt se simțea mai în largul său doar cu pumnii decât cu o armă albă. Astfel, îi aplică imediat un croșeu în tâmplă. Forest se clătină în spate. Tipul era puternic și se bătea ca un animal. Fără mănuși ca să le atenueze, loviturile lui de pumn riscau să fie mortale.

Încercând să-și revină, Mercenarul simți cum ceva derapa sub piciorul lui gol, rănindu-i călcâiul. Erau bucățile de sticlă de la geamul spart! Își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Bamba sări.

Apoi, scena păru să se deruleze cu încetinitorul. Între el și micul bec fixat pe tavanul camerei, Nike Forest, gol pușcă, amețit, cu piciorul sângerând, văzu cum vine spre fața sa pumnul care urma să-l ucidă, înfundându-i nasul în cutia craniană, urmat îndeaproape de mutra obscenă a lui Bamba, crispată într-o grimasă plină de cruzime.

CAPITOLUL VII

În ultima secundă, Forest se rostogoli într-o parte. Stăpânindu-și durerea care îi amorțise brațul, știind că viața lui nu ținea decât de eficacitatea rispostei sale, lovi în sus ca un turbat.

Din nou, Bamba încercă să devieze micul cuțit Gerber MK-I. De data asta, era prea târziu. Lovitura sa de pumn nu avu ca efect decât să redreseze traiectoria armei care îl lovi în față.

Forest gândi că îi va exploda craniul. Dar nu se auzeau decât urletele negrului. Copleșit de oroare, dădu drumul cuțitului și ingenunche, făcând un mare efort să nu vomite. Bamba era în picioare. Scotea niște urlete groaznice și dansa prin camera cea mare ca un vrăjitor intrat în transă. Mercenarul mai văzuse multe lucruri scârboase în viața sa, dar, de data asta, fu pur și simplu dat peste cap de spectacolul armei înfipite până la mâner în ochiul stâng al negrului. Cu un urlat frenetic, Bamba apucă mânerul cuțitului. Mai avu forța să extragă lama din fața sa mutilată, apoi se năru. Spatele îi alunecă pe perete. Scoase un ultim horcăit și încremeni. Forest știa că murise, cu creierul transformat în bucățele de lama de oțel. O materie vâscoasă și însângerată apăru ușor pe obrazul lui, acoperit de barba, nerasă de trei zile și îngrijită cu migală, a la Charles Taylor, apoi se scurse, picătură cu picătură, pe vesta de luptă. Forest se ridică.

Nu avusese încă timp să facă inventarul rănilor sale și nici să-și revină în totalitate când văzu, ca prin ceață, un colos dezbrăcat care traversa camera alergând. Era Bob Scorsoni care îl purta pe Oyobouty în brațe precum un Atlas lumea. Cu un urlat în care efortul se amesteca cu furia, îl expedie pe acolo pe unde venise puțin mai devreme. Jerry Oyobouty nu murise încă, întrucât scoase un strigăt de teroare zburând în noapte. Mercenarul auzi un zgomot surd ce indica impactul cu capota unei mașini. Apoi nu mai auzi nimic. Comandantul din G2 murise.

Lupta nu durase mai mult de douăzeci-treizeci de secunde. Dar ea făcuse doi morți.

— Ți-ai rupt ceva? întrebă Bob Scorsoni, privindu-și tovarășul gol și plin de sânge.

— Cred că sunt bine, mormăi Mercenarul. Am numai niște zgârieturi.

Apoi, întorcând capul spre fereastra devastată prin care uriașul

tocmai îl aruncase pe Oyobouty, adăugă cu severitate:

— Ai fi putut evita asta! Nu suntem plătiți ca să trezim toată regiunea...

— N-am putut să mă abțin, zise uriașul, nervos. Nemernicul a încercat să mă priveze de cele mai prețioase accesorii și atunci m-am enervat tare, înțelegi!

Numai în acel moment Forest observă o rană în părul pubian al lui Bob.

— Scuză-mă, zise el, înțeleg...

În acel moment, un zgomot de cioburi sub talpa unui pantof îi făcu să-și întoarcă privirile.

Ferdie!

Amețit din cauza croșeului primit în tâmplă și de căderea în cioburi, Mercenarul uitase de el! Înțelegând ce li se întâmplase colegilor lui, negrul, furios, înaintă ca un taur turbat în momentul în care cei doi americani se întoarseră simultan spre ușă. Scorsoni era cel mai aproape. El era cel care va începe atacul.

— Nemernicule! răzni Bob, evitând lovitura liberianului.

Apucându-l pe negru de pumn, îi aplică o figură de luptă, dezarmându-l și dezechilibrându-l. Dacă americanul era puțin mai răsărit, Ferdie avea însă cam aceeași greutate, fiind și el un munte de mușchi. Nu era genul de dușman pe care îl scoteai din luptă cu mâinile la spate. Deși executată aproape perfect, figura de aikido nu produse decât jumătate din rezultatul scontat. Ferdie dădu drumul macetei, dar, strâmbându-se de durere, rezistă forței impuse de Bob Scorsoni.

— *You bloody motherfucker!* mormăi Ferdie, cu buzele spumegând de furie. *Vil cuty your balls for that!*²¹

„În mod sigur, se gândi Mercenarul, e o manie la tipii ăștia...”

— *Have a try, sucker... C'm'on!*²² mormăi tipul din SQUAD, încercând să-i rupă brațul.

Dominându-și dezgustul, Forest își recuperează cuțitul Gerber de pe lama căruia picurau bucăți de creier și, fără să piardă timpul să-l curețe, porni la atac și își reținu o lovitură în ultimul moment. Cu o rotație viguroasă din bazin și incredibil de suplă pentru un asemenea mastodont, negrul se eliberase din strânsoarea lui Bob și își antrenase adversarul într-un dans pivotant care nu era deloc

²¹ Idiotule, o să-ți tai boășele! (n. tr.).

²² Ia încearcă, cretinule... Haide, vino! (n. tr.).

plăcut.

Nike Forest se felicită pentru rapiditatea reflexului său. Dacă ar fi mers până la capăt, cuțitul l-ar fi înjunghiat pe Scorsoni în rinichi. Bob îi întorsese acum spatele, expunându-i un fund de mamut, care ar fi trebuit să terorizeze cele mai țepene fotolii. Cu o lovitură de pumn, îl aruncă pe Ferdie spre ușă. Turbat, îi sparse o arcadă negrului, expediindu-i o lovitură care ar fi omorât și un bou.

— Încet... zise Forest. Nu-l bate chiar așa de rău. Vreau să-l interoghez.

— Nu-ți... face... griji... răspunse uriașul, gâfâind, aplicându-i lui Ferdie un upercut în falcă. Voi face un efort ca să nu-i tai limba.

Se afla clar într-o situație de superioritate. Ferdie se apăra ca un diavol, dar bătea în retragere. Își reveni după câțiva metri și îi plasă o directă în stomac.

— Imbecilule! mormăi americanul, cu respirația întretăiată. Uita asta!

Lovitura îl făcu pe Ferdie să se clatine și, timp de o secundă, Mercenarul crezu că negrul va fi făcut KO. Însă nu avea de unde să cunoască rezistența liberianului. Acesta își reveni și ripostă ca un turbat.

O adevărată luptă de titani se dezlănțuise între negrul cel uriaș, îmbrăcat în uniformă de luptă și gigantul alb dezbrăcat. Picioarul lui Forest sângera și îl durea. Și duse să-l clătească sub robinet, urmărind cu coada ochiului evoluția luptei. Nu era nimic grav. Cei doi doreau după aparențele, să-și măsoare forțele. Mercenarul hotări să-i lase să-și rezolve singuri problema și să nu intervină decât în caz de absolută necesitate. Liberianul era dezarmat. Deci nu exista, în intervalul de timp apropiat, nici un risc pentru viața lui Bob și Forest tremură din nou gândindu-se cu fusesse gata să-l înjunghie mai devreme.

Se duse să privească afară. Nu era nici o urmă de femeie. Fie se refugiaseră în camera lui Bob, fie coborâseră în bucătărie, făcând înconjurul hotelului. Cadavrul lui Oyobouty era zdrobit pe capota taxiului Toyota, unicul vehicul vizibil în parcare, alături de Pajero. Ce i se întâmplase lui Abdou. Punându-și această întrebare, Mercenarul se temea că știa răspunsul. Apoi se întoarse în cameră.

Forest voia să afle unde erau Fatou și Ruth. Era timpul să pună capăt ostilităților. Cu cuțitul Gerber în mână, se întoarse spre cei doi combatanți, când îl văzu pe Ferdie, care se retrăsese până în

pragul camerei, băgând mâna în buzunarul de la cracul pantalonului, din care scoase un pumnal scurt. Forest porni spre el. Dar degeaba.

— Nenorocitele! strigă Scorsoni asemenea unui puști care acuză un altul că îl trișează. Vei vedea la ce-ți va folosi pumnalul!

Scandalizat de acest act de trădare, sări în aer și aplică o puternică lovitură cu piciorul în pieptul lui Ferdie. Era ceva de neînchipuit să vezi acea „gorilă” păroasă și musculoasă, având doar ceasul de la mână, ridicându-se deasupra solului ca o balerină. În alte circumstanțe, Mercenarul ar fi gustat fără îndoială hazul spectacolului. Dar acum se grăbea să afle unde erau Fatou și Ruth. În clipa în care porni spre ușă, retragerea îi fu oprită de căderea lui Ferdie care, dezechilibrat, se prăbuși pe spate pe scară, rostogolindu-se până la parter.

— Călătorie sprâncenată, cur de șobolan! îi strigă Bob Scorsoni, ștergându-și fruntea cu mâna.

Forest se afla în capătul scării când liberianul ajunsese jos. În acel moment se produse catastrofa. Îngrozită de zgomotul căderii, Fatou, care se retrăsese în bucătărie, deschise ușa. Lumina inundă parterul.

— Bob! strigă ea disperată.

Nu mai avu timp să mai spună ceva. Ferdie tocmai se ridicase de jos. Ameții dar încă conștient se agăță de unica șansă pe care o mai avea ca să scape. Această șansă se numea Fatou. Apucând o pe femeie, care era în continuare goală, o ridică cu forța cu un singur braț, agitând în aer pumnalul pe care îl ținea în mâna dreaptă.

— *Damnit!* exclama Mercenarul.

Forest se afla la jumătatea scării.

— Nu te mișca! răzni cu răutate liberianul. Dacă faci vreo mișcare, îi spintec burta încet și începând de jos ca să-și dea bine seama ce i se întâmplă!

— Lasă-mă! Mă doare! strigă Fatou, gesticulând disperată și încercând să-l lovească cu piciorul pe Ferdie.

Dar nu putea să-i facă nimic acelui monstru atât de puternic. Suspendată astfel la capătul brațului său, ea părea a fi o muscă agățată într-un cârlig de undiță.

Forest se opri la mijlocul scării. Avea un nod în gât. Dacă l-ar fi neutralizat imediat pe Ferdie, în loc să-l lase să se bată cu Bob, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Era o situație fără ieșire. Numai să nu...

— Du-te pe balcon! îi șopti el lui Bob Scorsoni. Eu îl voi ține de vorbă.

Dacă Bob era atât de rapid, încât să facă înconjurul hotelului și dacă Forest reușea să-i distragă atenția lui Ferdie suficient de mult timp, mai aveau o șansă să-l prindă pe la spate. O foarte mică șansă.

— Hei, uriașule! zise liberianul. Vino lângă colegul tău.

— La dracu'! mormăi Bob. N-ar fi trebui să mă joc cu nemernicul ăsta...

— Coboară lângă colegul tău și mai repede! urlă Ferdie, foarte nervos.

Cu fălcile crisplate, palid de turbare, Bob se supuse și se opri lângă Mercenar.

— Aruncă arma, chiorule! îi ordonă Ferdie.

Asta nu se putea. Forest știa că, dacă ar fi dat drumul cuțitului, asta ar fi însemnat moartea mai întâi a tinerei Fatou, apoi a celorlalți. Ferdie o va tăia, apoi îi va separa pe cei doi bărbați ca să se ocupe și de ei.

— Voi arunca arma dacă îi vei da drumul femeii, răspunse Forest.

— Dacă aș fi fost bine dispus, m-ai fi făcut să râd, Mustață. Ai auzit urlând vreo femeie căreia i se scot măruntaiele?

Forest nu răspunse. Urmă un lung moment de liniște. Bob Scorsoni murmură o înjurătură în barbă.

— Aruncă-l! strigă Ferdie.

Forest nu-l ascultă. Se gândea cu rapiditate, dar nu vedea nici cea mai mică rază de speranță pentru rezolvarea problemei. Ușor, într-o mișcare foarte spectaculoasă, Ferdie apropie vârful pumnalului de pântecele nefericitei Fatou. Apoi, brusc, liberianul scoase un urlet de moarte. Forest și Scorsoni avură nevoie de o secundă ca să înțeleagă ce se întâmplase.

Apoi o văzură în peticul de lumină proiectat pe ușa de la bucătărie.

Era Ruth. Luptătoarea și curajoasa Ruth! Ținând cu ambele mâini mânerul unui cuțit mare, pe care îl luase din bucătărie, ea îl lovise pe Ferdie cu toată forța, sfâșiind îmbrăcămintea și carnea uriașului liberian.

— *Fuckin' bitch!* strigă negrul, eliberând-o pe Fatou.

Ruth îl lovise deja de mai multe ori în spinare și Mercenarul văzu cum sângera abundent. Cu ochii mai injectați ca niciodată, cu bale la gură, Ferdie se întoarse să o omoare pe acea femeie care

îndrăznise să-l atace cu o armă atât de ridicolă... cu un cuțit de bucătărie.

— Oh, Dumnezeuule... gemu Fatou. L-a ratat!

Nu era cazul. Ruth nu-l ratase deloc pe Ferdie. Dar era prea solid ca să moară în urma loviturilor ei.

Negrul ridică pumnalul.

— Pe burtă, Fatou! strigă Mercenarul, aruncând cuțitul.

Din fericire pentru ea, Fatou fu suficient de agilă. Forest fusese nevoit să presupună reacția sa. Rapid ca o rachetă Exocet, cuțitul său şuieră prin aer și pătrunse în gâtul lui Ferdie, în dreptul mărului lui Adam. Sângele țâșni, însoțit de fâșii de carne și de cartilaj. Cu privirea năucită, liberianul încremenit, dădu drumul pumnalului, duse mâna la cuțitul mic înfipt în gât și încercă să-l smulgă.

Însă nu avu timp. Căzu în genunchi și se aplecă în fața lui Ruth, ca și cum ar fi vrut să-i ceară scuze, apoi se prăbuși la pământ și muri vomitând sânge pe gură și pe nas, într-un horcăit groaznic.

— *Damn it!* mormăi Mercenarul, coborând scările, urmat de Bob Scorsoni. Ne-au trecut toate apele!

Dând drumul cuțitului de bucătărie, Ruth se apropie de Fatou.

— Ești bine? întrebă ea.

— N-am pățit nimic, răspunse tânăra. Și... mulțumesc.

În acel moment, cele două femei își îndreptară privirile spre bărbați. Forest observă ochii verzi ai lui Ruth dilatându-se, strălucind, umplându-se de lacrimi și obrajii colorându-se. Neliniștit, știind că tânăra femeie trecuse printr-un șoc puternic, se grăbi să ajungă la ea, dar, în secunda următoare, aceasta izbucni într-un răs necontrolat. Fatou făcu un efort demn să se abțină, dar nu reuși pentru mult timp și, contaminată de Ruth, izbucni și ea în răs.

— Hei! Stați așa! Ce v-a apucat fetelor? întrebă Mercenarul, încruntându-și sprâncenele. Credeți că e momentul potrivit?

Ele nu fură în stare să răspundă imediat, atât de tare strigau și plângeau de răs, în ciuda prezenței lui Ferdie care, deși mort, continua să sângereze la picioarele lor.

— Este... este... Scuză-mă... Din cauza nervilor, articula Ruth. Dar, văzându-vă pe amândoi coborând treptele, dezbrăcați, cu sexul clătinându-se în același ritm, mi-a venit în minte o imagine...

— A, da? mormăi Forest.

— Am văzut într-un local interzis femeilor...

Nike Forest și Bob Scorsoni schimbă o privire mahnită și ridică din umeri.

— Dar la voi v-ați uitat? întrebă Mercenarul.

Ca și cum în acel moment devenise conștientă de nuditatea ei, Fatou țipă și o luă la fugă spre bucătărie, ca să se învelească cu un șorț. Ruth se înroși ca un rac fiert, apoi porni pe urmele lui Fatou. Câteva clipe mai târziu, ieși din bucătărie cu o trusă de farmacie, ca să îngrijească rănila Mercenarului.

Dar el nu era încă pregătit pentru asta. Își puse ceva pe el și, împreună cu Bob Scorsoni, luă cadavrele și le ascunseră în Toyota lui Abdou.

*

Lui Ruth nu-i mai venea să râdă. Deloc. Criza nervoasă se terminase. Era acum aproape miezul nopții și stătea deprimată pe scaunul din față al mașinii Pajero, care rula în viteză spre aerodromul din San Pedro. Părul ei arămiu flutura în voie, iar pielea albă, presărată cu pistrui, părea lividă în întuneric. Fuma, fără să scoată vreun cuvânt, un Camel sustras din buzunarele Mercenarului. În spate, Bob și Fatou nu erau nici ei mai guralivi.

După părerea lui Forest, operațiunea de machiaj pe care tocmai o întreprinseseră le șocase mai mult pe cele două femei decât atrocitățile la care asistaseră la *Bougainvilliers*. Adesea este mai ușor să suporti oroarea când te afli în mijlocul acțiunii.

În spatele hotelului, Forest îl găsisese, așa cum de fapt se și temuse, pe Abdou mort. După o rapidă curățare a locurilor, încărcaseră cadavrele în taxiul la volanul căruia se suise Scorsoni. Mercenarul se urcă la volanul mașinii Pajero împreună cu cele două femei. La douăzeci de kilometri de San Pedro, virase pe o pistă departe de stradă, spre Sassandra, opriseră Toyota lângă trunchiul unui arbore imens și îi dădură foc, nu înainte de a o stropi cu benzină. Când vor găsi cadavrele calcinate în acea zonă izolată, poliția va cataloga fapta drept un accident stupid.

— Dă-mi o țigară, zise Mercenarul.

Ruth scoase una din pachetul pe care i-l luase, o aprinse de la țigara sa și i-o strecură sub mustață. Aerul era mai puțin umed ca în ultimele zile și îi făcea plăcere să-și umple plămânii cu fumul mirositor.

— Știi să conduci, Fatou? întrebă el suflând fumul pe nări.

— Deloc, dom'le Nike.

Era, deci, imposibil să o lase să se descurce cu Pajero.

— Agentul special O'Hara mi-a spus că ai familia la Ngattakro...

— Nu la Ngattak'o, dom'le Nike, la Saou'ik'o. Este foarte aproape.

— Foarte bine, te vei instala acolo până ce Serviciul Secret va lua legătura cu tine și te va înștiința că poți să te întorci la *Bougainvilliers*.

— Dar... protestă Fatou.

— Crezi că mergem la aerodrom pentru o plimbare turistică? întrebă dur Forest.

— Dar... încercă la rândul lui Bob Scorsoni.

— Nici un dar, zise Mercenarul. Amândoi trebuie să facem o vizită la Yamoussoukro.

— Dar...

De data asta, fusese Ruth.

— Ai nevoie de o escortă ca să-l vizitezi pe Jimmy Carter, o întrerupse Forest, trăgând un fum din țigară. Este de preferat, după ce i-am ucis pe tipii din G2.

— Dar trebuia să merg acolo abia mâine, zise Ruth.

— Vei avea un avans de douăzeci și patru de ore, atâta tot, răspunse Mercenarul. Oricum, mă întreb dacă nu cumva Jimmy Carter a tras chiulul.

— Vrei să spui că nu intenționează să asiste la ceremonia de consacrare a bisericii? întrebă Ruth, uimită.

— E posibil, într-adevăr, răspunse Forest. Acest lucru ar putea explica atacul din seara asta al oamenilor din G2. Ar putea însemna că ei au niște informații pe care noi nu le avem în acest moment. Iată de ce vreau mai întâi să merg la Yamoussoukro și să verific dacă Jimmy Carter s-a volatilizat sau nu.

— Și tipii care trebuiau să sosească din Quantico? întrebă Scorsoni.

— Dragul meu Bob, zise Mercenarul. Domnul James Earl Carter a fost, timp de patru ani, președintele celei mai mari puteri economice a lumii. Înveți lucruri dintre cele mai murdare când ocupi acest gen de funcție, în special acela de a nu face mereu ceea ce îți spun alții. Eu cred că domnul James Earl Carter ne-ar fi putut face o glumă proastă plecând fără să-i mai aștepte pe marii specialiști din Quantico.

— Da, mormăi Bob, cu un aer meditativ. Presupunerea ta stă în picioare.

— Ceea ce mă îngrijorează acum, mărturisi Nike Forest, este al patrulea tip din G2. Dacă președintele Carter nu mai este la Yamoussoukro, e puțin probabil ca el să mai fi rămas acolo. Va

pleca în căutarea colegilor lui. Din acest motiv am vrut să nu lăsăm nici o urmă în spatele nostru, în afară de faptul că nu doresc să atragem atenția polițiștilor locali.

— Așa este, zise Bob, rânjind. E mai bine ca polițiștii să nu vadă nimic...

Ignorând subtilitatea, Mercenarul zise:

— Din acest motiv, cred că este mai prudent să o ascundem pentru moment pe Fatou.

Ruth nu scotea o vorbă. Părea tulburată de ceea ce tocmai trăise.

— Tu ești liberă, îi aminti Forest. Poți decide să rămâi aici.

Nu o văzu, căci era preocupat cu condusul pe drumul greu practicabil, dar simți undele de mânie electrizând atmosfera.

— Merg cu voi orice-ar fi! zise Ruth. Mai ales în Liberia, în primul rând, pentru că eu sunt singura, în acest moment, care vă poate ghida corect în acea țară mizerabilă. În al doilea rând, întrucât Charles Taylor nu știe unde este Jimmy Carter și atâta timp cât el s-a volatilizat, așa cum spui tu, putem avea o rază de speranță să-l înșelăm. În al treilea rând, pentru că dețin un permis de liberă trecere care poate fi util oricui.

Forest nu zise nimic. Voise pur și simplu să-i lase lui Ruth posibilitatea de a-și face o ieșire onorabilă.

Mai parcurseră alți câțiva kilometri în liniște, apoi ea zise pe un ton dur:

— Îți imaginezi că eu credeam că mergem la un picnic, căpitane Forest? Cunosce foarte bine Liberia!

CAPITOLUL VIII

Era aproape ora unu noaptea și, în aparatul DC-10, care efectua legătura între Abidjan și Yamoussoukro, Neke Dilipomowroa, alias Mickey, începea să simtă efectele oboselii. Era ultima cursă a zilei. Contrar obiceiurilor și în ciuda multiplelor zboruri, avionul era plin din cauza ceremoniei de a doua zi. Mickey avusese noroc să se imbarce grație unei anulări de ultim minut.

Liberianul își înclină spătarul scaunului. Avea tot interesul să doarmă puțin, dacă va putea. La aeroportul din Ngattakro, trebuia să-și recupereze mașina, o Santana și apoi să pornească la drum, să parcurgă cei patru sute de kilometri care îl despărțeau de San Pedro. A doua zi dimineată va ajunge extenuat.

Dar era mulțumit că își va regăsi colegii și că se va întoarce împreună cu ei în Liberia. Neke Dilipomowroa nu era făcut pentru misiunile în străinătate. El prefera rutina controalelor și execuțiilor sumare de la el de acasă.

Bărbatul din G2 desfăcu *Ivoire Dimonche*, distribuit gratuit pasagerilor în sălile de imbarcare ale aeroportului din Port-Bouet. Citind prima pagină a ziarului, află tot ceea ce trebuia să știe cu privire la dimensiunile și arhitectura colosalei biserici, despre fastul etalat pentru întâmpinarea iluștrilor invitați, despre veștile privitoare la complotul împotriva Sanctității Sale papa Ioan Paul al II-lea, care profitase de călătoria sa ca să treacă pe la Bujumbura și să viziteze niște bolnavi de sida, iar apoi, a doua zi, în Tanzania, una dintre țările cele mai atinse de această maladie, reiterându-și poziția categorică față de orice formă de contracepție și care, a doua zi, avea să-și termine turneul african, binecuvântând cu propriile sale mâini luxosul sanctuar din Coasta de Fildeș.

Consolat de aceste vești bune, Mickey închise ochii și adormi.

*

Era aproape ora unu noaptea când o lăsaseră pe Fatou într-un loc sigur, la Saourikro. Acolo, au reușit în cele din urmă să mănânce bine, înainte de a face cale-ntoarsă spre Yamoussoukro. Așa cum Forest constatase cu amărăciune, Jimmy Carter plecase fără știrea nimănui. Iar acum, ei se întorceau spre Ngattakro unde îl lăsaseră pe Gustav și Cessna sa.

Fratele lui Fatou le împrumutase un jeep vechi, spunând că îl va recupera personal a doua zi din parcare aeroportului. Nu era

foarte confortabil, dar mai aveau ceva drum de mers și asta îi făcea să evite străzile cu taxiuri care, o dată ce cădea noaptea, deveneau un risc major. Clima, în jurul orașului Yamoussoukro, era mai caldă și mai temperată decât regiunea subecuatorială de la San Pedro și rula cu capota lăsată, sub o boltă cerească plină de stele.

— Ai prevăzut bine, zise Ruth, gânditoare. Cum ți-ai dat seama că Jimmy Carter va pleca de la Palatul Oaspeților?

Forest îi explicase deja de o mie de ori. El răspunse pe ocolite:

— *Baby*, sunt zile în care aș prefera să mă înșel în previziunile mele.

Mercenarul scoase bricheta Zippo și o aprinse. Flacăra galbenă tremura în bătaia vântului.

— Și acum, care sunt ultimele tale previziuni? îl ironiză Bob Scorsoni, mai afectat decât arăta de faptul că fusese nevoit să se despartă de Fatou.

Forest își aprinse țigara pe care o avea în colțul gurii de la plecarea din Yamoussoukro, trase un fum lung și un zâmbet făcu să apară o zbârcitură în colțul unicului său ochi.

— Acum? zise el, virând la stânga, pe drumul ce ducea spre Ngattakro. Ei bine, de data asta, sper să nu mă înșel, căci previziunile mă forțează să-mi modific planurile. Nu plecăm direct spre Monrovia. Ne întoarcem la San Pedro unde vom sta toată noaptea.

— De ce? întrebă Ruth.

— Îți voi explica. Și, având în vedere ceea ce ne așteaptă după aceea, vom avea tot interesul să dormim în avion.

*

Străpungând cu dificultate norii groși violacei, adunați deasupra orașului San Pedro, primele licăriri ale zorilor încălzeau nisipul trotuarelor. În ciuda orei matinale, termometrul cel mare, atârnat de peretele stropit cu var al fațadei hotelului *Bougainvilliers*, arăta deja douăzeci și șapte de grade și Forest se întorcea obosit din turul de supraveghere al colibeii de paie.

Hotărâse să-l pândască pe Mickey, gândindu-se că, nereușind să-și întâlnească colegii, nemernicul s-a întors la San Pedro. Tipul putea fi o prețioasă sursă de informații despre ultimele acțiuni întreprinse de Jimmy Carter. Și, mai mult, trebuia împiedicat să ajungă în Liberia și să dea alarma când va descoperi dispariția complicilor lui.

Numai că se lăsa așteptat, forțându-l pe Mercenar să stea pe loc. Deocamdată, așteptarea nu îl neliniștea din cale-afară, căci se

gândeă că Jimmy Carter, în mod sigur, va întâmpina dificultăți în găsirea unei soluții de a-l întâlni pe Charles Taylor. Mercenarului nici prin cap nu-i trecea că Jimmy Carter chemase Falcon-ul 900 din Atlanta împreună cu o echipă de gărzi de corp. Nu-i trecea prin cap nici faptul că, în zorii zilei, aproximativ la ora la care el se îmbarcase în Cessna lui Gustav pentru Ngattakro, Mickey debarcase în același loc dintr-un DC-10 și se suia la volanul Santanei sale.

De altfel, Forest trimisese un mesaj la Ambasada Statelor Unite din Freetown și aștepta un răspuns de la Broderick Thurmond, onorabilul corespondent al CIA pe care O'Hara i-l recomandase în caz de nevoie. Astfel, era forțat să rămână la *Bougainvilliers*, că să aștepte legătura atunci când ea i se va face.

Un miros de cafea și de rom plutea în bucătărie când Mercenarul intră înăuntru.

— Ziua va fi lungă, mormăi el. Haide, Bob, e rândul tău să faci de gardă.

Îmbrăcată într-un costum de comando care contrasta cu finețea corpului ei, Ruth fuma, așezată, cu picioarele încrucișate, pe un taburet din lemn și cu un cot pus în mod neglijent pe masă. Prinsese ceva culoare de la venirea în Coasta de Fildeș și vânătăia aproape că dispăruse. Simplul fapt de a o vedea îi alină inima Mercenarului.

— Ai văzut ceva? întrebă ea.

— Nimic, zise Forest. Dacă m-am înșelat, fie tipul din G2 trebuie să vină cu mașina, fie nu a ajuns încă. Dar tu, *baby*, ce faci? A sunat telefonul?

— Deloc, dar poate că e încă prea devreme, răspunse Ruth, ridicându-se că să-i servească o cafea caldă Mercenarului.

Era mai proaspătă decât cei doi bărbați, căci, în ciuda insistenței sale și epitetelor cu care îl copleșise pe Forest – de la macho la falocrat, sexist și alte asemenea – ea nu fusese deloc obligată să facă de gardă afară că să pândească sosirea lui Mickey.

— Haide, Bob, grăbește-te puțin. Tipul din G2 ne trece pe sub nas! zise Forest, așezându-și în față cafeaua aburindă pe care Ruth i-o pusese pe masă.

Cu privirea obosită, Bob Scorsoni mormăi că, dacă tipul din G2 va sosi cu mașina, în mod sigur îl vor auzi venind. Apoi luă o sticlută pe care o șterpelise din dulapul lui Fatou și o deschise. Forest înțelese atunci de unde venea mirosul de rom pe care îl simțise mai devreme.

— O gură de *canna* te mai întremează puțin! zise uriașul, turnând o cantitate mare în ceașca sa de cafea.

Ruth îl dojeni:

— Mai încet, Bob! E deja o doua oară. Dacă continui așa, o să te îmbeți!

Bob Scorsoni goli ceașca, apoi izbucni în râs. Având în vedere fizicul său, probabil că era nevoie de mai multă tărie ca să-l dea gata. Mercenarul luă o gură din cafeaua binefăcătoare, puse apoi ceașca pe masă și, intrigat, luă sticla de *canna* și o examinează cu interes.

— Ai văzut bucata asta de scoarță care se macerează în rom? întrebă el.

— Păi da, zise Scorsoni, urâcios. Și ce-i cu asta?

Nike Forest zâmbi și cele două vârfuri groase ale mustății sale brune se ridicară ca niște aripi.

— Știi ce este bucata asta de scoarță?

— Sigur e un fel de bucată dintr-un lemn dulce care se pune uneori în rachiou...

Zâmbetul Mercenarului se lărgi și cele două aripi se desfășurară și mai tare.

— Fatou ți-a dat să bei asta? insistă el.

— Mda! răspunse uriașul. Este mult mai tare decât cocteilul din San Pedro, bineînțeles, dar e foarte bun. Vrei să guști?

Forest își băgă nasul în ceașcă și bău puțin din cafea înainte de a răspunde:

— Nu, mulțumesc. N-am nevoie. Spune-mi, Bob, ați petrecut clipe minunate, tu și Fatou...

— Hei... Eu te-am întrebat ceva pe tine?

— Ai fi făcut mai bine să te mulțumești cu cocteilul San Pedro, zise Mercenarul pe un ton afectat.

Bob Scorsoni făcu ochii mari. Ruth începea să devină curioasă.

— Dar ce se întâmplă, Nike? Ce înseamnă tot misterul ăsta în jurul unei sticle de *cannă*?

Forest se simți incapabil să mai mențină suspansul mult timp.

— Chestia asta pe care Bob o bea este un fel de rachiou, un preparat special pe care femeile îl propun bărbaților în împrejurări speciale. Se macerează în rom, whisky sau coniac o bucată de scoarță dintr-o specie de arbore din Antile sau Africa Ecuatorială și se obține asta.

Forest ridică sticla spre lampa minusculă care lumina bucătăria și continuă pe un ton serios:

— Acesta este decoctul unui lemn care e un afrodisiac devastator.

— Dumnezeu! exclamă Bob, scuipând de câteva ori pe jos ca și cum asta i-ar fi putut goli stomacul de lichidul pe care tocmai îl îngurgitase. Ah, la dracu'! Nu mi-a spus nimic!

Forest mai luă o gură de cafea.

— Nu trebuie să abuzezi de aceste medicamente, Bob, continuă el.

— Dar nu știam că... gemu demn de milă uriașul.

Peste câteva ore, când își va face efectul, Bob va avea de suferit. Forest cunoștea câțiva tipi care avuseseră surprize foarte neplăcute cu această băutură.

— Du-te să supraveghezi coliba, zise Mercenarul. Asta te va face să uiți.

Îngrozit, mai roșu decât creasta unui cocoș, Bob Scorsoni se ridică, își luă Beretta de pe masă și ieși în noaptea tropicală.

Ruth își pusese o mână la gură. Dar asta nu fu de ajuns ca să-și rețină râsul și, brusc, izbucni într-un hohot zgomotos.

Mercenarul puse ceașca cu cafea pe masă și își aprinse o țigară.

— Să știi că acest lucru poate lua proporții foarte grave, zise el. Scoarța acestui copac acționează, de fapt, ca un puternic vasodilatator. Mai mulți soldați din contingentul francez, trimiși la Libreville, în timpul revoltelor din Gabon, au ajuns la spital după o supradoză din această băutură, cu imposibilitatea sexului de a-și găsi poziția de repaos chiar și după o noapte întreagă de raporturi sexuale ce nu pot fi povestite. Au fost chiar și cazuri de cangrenă a țesutului.

— Spune-mi, zise Ruth, crezi că există unele riscuri și pentru Bob?

Forest zise liniștitor.

— Nu, n-a băut foarte mult. Dar, oricum, va trece printr-un moment deloc plăcut.

— Apropo de clipe deloc plăcute... zise Ruth, clipind din ochii ei verzi. Probabil că nu ți-a fost deloc plăcut în ziua în care... în fine, în care ți-ai pierdut ochiul.

Mercenarul dădu din cap și trase un fum din țigară.

— Am amintiri și mai frumoase, răspunse el sobru.

Ruth Kettering nu întrebase până în acel moment, dar iată că acum o făcea. Ca și celelalte.

Ea îl privea în continuare, mai exact îl scruta cu privirea. Se putea spune că încerca să-l străpungă cu ochii mijiți.

— Acum, că ne cunoaștem destul de bine, o să-mi povestești?

— Ce? Ce vrei să-ți povestesc? se neliniști Mercenarul.

— Ce s-a întâmplat...

Bărbatul părea să ezite. De fapt, căuta în repertoriul său cu întâmplări referitoare la pierderea ochiului.

— Mai e cafea caldă? întrebă el.

Ruth se grăbi să-l servească. Mercenarul trase un fum din țigară, bău o gură de cafea și ridică ușor capul, încruntându-și sprâncenele.

— Dacă insiști... zise el pe tonul celui care face o mare concesie. Dar, să știi, vei fi foarte decepționată. E o poveste prostească. Mi s-a întâmplat când eram puști.

— Mă interesează, îl asigură Ruth.

Curioasă, ea înaintă cu coatele pe masă ca să se apropie mai mult de el. Stinse țigara într-un mic vas de pământ aflat pe o tavă pentru farfuriile cu mâncare și se grăbi să sublinieze:

— Să nu crezi că e o curiozitate bolnăvicioasă! Este... ca să te cunosc mai bine.

— Nu, bineînțeles, bineînțeles... zise Mercenarul, clătinând din cap.

Forest trase un fum lung din țigară, apoi suflă fumul spre tavan și începu:

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă fratele meu Alvin n-ar fi avut o manie ridicolă. Și, când spun manie, înseamnă mai mult obsesie. Acest idiot era nebun după tauromahie. Voia să fie matador! Și asta încă de la vârsta de cinci ani! Când mă gândesc că a devenit directorul unei case de pensii în Montana... În sfârșit, pe scurt, deviez...

Ruth luă un pachet din buzunar și îl așeză pe masă. Reușise să găsească marca Peter Stuyvesant la Yamoussoukro, astfel încât nu-l mai tapa de țigări pe Mercenar.

— Alvin era mai mare ca mine. Aveam probabil opt ani, iar el zece când s-a produs accidentul. Au trecut deja mulți ani de când făceam pe taurul ca el să poată exersa. Suportasem tot ce-mi făcea ca matador, punerea de banderile etc....

Tăcu un moment, o privi pe Ruth cu un aer foarte serios și apoi întrebă:

— Știi că e o meserie foarte grea să faci pe *toro bravo*!

— Îmi imaginez, zise foarte serios Ruth, strecurându-și o țigară între buze.

Mercenarul mai luă o gură de cafea, trase pentru ultima oară

din țigară și stinse chiștocul în vasul mic de pământ.

— Devenisem un as, reluă el mândru. În fiecare an, la serbarea de la școală, frații Forest făceau un număr de coridă, cu Nike în rolul taurului și Alvin în cel al matadorului.

— Trebuia să fi fost mișto, observă Ruth, aprinzând un băț de chibrit.

Forest o observa pe ascuns. Ea era foarte atentă și foarte sexy în acea ținută de luptă.

— Părinții noștri erau foarte mândri de noi.

Și modul în care își rotunji buzele în jurul filtrului țigării ca să tragă din ea... Dacă nu ar fi existat riscul apariției în orice clipă a lui Bob Scorsoni, ar fi vrut cu mare plăcere să-i guste gurița...

Se mulțumi doar să bea puțină cafea și să-și continue povestea:

— Alvin nu mai avea decât un singur lucru de învățat: omorârea taurului.

— Ai fost nevoit să te lași omorât, zise Ruth, aspirând senzual filtrul țigării.

— Nu chiar, mărturisi americanul. Îmi plăcea mult să fac pe taurul. De fapt, eram gata să fac orice ca să primesc complimentele lui Alvin.

Își termină cafeaua, își șterse mustața cu o batistă mare cu carouri albastre și continuă:

— Cel mai dificil, în omorârea taurului, este să încadrezi bine taurul. Știi ce se înțelege prin a încadra?

— Bineînțeles, răspunse Ruth, să aliniezi cele patru labe ale animalului astfel încât ele să formeze un dreptunghi. Este singura poziție în care sabia poate pătrunde între umeri și să atingă imediat inima. Când încadrarea este ratată, omorârea taurului devine un adevărat măcel.

— Spune-mi, observă Mercenarul, îți place corida?

— Deloc, răspunse ziarista. Mă dezgustă... În sfârșit, toate astea nu-mi spun ce ai pățit la ochi.

Mercenarul zâmbi și un mănunchi de riduri îi brăzdă fața de corsar.

— Ajungem și acolo, *baby*, zise el. Eram, deci, pe cale de a repeta uciderea taurului și Alvin mă încadraseră perfect. Trebuie să spun că era cu adevărat dotat pentru asta.

I se păru că Ruth îl privea într-un mod bizar. Mergea poate prea departe...

Pentru a crește suspansul, își aprinse o țigară, arzându-și în trecere mai multe fire de păr din mustață.

— În momentul decisiv, matadorul își agită repede pânza cea roșie, ca să îl atragă pe taur și să-l lovească, zise Forest, cu privirea pierdută, ca și cum ar fi încercat să retrăiască acele clipe.

— Știu asta! protestă Ruth. Nu vreau să aud un curs despre arta uciderii, vreau să știu cum ți-ai pierdut ochiul.

— Acum, am ajuns. Exact în momentul aplicării loviturii, zise Forest, suflând fumul pe nări. Din punct de vedere tehnic, nu i se poate reproșa nimic lui Alvin. Eram perfect încadrat și nemișcat când și-a înfipt sabia, lovind în pânza roșie. Eu am fost cel care a greșit. Am vrut să-l lovesc cu coarnele, înțelegi...

— Cum? Ce?

Forest lăsă să treacă un moment de liniște lugubru, apoi explică:

— Ridicând capul ca să-l lovesc, am comis eroarea. M-am aruncat, pur și simplu, cu ochiul înainte, în vârful săbiei. A fost numai vina mea. Eu... nu pot să-l acuz pe Alvin...

Un rictus mic contorsionă frumoasa mutrișoară a lui Ruth Kettering.

— Înțeleg, zise ea, suflând grațios fumul. Din cauza gafei tale, ceea ce trebuia să fie o ucidere fără greșală s-a soldat cu scoaterea ochiului.

— Exact, confirmă Mercenarul. A fost oribil!

— Și, în loc să aibă capul și coada, visul oricărui matador ambițios, bietul tău frate a fost nevoit să se mulțumească cu o pupilă...

— Cam așa, zise Forest, foarte serios.

— Le-ai povestit multor persoane chestia asta? întrebă ziarista, făcând o grimasă.

Un zâmbet făcu să strălucească pupila gri-verzuie a lui Forest.

— Doar ție, zise el. Schimb povestea de fiecare dată.

— Bietul meu Nike, oftă Ruth. Cred că e foarte penibil pentru tine să porți povara asta, încât nu sunt supărată că m-ai considerat așa de proastă ca s-o cred.

El râse.

— Stai liniștită, *baby*. N-am crezut nici o clipă că o să înghiți asta. Este doar modul meu de a face să pară mai puțin dramatic. Fac și eu ce pot ca să fiu acceptat, ce vrei...

— Prostule... murmură Ruth, brusc emoționată. Dar nu-ți dai seama că toată lumea te acceptă așa? Face parte din tine și nici n-aș reuși să mi te imaginez altfel. Ca să-ți mărturisesc totul, fața ta frumoasă de pirat mi-a plăcut încă din clipa când te-am văzut în

camera de sus împreună cu Mike.

Tânăra puse țigara jos, se ridică hotărâtă, luă un taburet și îl propti în ușă.

— Și îmi placi în continuare, zise ea cu o voce răgușită.

— Ce faci cu taburetul? întrebă Nike Forest, uimit. Te temi de vreun atac-surpriză?

Ea zâmbi șiret.

— O, nu, doar ca să nu fim deranjați, în cazul în care Bob se întoarce pe nepusă masă, răspunse Ruth, întorcându-se spre Mercenar, luându-i țigara și punând-o în vasul de pământ.

Ea zâmbi, își arătă dinții mici și albi, apoi îi luă capul între mâini și îl privi. Ochii îi străluceau ca niște diamante verzi, cuprinsă de focul dorinței. Mercenarul simți mâinile lui Ruth strecurându-se pe sub bluza sa, căutându-i centura și deschizându-o în grabă, cu gesturi precise, deliberate.

Forest nu se putu abține să nu gâfâie atunci când simți degetele ziaristei strecurându-se spre sexul lui ridicat, atingându-l ușor mai întâi, mângâindu-l apoi strângându-l aproape cu duritate, aplicând un masaj ce îl făcu să atingă limitele insuportabilului când buzele ei se rotunjiră în jurul virilității sale, ca să încununeze strădania mâinilor.

Ruth era o parteneră minunată. Vigilentă, ea simțea reacțiile Mercenarului și le devansa cu o intuiție perfectă. Forest ajunsese acum la limita rezistenței când Ruth se opri din delicata sa „teroare”.

Ea îi lăsă câteva secunde de pauză, timp în care își descheie singură costumul de comando, apoi se așeză pe marginea mesei aspre și îl trase spre ea.

— Vino așa, șopti ea cu o voce răgușită.

*

Nu Bob Scorsoni îi deranjă din dulcea toropeală care le umplea corpurile după dezlănțuirea dragostei, ci sunetul brutal al telefonului lui Fatou.

Ruth tresări. Forest se îndreptă spre telefon, punându-și în grabă hainele pe el.

Era Ambasada Statelor Unite din Freetown. Forest nu fi nevoit să-i spună asta lui Ruth. Își dădu seama după expresia satisfăcută a feței lui. Apoi, brusc, Mercenarul închise telefonul.

— *Damnit!* mormăi el. Tocmai am vorbit cu Broderick Thurmond când s-a întrerupt legătura. Deci, nu va merge niciodată. Imposibil! Și tipul ăsta din G2 care nu mai apare! Se întâmplă

ceval! Dar ce? Poți să-mi spui?

Ruth își aprinse o Țigară. Nu scoase nici o vorbă.

Femeia avea dreptate. La ce bun să se piardă în presupuneri? Oricum, nici Mercenarul și nici ea nu puteau să-și imagineze evenimentele care se derulau la Monrovia în acel weekend care va schimba totul pentru ei.

Într-adevăr, în ziua în care papa Ioan Paul al II-lea ajunsese la Yamoussoukro, ca să sfințească biserica Notre-Dame-de-la-Paix, o răsturnare de situație în Liberia bulversase toate datele problemei.

Dar totul începuse în seara aceea.

Exact în momentul în care Forest și Scorsoni ștergeau urmele atacului lui Oyobouty și al oamenilor lui, Samuel Doe își părăsea buncărul pentru prima oară după trei luni și se ducea la Cartierul General al forței de intervenție vest-africane pentru un motiv cunoscut numai de el și de cei care îl obligaseră să facă asta.

În acel moment, izbucni o înfruntare violentă între garda pretoriană a președintelui și niște oameni ai lui Prince Johnson. După toate aparențele, atras printr-un șiretlic în această cursă care urma să îi fie fatală, Samuel Doe, rănit, fu făcut prizonier de „rebelii rebelilor”. Toți ziariștii fuseseră expulzați din sectorul deținut de FNPL, dar trimisa specială a BBC-ului se afla din întâmplare în locurile controlate de forța de intervenție și prin ea circula informația spre media din Occident.

„Adăpostită” într-un birou de câțiva ofițeri de la Ecomog, exact înainte de lovitura împotriva lui Doe, englezoaică nu putu să difuzeze știrea că luni, în cursul dimineții, programul lui Charles Taylor – „Principalul este să-l omorâm pe Samuel Doe” – fusese realizat.

Spre marea furie a șefului FNPL, nu fusese el cel care eliberase țara de tiranie, ci dușmanul său cel mai mare după Doe, cel care controla FNPL, Prince Johnson.

Imediat ce corespondenta de la BBC fu eliberată, faxurile începură să transmită povestirea sfârșitului sângeros al dictatorului, așa cum o relataseră martorii oculari. Președintele, rănit la picioare, fusese dus într-o tabără militară a FNIPL, în Bushrod Island, la nord de portul din Monrovia. Acolo a fost schingiuit.

Mai întâi, un om i-a tăiat urechile, în prezența lui Prince Johnson, atunci când era viu și perfect conștient. Apoi i-au străpuns fața cu lovituri de cuțit. Doe se afla jos, plin de sânge, cu cămașa sfâșiată. Încă în viață, abrutizat de durere, începuse să

răsufle cu greu, cu capul atârându-i pe piept. Acest gest îi făcuse pe torționarii lui să creadă că încerca să facă să-i dispară corpul, folosind magia neagră. Atunci, ca să nu le scape, îl uciseră repede cu o rafală de armă automată.

Corpul mutilat fu apoi expus în public, gol, pe o suprafață mică de laterit, în josul podului din Bushrod Island. L-au fost tăiate degetele de la mâini, de la picioare și organele genitale. Un obicei care, în Liberia, ținea de rutină de mai bine de zece ani de zile. În 1985, după eșecul tentativei sale de puci, generalul Thomas Quiwonkpa avusese o soartă asemănătoare. Corpul lui fusese mutilat de krahni și de garda prezidențială în prezența lui Samuel Doe. Și, cu cinci ani în urmă, în timpul loviturii sale de stat – reușită – sergentul-șef Doe îl tăiasse în bucăți pe președintele Tolbert.

Știrea ajunsese la Freetown, în Sierra Leone, luni pe la prânz, la numai câteva minute după ce Falcon-ul 900 al fostului președinte Jimmy Carter părăsise pista cu destinația aerodromului din Springs Payne, ocupat de forțele guvernamentale, în plin centru al Monroviei, la trei kilometri de palatul prezidențial...

*

Comandantul William Podeh, un apropiat al lui Roy Bean Laywhyeyea, se afla în fruntea celor care atacaseră Springs Payne. El fu uluit când radioul unității sale îl anunță că avionul președintelui Jimmy Carter îi solicita lui Samuel Doe autorizația de aterizare. Ca un militar disciplinat, William Podeh contactă imediat superiorul ierarhic din G2 și anume pe colonelul Roy Bean Laywhyeyea, care era și ministrul de Justiție.

— Dă-le voie să aterizeze, răspunse Roy Bean. Spune-i chiar că președintele Doe este încântat să-i facă această mică favoare. Sosesc și eu acum!

— Ai tot timpul, colonele. Va mai dura vreo douăzeci de minute.

Falcon-ul 900 ateriză după ce obținuse autorizațiile de la turnul de control și încredințarea că Samuel Doe era încântat să întâmpine un oaspete atât de prestigios ca ex-președintele Carter.

*

Jimmy Carter coborâse deja din avion și înainta spre un grup de oficiali veniți să-l întâmpine când își dădu seama că fusese victima unei mistificări.

Samuel Doe era mort de câteva ore. Prince Johnson, după cum se putea vedea, avea toată susținerea comandamentului Ecomog, probabil chiar și pe cel a generalului Quainoo în persoană și se

proclama noul președinte al Liberiei. Turbați din cauza acestei lovituri de stat, partizanii lui Charles Taylor ripostaseră printr-un atac masiv asupra Monroviei.

Ucigând, jefuind, arzând tot ce întâlneau, ei se proclamaseră stăpânii aerodromului din Springs Payne și chiar împinseseră linia frontului până la câteva sute de metri de palatul prezidențial.

*

Ofițerul care conducea comitetul de întâmpinare arbora un zâmbet satisfăcut. El îi întinse mâna lui Jimmy Carter și se prezentă:

— Sunt colonelul Roy Bean Laywhytea, însărcinat de președintele Taylor să fac să domnească ordinea și dreptatea în Monrovia. Domnule președinte, vă informez că sunteți prizonierul nostru!

— Este incalificabil! protestă Jimmy Carter. Contrar tuturor uzanțelor și respectării drepturilor omului!

Roy Bean Laywhytea jubila în sinea lui. Avusese o idee de geniu făcându-l pe pilotul lui Jimmy Carter să creadă că acesta comunica cu adevărat cu oamenii lui Samuel Doe. Charles Taylor încă nu aflase de asta, dar în mod sigur îl va decora pentru inițiativă.

— Acestea sunt legile dure ale războiului, domnule președinte, zise el pe un ton măsurat, care dădea bine cu funcția sa. Îmi pare rău. Veți fi tratat cu toată considerația, având în vedere rangul dumneavoastră.

Gata să-și vândă scump pielea, Dick Turner se întoarse către oamenii lui și transmise ordine cu o mimică expresivă.

— Ar fi mai bine dacă escorta dumneavoastră s-ar comporta rezonabil, zise foarte încet Roy Bean Laywhytea, cu un gest fără echivoc spre rebelii care înconjuraseră zona de staționare a avionului.

Jimmy Carter aruncă o privire în jurul său. Erau două sute.

— Predați armele, Turner, ordonă el. Orice încercare de rezistență ar fi sinucidere curată.

El îl urmă pe „justițiarul din Monrovia” și oamenii lui, zicându-și, extrem de nervos, că, o dată în plus, forța brutală a armeei învingea dorința de conciliere.

CAPITOLUL IX

Pe toată durata dimineții, Forest și Bob Scorsoni făcuseră cu schimbul pentru a supraveghea coliba din paie. Tipul de la G2 părea să se fi evaporat. Poate că avea alte ordine și plecase direct spre Monrovia.

În acel moment era rândul lui Bob să facă de pază. Fumând țigară după țigară, Mercenarul stătea încăpățânat lângă telefon. Dar să vorbească la telefon cu Freetown de la San Pedro care, pe lângă toate astea, nu era situat decât la opt sute de kilometri, nu era un lucru ușor din cauza stării lamentabile a rețelei telefonice din Sierra Leone.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Broderick Thurmond! Vreau să-mi rezerve locuri într-un elicopter ce pleacă spre Monrovia!

Trăgând nervos din țigară, se blestema că nu se gândise până atunci să prevadă un mijloc de legătură cu Broderick Thurmond utilizând canalele de cifru. Este adevărat că nu-i trecuse prin minte că, în acel stadiu al misiunii, va fi nevoit să-l contacteze pe corespondentul CIA în condiții de urgență atât de dramatice. Îl blestemă pe Mike, care nu avea altceva în cap decât să se lupte cu Saddam Hussein, pentru că îl băgase în afacerea asta putredă. Îi blestemă și pe oamenii de la Quantico care nu ajungeau decât marți la apartamentele goale ale lui Carter de la Palatul Oaspeților din Yamoussoukro.

Blestemă și criza din Golf. Îl blestemă chiar și pe Jimmy Carter, fiindcă se băgase într-o asemenea încurcătură ca să facă pe cavalerul și să o scoată pe Wendy Alton din ghearele lui Charles Taylor.

Blestemă întreaga lume când, deodată, atunci când avera tropicală începuse să răpăie pe acoperișurile din San Pedro, o Santana traversă micul oraș, în mare viteză. De la începutul dimineții, era numai a treia mașină care trecea prin fața hotelului *Bougainvilliers*, venind dinspre est. Intuiția îi spusese că de data asta era ceea ce aștepta.

Mercenarul stinse luminile și se. Îndreptă spre fereastra de la bucătărie. Precauție inutilă. Santana trecu în trombă fără să se oprească. Până la urmă, era ceva normal. Dacă ar fi încercat să-și întâlnească colegii, șoferul trebuia să fie neliniștit și să se grăbească să afle vești de la ei.

*

Văzând mașina Santana sosind în viteză și oprindu-se într-o jerbă de noroi, în mijlocul unei băltoace, Bob Scorsoni intui imediat că era „clientul” lui. Când bărbatul coborî din mașină și se îndreptă spre coliba din paie, bănuielile sale deveniră certitudini. Pentru început, negrul era bine venit. Efectul intempestiv al scoarței de copac începea să-și facă efectul asupra lui Bob Scorsoni. Puțin sport îl va face să uite.

*

Neke Dilipomowroa era bucuros. Ca să câștige câțiva kilometri, hotărâse să treacă prin Gagnoa, dar râul Davo, în creștere din cauza ploilor torențiale, întrerupsese drumul neasfaltat, obligându-l să se întoarcă, pe la Niabayo, la nord-vest de Sassandra. Pe scurt, în loc să câștige timp, el mersese toată noaptea și o bună bucată din dimineață. În timpul periplului său, încercase, de mai multe ori, să ia legătura cu Oyobouty, dar fără succes. Dar cum penele de telefon erau ceva obișnuit, nu se îngrijoră.

Câțiva metri sub ploaia torențială îi fuseseră de ajuns ca să-l ude din cap până-n picioare.

— Salut! Sunt Mickey!

Nimeni.

Mickey nu se dădu bătut. Înainta în interiorul colibei și căută lada de lemn în care comandantul trebuia să-i lase un mesaj în caz că absentă. Negrul îngenunche pe rogojină și deschise lada. Un rid de îngrijorare îi bară fruntea când găsi înăuntru arme de foc. Nu era deloc prudent să le lași acasă când lipseai. Dar Mickey nu era plătit ca să gândească în locul altora. Astfel că ridul dispăru de pe fruntea sa atunci când văzu, lângă arme, o sticlă de Cutty Sark care parcă îl chema. După toată ploaia pe care o îndurase, o mică plăcere reconfortantă nu i-ar fi stricat deloc.

Înainte chiar de a continua căutarea mesajului, imprudentul luă sticla, scoase dopul și o duse la gură. Nu apucă să bea, întrucât o voce tunătoare îl făcu să tresară:

— Rămâi așa, prietene! Nu te mișca nici un centimetru, altfel îți împrăștii creierul prin casă.

Mickey știuse totdeauna să asculte atunci când era necesar, în ciuda căldurii, se transformă într-o statuie de gheață. În mai puțin de două secunde, își abandonează, în ordine, revolverul, cuțitul de luptă și sticla de Cutty Sark.

— E bine, poți să te ridici, zise vocea.

Neke Dilipomowroa ascultă, se întoarse și văzu umbra unui om

alb aflat în cadrul ușii joase a colibei de paie, mascând puțină lumină care putea trece prin mica deschizătură. Își dădu seama că procedase bine executând ordinele proprietarului acestei voci.

Când Nike Forest intră în colibă, Mickey nu era decât o grămadă inertă așezată pe umărul lui Bob Scorsoni.

— Unde îl ducem, șefu? întrebă uriașul, plin de mândrie.

— La hotel, curajosule, răspunse Forest.

*

Ruth găsi în dulapurile tinerei Fatou câteva alimente din care să pregătească un prânz decent. Tocmai voia să pună masa când Mercenarul coborî din camera sa cu noutăți.

— Catastrofa prevăzută s-a întâmplat, zise el, acceptând paharul cu apă rece pe care i-l întinsese ziarista.

Ruth tuși ușor și se întoarse spre Mercenar cu ochii strălucind de lacrimi și cu obrajii roșii.

La etaj se auzeau zgomote surde și repetate, asemănătoare unor zgomote de săpături și, din când în când, o frază într-o engleză pocită, întretăiată de incantații ciudate.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Ruth.

Mercenarul își dresе vocea:

— Bob îl interoghează pe prizonier.

O expresie de dezaprobare întunecă fața frumoasă a lui Ruth Kettering.

— Credeam că l-ați făcut deja să vorbească!

— Bob a ajuns la subtilități, explică Forest, deloc în apele sale. Știi ce înseamnă conștiința profesională...

— Da, mormăi Ruth. Știu, de asemenea, ce înseamnă nevoia lui de a se descărca după ce a băut licoarea afrodisiacă și n-are altceva mai bun decât un biet tip asupra căruia să-și descarce energia. Nu e deloc frumos să-l lași să facă așa ceva pe subordonatul tău.

Prea fericit să poată schimba subiectul, Forest povesti ceea ce aflase de la Mickey.

— Acest tip l-a văzut pe Jimmy Carter părăsind orașul Yamoussoukro însoțit de o gardă de corp. L-a urmărit până la Abidjan și a descoperit că a cerut o autorizație de zbor cu destinația Freetown.

Ruth se strâmbă.

— Se pare că nu s-a dus doar s-o recupereze pe Wendy din Liberia.

Tânăra femeie răspunsese ca și cum ar li fost vorba să se ducă

până la prăvălia din colț. Lui Forest îi plăceau acești oameni cu moralul indestructibil.

Ziarista ridică din nou privirea spre tavan. La etaj, tocmai se auzise un zgomot ce indica prăbușirea unui elefant doborât de un braconier.

— Ce veți face cu el?

Forest se abținu să-i spună că nasul lui Mickey nu mai era decât o amintire, pisat, strivit, zdrobit, amestecat cu fața, ea însăși distrusă de pumnii puternici ai reductibilului Bob Scorsoni. Avea să descopere asta destul de curând. Forest o bănuia pe Ruth Kettering că este capabilă să-i facă o morală zdravănă despre drepturile omului. Cu niște nebuni ca Mickey, nu exista o altă lege decât cea a războiului.

— Se pare că e o problemă. Cred că vom fi obligați să-l luăm cu noi la Freetown ca să-l încredințăm lui Thurmond.

O undă de emoție apărură pe fața ei.

— E foarte bine, zise ea, cuibărindu-se în brațele Mercenarului. Mi-a fost teamă că o să fiți nevoiți să-l lichidați.

— Mărturisesc că așa am gândit la început. Bob a fost cel care a pledat pentru forță. Vezi, așa e Bob. E genul de brută care face pe toată lumea să tremure. Dar, în cele din urmă, e primul care se înmoaie când vede că lupul o devorează pe Scufița Roșie...

Sus, se auzi un nou zgomot, ca un răpăit de copite ale unei turme de bizoni. Apoi se auziră niște urlate. Apoi pași în fața scării. Apoi o cădere.

Forest se îndreptă spre ușa de la bucătărie și o deschise.

Mickey era întins pe burtă, cu brațele încrucișate. Ai fi spus că un corn se afla între cei doi omoplați ai săi: era mânerul cuțitului Bowie Knife al lui Bob Scorsoni. Lama era în întregime înfiptă în spatele său. Neke Dilipomowroa era mort.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu severitate Mercenarul.

— Păi... Tocmai terminasem interogatoriul, răspunse Bob, cu un aer vinovat. Mai aveam o întrebare sau două... Mi-a scăpat. A încercat să fugă...

— Eu aș numi asta o eroare, mormăi Forest.

În definitiv, nu vor deplânge soarta acestui nemernic!

— Ascunde cadavrul! Repede! strigă americanul.

Intră din nou în bucătărie unde îl aștepta Ruth. După privirea ei, Mercenarul își dădu seama că pricepuse. Nu din milă Forest și Scorsoni voiau să-l cruțe pe Mickey, ci pentru că îi incomoda mai mult mort decât viu.

Tocmai terminaseră de mâncat când Mercenarul reuși, în cele din urmă, să vorbească cu Broderick Thurmond.

— Ai o Cessna? întrebă omul de la CIA.

— Am o Cessna și pe prețiosul Gustav, răspunse Forest.

— Să fiți cât mai repede posibil la Freetown, zise Thurmond. Am ceva nou pentru voi și e foarte urgent!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ți spun la telefon. Am anunțat la Langley și încerc să-l prind la telefon și pe O'Hara. Veți rămâne cu gura căscată când vă voi povesti.

— Ce se întâmplă la Luigi Airport? întrebă Mercenarul. Au mărit pistele și aerogara? Ultima dată când am fost acolo, era ceva de neînchipuit! Două ore am stat în aer ca să putem ateriza și două ore ca să îmbarcăm emigranții!

— Toate astea sunt de domeniul trecutului, Nike! zise Broderick Thurmond. Acum locul este chiar mai puțin încăpător, dar prezența americanilor care aduc refugiați, traficul aerian, diversele ajutoare internaționale, importul de petrol etc. Și războiul din Liberia, toate acestea reprezintă un adevărat balon de oxigen pentru economia din Sierra Leone! Necazul unora provoacă bucuria altora, după cum se spune. Cei din Sierra Leone sunt încântați să împrumute aeroportul cui vrea să aterizeze. Și asta, crede-mă, ajută la îmbunătățirea situației, în acest moment, zona de staționare a avioanelor pe Luigi Airport este practic anexa trupelor Cedeao și a Națiunilor Unite.

Forest închise telefonul.

— La drum!

Urcară toți trei în mașina Pajero. Mercenarul îl lăsă la volan pe Bob Scorsoni. Tocmai își aprindea o țigară când o auzi pe Ruth exclamând:

— Dar aerodromul nu-i în direcția asta!

Forest ridică ușor capul și își îndepărtă șuvița lungă care îi acoperea fruntea. Bob se îndreptă direct spre coliba care le servise drept bârlog tipilor din G2.

— Ce naiba e asta?

— Trebuie să fac să dispară cadavrul, răspunse Scorsoni. L-am ascuns aici. Nu puteam să-l incinerez imediat. Trebuie să fim departe atunci când vor veni pompierii.

Opri mașina în fața colibe și aruncă o privire în partea dreaptă, apoi în stânga. Nu era nimeni. Era timpul siestei. Intră înăuntru și

ieși în mai puțin de zece secunde, suindu-se apoi la volan.

În clipa în care vira la stânga, intrând pe drumul ce ducea spre aerodrom, Forest își întoarse privirea. Un fum gros, negru, ieșea din colibă.

— Stai liniștit, îi zise Bob Scorsoni. Aceste construcții din paie și chirpici ard ca niște hârtii.

*

Broderick Thurmond era un tip mic de statură, îmbrăcat într-un costum crem șifonat și își ștergea mereu fața cu ajutorul unui șervețel Kleenex. Îi întâmpină pe Mercenar, pe Ruth și pe Bob Scorsoni într-un salon plin cu refugiați și militari. Americani, oameni din Sierra Leone, soldați din Cedeao, liberieni care debarcaseră după ce își pierduseră totul, dar fericiți oricum că au rămas în viață, toți se înghesuiau, se apostrofau, își hrăneau copiii într-o dezordine totală. Numai două lucruri puteau să-i dezorienteze pe cei care cunoșteau locurile: mai întâi, echipamentele electrice funcționau în timpuri normale mai mult de jumătate – fie erau în pană, fie oprite din motive de economie; apoi, cerșetorii îmbrăcați în zdrențe, care pur și simplu asaltau occidentalii, lipseau cu desăvârșire, poate pentru că abundența de militari le inspiră teamă sau pentru că, venind să cerșească în acest moment la Luigi Airport, nu își mai puteau hrăni copiii. Erau prea mulți oameni mai săraci decât ei în mulțimea refugiaților ce soseau de la Monrovia.

*

În timp ce Forest își aprinse o țigară de la vechea sa brichetă Zippo, tipul de la CIA îl informă:

— Charles Taylor îl ține pe președintele Jimmy Carter în închisoarea din Harbel, în apropierea taberei sale, pe amplasamentul exploatării de arbori de cauciuc din Firestone.

— Cunosc locul, murmură Ruth. Acolo m-au închis și pe mine cu Wendy.

— Cum ai aflat și de unde știi că nu-i o păcăleală? întrebă neliștit Mercenarul, trăgând un fum lung din țigară.

— El a trimis aici „gorilele” care îl însoțeau pe Carter. Erau oamenii lui, pe care îi adusese în secret din State. Ei au fost cei care ne-au adus mesajul său.

— Ciudat! murmură Bob Scorsoni. Tipul ăsta are ostatici și îi eliberează ca să-și obțină revendicările!

Broderick Thurmond își tamponă vârful nasului cu șervețelul Kleenex.

— Nu e chiar atât de ciudat, Bob. Charles Taylor știe că ostacologii care contează sunt, în primul rând, Jimmy Carter și, în al doilea rând, într-o măsură mai mică, Wendy Alton. Îi este teamă să păstreze niște specialiști în închisoare. Își spune că opt oameni formați la școala FBI-ului sunt mai mult decât necesari ca să-l scoată din închisoare pe Jimmy Carter atunci când oamenii lui se vor droga cu *jagami*.

— Cum au putut să fie prinși astfel? întrebă mirat Mercenarul. Jimmy Carter este un idealist, nu și un inconștient. Iar în ceea ce-i privește pe oamenii lui, chiar credeam că sunt niște profesioniști...

— Au fost victimele unui incredibil concurs de împrejurări, zise Thurmond înainte de a povesti cum a murit Samuel Doe, despre victoria total neașteptată a lui Prince Johnson, despre furia lui Charles Taylor și împingerea trupelor sale până în inima Monroviei.

— Nu-și vor mai păstra mult timp pozițiile, adăugă tipul de la CIA, dar, pentru moment, ei sunt cei care controlează teritoriul.

— Unde se află escorta lui Jimmy Carter în acest moment? întrebă Forest.

— La ambasada noastră. Freamătă de nerăbdare să se facă utilă și nu așteaptă decât un semnal din partea ta ca să te însoțească în Liberia și să încerce să-și recupereze șeful.

Un zâmbet cinic făcu să apară câteva riduri pe fața Mercenarului.

— Mulțumesc. Dar nu intenționez să ajung acolo cu jumătate din pensionarii poliției federale.

— Bănuiam și eu asta, zise Thurmond cu o licărire malițioasă în ochi. Din cauza asta îi țin aici.

— Trimite-i cât mai repede posibil la Atlanta, îl sfătui Forest, suflând fumul țigării Camel în atmosfera grea din salonul cel mic. Și acum, povestește-mi puțin: ce gen de arme cere Charles Taylor în schimbul eliberării lui Jimmy Carter și a lui Wendy Alton?

Broderick Thurmond răspunse:

— Am reușit să vorbesc puțin cu Michael O'Hara. Mi-a spus să-ți ascult ordinele în întregime. Îți dă undă verde și îți asigură tot sprijinul.

— Mulțumesc, Mike, mormăi Forest pe sub mustață. Îmi face plăcere să știu că cineva se gândește la mine, de acolo, din deșertul saudit...

Luându-i țigara din mână ca să-și aprindă și ea una, Ruth obiectă:

— Ce-ar putea să vrea mai mult? Sunt incredibil de bine echipați de Gaddafi. I-am mai spus lui Nike că, în plus față de niște arme automate tradiționale de tip Kalașnikov și pistoale Beretta, rebelii lui Charles Taylor au deja mitraliere cu patru țevi, mortiere și arme fără recul de calibrul 106 mm. Și poate că n-am văzut eu totul. Să aibă avioane și niște bombe atomice ca să spulbere Monrovia?

— Nu ești prea departe, domnișoară, zise Thurmond. În privința avioanelor, mai întâi, ai dreptate. Dar Charles Taylor nu cere Statelor Unite numai aparate și arme. Cere mai ales să *intervină militar*, ca să-l lichideze pe Prince Johnson, asasinul, așa cum îi spune el. Pentru asta, invocă hotărârea evidentă a Cedeao, a generalului Arnold Quainoo și a tuturor, în favoarea lui Johnson.

— Și poate că are dreptate aici, aprobă Ruth. Îl cunoșteam pe Samuel Doe. Era suficient de feroce ca să știe ce-l aștepta dacă ar fi căzut în mâinile lui Johnson sau ale lui Taylor. Nu era genul de persoană care să-și părăsească fortăreața fără să fi primit garanții serioase din partea comandamentului Ecomog-ului. În acest scenariu, totul indica faptul că a fost o înțelegere între Cedeao și Prince Johnson, fără știrea lui Charles Taylor și a lui Samuel Doe.

— Cu atât mai mult cu cât, începând din această dimineață, Sir Dawda Jawara, președintele ghanez și-a manifestat în mod oficial satisfacția în fața evoluției situației din Liberia.

— O atitudine cel puțin uimitoare din partea omului care are responsabilitatea comitetului de mediere de la Cedeao, admise Ruth Kettering. Este de necrezut! Toți oamenii ăștia se discreditează unii după alții în afacerea asta.

Broderick Thurmond își șterse o picătură de sudoare M ținea cu tot dinadinsul să-i curgă de pe tâmplă pe obraz și continuă:

— Charles Taylor mai invocă și faptul că el este de origine americană și că este singurul civilizat, deci singurul capabil să-și asume puterea în Liberia, încercând, în același timp, să facă să intre Statele Unite în logica tribală care guvernează acest război de nebuni.

— *Damnit!* zise Mercenarul. Trebuie să rezolvăm treaba cât mai repede cu putință. Pentru asta, nu avem decât să ne continuăm misiunea: să-i recuperăm pe Jimmy Carter și pe Wendy Alton. Voi avea nevoie de arme și de locuri în următorul elicopter care pleacă spre Monrovia. Oricare, un Coast Guard sau un S 70. M-aș mulțumi și cu un vechi MI 8 sovietic, pe care l-am văzut la sosire pe pistă. Esențial este să ajungem cât mai repede la Harbel, cât

Jimmy Carter încă mai este acolo, întrucât se pare că îl vor plimba și pe el.

Un zâmbet șiret luminează fața lui Broderick Thurmond.

— Cererea ta nu mă surprinde deloc, Nike. Chiar am vorbit despre asta cu Michael O'Hara, în timp ce erai în zbor spre noi. Dacă te întâmpin aici, în acest salon afumat și prost climatizat, este nu din lipsă de respect, crede-mă, ci numai ca să te fac să câștigi timp. Chiar în acest moment, Gustav este pe cale să se familiarizeze cu comenzile elicopterului Super-Puma Mark II pe care ți-l punem la dispoziție. Ai o mașină 4×4 în cală și un arsenal aproape complet.

Pupila unică a lui Forest deveni rotundă ca o farfurioară.

— Elicopterul Super-Puma Mark II... Vorbești de acel monstru francez cu elice, total revoluționară, din spatele aparatului? întrebă el.

Thurmond confirmă.

— Știu că *US Air Force* deține deja mai multe aparate de acest tip. Însă credeam că nu era încă disponibil!

— Primul model ne-a sosit de la Toulouse luna trecută, zise Thurmond, încântat de efect.

Lăsă să treacă un scurt moment de liniște și adăugă:

— Să nu-l pierdeți. Pentru moment, nu-l avem decât pe acesta...

CAPITOLUL X

Devenise din ce în ce mai insuportabil să faci parte din trupele lui Charles Taylor. Să te bați pentru putere era una, iar să faci orice ca să o obții era alta. Acest nebun megaloman și sinucigaș va reuși în cele din urmă să-și conducă la moarte toți oamenii. De trei zile de când Samuel Doe fusese ucis situația nu înceta să se înrăutățească. În mod vizibil, Ecomog ul se alăturase FNIPL-ului condus de Prince Johnson. Dar, în loc să accepte ofertele de negociere pe care i le făceau Cedeao și Prince Johnson, Charles Taylor rămânea pe poziții și nu înceta să bombardeze sectorul portului, ca să facă mai dificilă acostarea vapoarelor care aprovizionau cu hrană trupele forței de „intervenție”.

O mimică bănuitoare apărură pe fața urâtă a lui Roy Bean Laywhyea. Își dăduse întâlnire cu comandantul William Podeli, complicele său, în vecinătatea avionului lui Jimmy Carter, într-un hangar distrus de un incendiu puternic. La cea mai mică mișcare, se ridica în atmosferă un nor de particule de cenușă.

— Taylor nu se gândește decât la femeile lui, la barba sa și la ochelari, zise el.

— Pe de altă parte, obiectă William Podeh, încerc să mă pun în locul lui când refuză să negocieze. Am văzut unde l-a dus asta pe săracul Samuel Doe...

Laywhyea râse scurt.

— A venit vremea să ne punem planurile în practică și să schimbăm și noi tactica. Când mă gândesc că acest Charles Taylor n-a făcut nici măcar un gest de mulțumire când i l-am servit pe tavă pe Jimmy Carter!

— Și că nici măcar n-a încercat să afle ce s-a întâmplat cu oamenii lui Jerry Oyobouty, trimiși în Coasta de Fildeș, adăugă William Podeh.

Lucrurile deveneau foarte grave. Trupele lui Charles Taylor practic pierduseră iar tot terenul câștigat săptămâna – precedentă în favoarea Ecomog-ului. În plus, ca să riposteze la bombardamentul portului, două mici avioane cu reacție ale armatei ghanee veneau regulat să lanseze rachete spre Harbel. Plantația de arbori de cauciuc din Firestone nu mai era decât un câmp de trunchiuri sfâșiate și o bucată de pământ „arat” de explozii. În privința aeroportului internațional de la Robertsfield,

acesta era o ruină. Iar masacrul ostaticilor ghanezi deținuți de FNPL nu schimba cu nimic situația.

Charles Taylor eșuase într-o acțiune fără ieșire, o acțiune de om turbat. Era constrâns la acțiuni sinucigașe de comando. Nemaivând acces la căile de penetrare spre Monrovia, el trimitea detașamente, cel mai adesea formate din puști de cincisprezece ani, care intrau în oraș mergând de-a lungul coastei și traversând desișurile de mangrove cu armele deasupra capetelor. Rolul lor era să terorizeze populația și să semene panică în funcționarea Ecomog-ului.

În fiecare noapte, Charles Taylor lansa zeci de astfel de trupe. În mod invariabil, puștii erau uciși ca niște iepuri de soldații lui Quainoo și de rebelii lui Prince Johnson. Nici unul nu se mai întorcea ca să povestească ce se întâmplase.

— Curând, fiii noștri vor fi cei care vor fi astfel uciși, zise Roy Bean Laywhytea.

— Și când fiii noștri vor muri, vom urma noi, adăugă William Podeh.

Se iveau zorii unei noi zile. În mai puțin de o oră, rachetele vor începe să cadă peste Harbel.

— Dragul meu William, zise afectat Laywhytea. Cred că a venit timpul. Declar schimbarea înfăptuită. Din acest moment, eu sunt generalul Roy Bean Laywhytea, președintele Liberiei și șeful FPNJL, Frontul Patriotic Național pentru Justiție din Liberia. Tu ești colonelul William Podeh, secundul meu și primul meu ministru. Ce efective avem?

— De ieri, o sută de oameni, generale, răspunse William Podeh.

Plin de importanță, Roy Bean Laywhytea se simțea foarte bine în rolul pe care și-l atribuisese.

— Foarte bine. Avertizează-i că schimbarea va avea loc în noaptea asta. Când gărzile vor dormi, îmbătate cu bere, vin și *jagami*, vor pune mâna pe cinci camioane de teren, marca Mercedes, folosite pentru escorta lui Wendy Alton. Ei sunt aici în această clipă, căci va trebui să-l iau pe Jimmy Carter la plimbare, în compania tinerei femei. Va trebui, de asemenea, să ne însușim câteva vehicule ușoare pentru statul-major și cât mai multe arme. Apoi, ne vom instala în tabăra pe care am pregătit-o în Rookery Island.

Rookery era o insulă în mijlocul lacului cu același nume. Rămăseseră acolo clădirile unei foste misiuni baptiste care, la început, erau suficiente pentru găzduirea disidenților din FPNJL,

condus de Roy Bean Laywhyeya. Acesta miza mult pe protecția naturală oferită de lac, așteptând să-și crească efectivele și mijloacele materiale.

— Totul este pregătit pentru primirea noastră la Rookery Island, zise William Podeh. Am făcut acolo o inspecție în această după-amiază, cu câțiva oameni sub conducerea comandantului Iambo Tabinde.

— Iambo Tabinde este numit colonel, ca și tine, zise Roy Bean Laywhyeya. Tu îi vei da vestea. Ceremonia oficială va avea loc mai târziu, după ce ne vom instala.

— Foarte bine, zise William Podeh. Îl voi anunța imediat.

— Spune-i să ia „niște” prizonieri, adăugă Roy Bean Laywhyeya. Să-i imbarce în camioane, alături de oamenii noștri. Îi vom lua cu noi.

— Ce prizonieri? întrebă naiv Podeh.

— Pe cei doi americani, bineînțeles, răspunse Laywhyeya. Viitorul acțiunii noastre depinde de modul în care vom reuși să scoatem bani de pe urma acestei femei și a fostului președinte Jimmy Carter.

*

Roy Bean Laywhyeya rula în frunte, într-o mașină 4×4 și, exact în spatele său, venea camionul Mercedes de douăsprezece tone care transporta aproximativ zece persoane din noul FNPJL, aflat sub ordinea proaspătului colonel Iambo Tabinde.

Era noapte. Sezonul ploilor încetase și prin găurile prelatei se vedeau stelele pe cer. Această imagine lăra îndoială că ar fi consolat-o pe Wendy Alton, dar ea îl mai vedea, în cabina din față și pe președintele Carter în persoană, prizonierul, din cauza ei, al acestei bande de nebuni.

Tânăra femeie strânse din dinți de furie când un bărbat bine făcut, îmbrăcat în ținută de luptă, veni și se așeză lângă ea, pe inconfortabila bancă din lemn.

— Pot să știu și eu ce înseamnă plimbarea asta nocturnă? întrebă Wendy Alton.

Liberianul răsă, fiind urmat de oamenii lui.

— Înseamnă o mutare, domnișoară Alton, răspunse negrul, începând de astăzi, nu mai sunteți prizonierii lui Charles Taylor, hiena, ci ai generalului Roy Bean Laywhyeya, șeful FNPJL și noul președinte al Liberiei.

— Oh, *shit!* mormăi Wendy Alton. Asta ne mai lipsea!

Iambo Tabinde o lovi cu cotul în coaste, dar o lovitură foarte

discretă.

— Taci din gură! șopti el.

Apoi, cu o voce foarte joasă, îi zise la ureche:

— Nu mai începe cu circul. Voi fi obligat să te lovesc de-adevăratelea.

Tânăra vru să răspundă, dar sportivul îi făcu semn să tacă din gură.

Autoritatea negrului o făcu să înțeleagă că avea, poate, interesul să-l asculte. Stăpânindu-și frica și repulsia care i-o inspirau acești teroriști, întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Roy Bean Laywhyea a declarat despărțirea, explică negrul. Vă transferă la noul lui cartier general. Stai calmă. Intenționez să te ajut să evadezi.

Atitudinea era foarte surprinzătoare din partea unui rebel liberian, astfel încât nu se putu abține să nu strige:

— Dar de ce?

El apropie o brichetă și o aprinse ca să fie mai bine văzut.

— Nu mă recunoști? întrebă el. Sunt Iambo Tabinde. M-ai îngrijit săptămâna trecută la spitalul „Saint-Joseph”, în seara în care Ferdie și Mickey au venit să vă facă probleme.

— Bineînțeles, îmi amintesc!

Se întâmplaseră multe lucruri, astfel încât îl uitase pe acest curajos Iambo Tabinde...

— Nu mai rezist cu acest război permanent, zise Iambo Tabinde. Nu se va mai sfârși niciodată. Poate numai când vom muri cu toții. De la rebeliune la despărțire, de la trădare la masacru, Liberia este pe cale să moară. Mi s-a făcut lehamite de moarte!

Wendy îl privi cu un aer compătimator.

— De ce îmi spui toate astea?

— Am ascuns o mașină în junglă. Peste trei kilometri vom sări peste draghină. Te iau cu mine. Ți dau asta.

— Ești un om bun, Iambo, zise Wendy, sinceră. Dar nu pot să vin cu tine. Știi cine se află în cabina camionului?

Iambo Tabinde zâmbi în întuneric.

— Bineînțeles, crede-mă, domnișoară Alton, că nu va fi deloc bine să rămâi cu el. Știu unde îl duc pe Jimmy Carter. Am fost în recunoașterea locurilor în această după-amiază cu William Podeh. Dacă rămâi cu el, vei muri cu el. Dacă vii cu mine, vei avea o șansă să-l eliberezi.

În depărtare, lumini portocalii se vedeau deasupra junglei

liberiere, însoțite de bubuiturile exploziilor. Avioanele armatei ghaneeze își începeau baletul nocturn asupra orașului Harbel.

— Moleșiți cum sunt și cu tot tîmbălăul ăsta, adăugă Iambo Tabinde, nici măcar nu vor observa dispariția noastră.

*

Era imposibil să ajungi la Harbel cu elicopterul fără să fi reperat. Mercenarul debarcase cu Ruth Kettering, Bob Scorsoni și un Land Rover la aproape zece kilometri la vest de tabăra lui Charles Taylor. Trebuia să recunoască terenul de aproape. Și era adevărat că Ruth le era de mare ajutor.

Land Rover-ul se zdruncina puternic pe drum.

— Ne vom apropia cât mai mult posibil ca să examinăm toate căile care ne-ar putea folosi, fără să fim reperați, zise Mercenarul.

Pe cer, avioanele ghaneeze își începuseră sarabanda nocturnă. Asta provocase o degringoladă în tabăra lui Charles Taylor.

— Numai să nu ne facă zob! mormăi Bob Scorsoni. Dacă nu vom avea de recuperat decât conserve din carne de vită, eu...

— Nu poți să gîndești chestiile astea doar pentru tine? îl întrerupse brusc Ruth.

Cheliosul ridică din umeri.

În acel moment, Mercenarul viră brusc la dreapta și intră în tufișuri, scuturându-i pe cei doi pasageri ca pe niște pruni încărcăți cu fructe.

— Ce te-a apucat? întrebă Ruth, furioasă.

— Tăcere! ordonă Forest.

Ea înțelese în mai puțin de un minut ce îl apucase, când un convoi de camioane Mercedes, care venea din direcția taberei lui Charles Taylor, trecu în sens invers. Vehiculele, urmate de mai multe mașini Land Rover, rula cu farurile stinse, ca și Mercenarul. Fusese un adevărat miracol că le observase.

Zgomotele motoarelor și mirosul de motorină începuseră să se atenueze când Forest porni din nou motorul.

Abia întorsese cheia în contact, că o rafală de pistol-mitralieră aruncă în aer parbrizul. Scoțând arma VP 70, Forest strigă:

— Ascundeți-vă în spatele copacilor!

Trăgând la nimereală, Forest aprinse farurile ca să încerce să vadă cine îi atacau și, în același timp, plonjă în humusul noroios al pădurii ecuatoriale.

Bob Scorsoni nu fu atât de rapid ca el. Mercenarul îl auzi scoțând un strigăt de durere.

— Te-a nimerit, Bob?

— Crezi că fredonez un cântec de leagăn? zise uriașul. Am un glonț în șold.

— Ruth! strigă Nike Forest. Răspunde! Unde ești?

CAPITOLUL XI

— Sunt aici! răspunse Ruth Kettering. În dreapta ta. Sunt bine!
Forest se târi spre locul de unde erau atacați, când o voce de femeie strigă:

— *Stop shooting!* Ruth? Ruth Kettering? Tu ești?

— Wendy!

În cadrul luminii farurilor care brăzda noaptea, Mercenarul văzu o femeie blondă îndreptându-se spre Ruth. În planul din spate, un negru cu o alură athletică și îmbrăcat cu uniformă de luptă apăru prudent și înainta ținând arma deasupra capului, ca să arate că nu avea nici o intenție agresivă.

— *I'm major Iambo Tabinde*, zise el, înțelegând că Wendy întâlnise niște prieteni.

Înaintând ușor până la mașină, tânăra îl privi pe Bob Scorsoni a cărui coapsă sângera abundent. Scurtând bucuria revederii, Wendy era deja pe cale să se ocupe de rana sa.

— *I'm so sorry*, murmură Iambo Tabinde. *Thought you were Taylor's troops.*

Tăind cracul pantalonilor lui Scorsoni ca să-i acorde primul ajutor, Wendy povesti de ce și cum de se aflau acolo.

— Ia spune? zise ea brusc. Eu produc asupra ta efectul ăsta?

— Cum? întrebă Bob Scorsoni.

În ciuda situației, Nike Forest și Ruth Kettering nu se putură abține să nu râdă, înțelegând că Bob se afla în continuare sub influența afrodisiacului.

— Nu, zise Mercenarul. Liniștește-te, doctore. A luat niște medicamente...

Apoi, redevenind serios, mormăi:

— Când mă gândesc că Jimmy Carter a trecut atât de aproape de noi...

— Înconjurat de aproape o sută de oameni gata să facă orice ca să-l păzească, preciză Iambo Tabinde.

— Așa este, admise americanul. Nu am fi putut face nimic.

În acel moment, se produse scânteia.

— *Damnit!* exclamă Forest. Dar știi unde îl duce Roy Bean Laywhynea pe fostul președinte?

— Bineînțeles, zise Iambo. Se duc la Rookery Island, în mijlocul lacului cu același nume.

— Am găsit. Dar, cu Bob rănit, voi avea nevoie de ajutorul tău, Iambo.

— Sunt gata să fac orice ca să mă revanșez, spuse liberianul cu o candoare emoționantă.

— Cel mai greu va fi să obținem ajutorul generalului Quainoo, zise Forest. Dar, arătându-ne convingători și făcându-l să înțeleagă că există un cuib de rebeli care trebuie exterminat, cred că voi reuși. Căci Super-Puma ne poate ajuta în planul pe care îl am în minte.

*

Generalul Quainoo nu era deloc cooperant. Când Forest reuși să-l întâlnească, în biroul său, la sediul Ecomog-ului, ofițerul ghanez opusese un refuz categoric.

El îi povesti discuția pe care o avusese în zori cu Jimmy Carter.

— Căpitane, am refuzat să ajut un fost președinte al Statelor Unite, doar n-o să te ajut pe tine.

Forest își aprinse o țigară.

— Nu-ți cer un ajutor, generale. Numai... să zicem o colaborare. O colaborare în care fiecare dintre părți ar putea avea de câștigat. Am primit instrucțiuni direct de la Casa Albă.

Arnold Quainoo își prinse vârful bărbiei între degetul gros și arătătorul de la mână dreaptă. Forest știa acum că beneficia de întreaga sa atenție.

— Statele Unite, în ciuda încurajărilor repetate, au refuzat întotdeauna să se implice în conflictul liberian, protestă, totuși, șeful Ecomog-ului.

— În schimbul unei participări modeste, cu rambursarea tuturor cheltuielilor, Statele Unite ale Americii se angajează să dubleze subvențiile pentru trupele Cedeao timp de un an.

Mercenarul crezu că lui Arnold Quainoo îi va cădea dantura pe masă. Dar bătrânul vulpoi își reveni repede.

— Totdeauna am dorit să colaborez cu acest mare apărător al libertății care sunt Statele Unite ale Americii. Iar termenii acestei colaborări mi se par rezonabili. Ce aștepti de la oamenii mei?

— O simplă operațiune la Rookery Island. Va trebui ca cele două avioane ale voastre și aproximativ șase elicoptere de asalt ale Ecomog-ului să atace rapid și violent zona respectivă.

— Rookery Island? întrebă mirat Quainoo. Dar este o insulă mică și pașnică!

Forest îi povesti ceea ce Roy Bean Laywhyeya făcea în această „mică insulă pașnică”.

Arnold Quainoo dădu din cap.

— Până la urmă, îmi ceri doar să curăț o mână de rebeli, căpitane Forest?

— Exact, generale.

— Este exact rolul care mi-a fost atribuit în ultima vreme de comitetul Cedeao. Ecomog-ul nu are numai o funcție de intervenție. El este însărcinat să impună legea celor care refuză să se așeze la masa tratativelor la Banjul. L-am numit aici pe Charles Taylor, bineînțeles, dar și pe toți cei care continuă războiul, așa cum face el.

— Deci, acest Roy Bean Laywhyea este vizat în mod direct.

Forest se abținu să-i amintească generalului că, de fapt, continua să-l susțină pe Prince Johnson, în timp ce acesta din urmă sigur accepta să negocieze, dar era departe de a depune armele, chiar și după ce îl lichidase pe Samuel Doe.

— Singurul lucru pe care vi-l voi cere este ca aparatele de zbor să plece exact în clipa în care eu voi da semnalul cu ajutorul unui emițător-receptor pe care îl voi avea asupra mea.

Arnold Quainoo dădu din cap.

— Da, cred că înțeleg că ai de întreprins anumite acțiuni la Rookery Island, înainte de sosirea forțelor noastre.

— Exact, generale.

Arnold Quainoo se ridică și îi întinse mâna pe care Mercenarul i-o strânse. Afacerea era încheiată. Americanul știa foarte bine că generalul ghanez înțelesese adevăratul scop al vizitei sale, care nu era numai să curețe o zonă de rezistență, ci și de a încerca să-l elibereze pe Jimmy Carter. Dar acestea erau niște lucruri pe care nu le puteai exprima în mod explicit. Asta făcea parte, într-un fel, dintre regulile jocului de bună-cuviință.

*

Luna era în formă de seceră pe cerul negru. Pe burtă, la malul apei, Mercenarul și liberianul verificau conținutul sacilor lor etanși, funcționarea tuburilor de oxigen, a armelor.

Ca să treacă neobservați, purtau niște combinezoane negre și încălțări suple din cauciuc, de aceeași culoare. Mai mult decât pe arme, lambo conta pe faptul că era de etnie Mano, ca și Roy Bean Laywhyea și cunoscut de numeroși membri ai FNPJL. În afară de arma VP 70M de la Heckler & Koch, Mercenarul avea în sacul etanș un emițător-receptor cu care va putea da semnalul de decolare a elicopterelor Ecomog-ului, mai multe batoane de dinamita, detonatoare și „bijuteria” echipamentului său: o arbaleta

Barnett Commando care îi fusese trimisă de Broderick Thurmond la Cartierul General al forțelor Cedeao din Monrovia.

Datorită îngrijirilor lui Wendy, Bob își revenea ușor la infirmeria Ecomog-ului. Folosind întreaga sa putere de persuasiune, Forest fusese convins de Ruth să-i însoțească.

În liniște, cei doi bărbați îmbrăcară combinezoanele de cauciuc peste ținuta lor de luptă. În stânga centurii, fiecare își fixă o teacă de plastic ce conținea un pumnal cu lamă scurtă. Fidel obiceiului său, Mercenarul luase cu el micul cuțit de luptă Gerber MK-I.

La o distanță de un kilometru, se vedea insula care adăpostea tabăra Frontului Patriotic Național al Justiției din Liberia creat de Roy Bean Laywhyea. Îndreptând degetul spre o intrare decupată în mal, Iambo indică Mercenarului un arbore mare, ale cărui rădăcini adventive atârnavu deasupra apei.

— Pe acolo trebuie să intrăm ca să nu fim reperați.

Forest clătină din cap.

— OK. Traversăm imediat ce ești gata.

Își verificară pentru ultima oară materialul, apoi își puseră măștile de scufundare pe față, își puseră etichete de cauciuc, după ce își acoperiră picioarele și mâinile în folie specială de protecție, ca să evite vreo contaminare neplăcută și, încet, cât se poate de încet, se strecurară în apele liniștite și opace ale lacului Rookery.

*

Două siluete ude learcă țâșniră din lac. La câțiva metri de malul abrupt, se ridica arborele cel mare, a cărui siluetă amintea de cea a vrăjitoarelor din desenele lui Walt Disney. Forest și Iambo se adăpostiră la baza trunchiului, unde își ascunseră combinezoanele din cauciuc și echipamentul pentru înot. Puțin mai departe, în spatele unei bariere de mărăcini, doi bărbați făceau de gardă în fața ușii unei clădiri din lemn. Fiecare avea asupra lui o mitralieră Kalașnikov AK 74.

Mercenarul își consultă cadranul luminos al ceasului marca Rolex Seadweller.

— E ora trei și cinci minute. Cea mai mare parte dintre ei trebuie să doarmă acum.

— E cel mai potrivit moment, confirmă Iambo cu voce joasă.

— Având în vedere situația, de cât timp avem nevoie ca să ajungem la Jimmy Carter? întrebă americanul.

— Dacă nu întâmpinăm probleme, ar trebui să dureze mai puțin de un minut. Clădirea de acolo servește drept sală de antrenament. Tot acolo au loc și execuțiile. Jimmy Carter nu poate fi în altă

parte. Nu mai există decât o altă clădire care cuprinde sala de mese și dormitoare. Se află la opt sute de metri, în spatele aceluia pâlă de arbori pe care îl vezi.

— OK, zise Forest. Dau semnalul pentru decolarea elicopterelor. Trebuie să ne mișcăm rapid. Altfel, vom muri aici, chiar dacă vom reuși să punem mâna pe Jimmy Carter.

Negrul îl privi, iar un zămbet mic alburiu trasă o creștătură albă pe fața lui ca de abanos.

— Știi, Nike, mic mi-ar fi indiferent dacă aș muri, așa cum zici...

Mercenarul îl apucă de cot și îl strânse până când Iambo făcu o grimasă de durere.

— Nu vorbi prostii, Iambo! Voi avea o discuție cu generalul Quainoo. Se va ocupa să-ți găsească un loc unde vei putea să te faci util.

Iambo Tabinde zămbi din nou, cu mai multă convingere și Forest se liniști. Trimise mesajul codificat, prin care cerea ca, zece minute mai târziu, cele două avioane și elicopterele Ecomog-ului să vină și să „radă” toți rebelii aflați acolo.

Forest știa că, în materie de camuflaj, arta cea mare nu era să te ascunzi, ci mai degrabă să apari în văzul tuturor cu aerul că ești acolo și știi ce să faci.

Iambo știa și el asta. Elaboraseră un plan de acțiune în acest sens. Negrul își așază sacul lângă trunchiul copacului și așteptă ca el să-și încarce și să armeze arbaleta Barnett Commando. După ce făcu acest lucru, Mercenarul luă, în întuneric, poziția de tragere, liberianul se ridică și înaintă cu un pas calm și hotărât spre indivizii care făceau de gardă la ușa de la sala de antrenament.

Forest simți cum inima îi stă în loc atunci când unul dintre cei doi paznici strigă spre Iambo un ordin scurt, pe care el nu îl înțelese. Își ridică la umăr arbaleta și ținti spre gâtul santinelei din stânga. În acest stadiu, cea mai mică greșală se putea transforma într-o catastrofă.

Pe un ton detașat, Iambo răspunse ceva într-o limbă care semăna cu chineza. Indivizii strigară un alt ordin, iar el ridică mâinile ca să arate că nu era înarmat. Cei doi nu traseră. Forest răsufă ușurat.

Iambo Tabinde se afla acum la zece metri de ușă și își juca de minune rolul. Continua să înainteze, improșcându-i cu insulte pe cei doi paznici. Forest nu știa ce le spunea, dar important era că vorbele sale aveau efect.

Iambo se opri în fața bărbatului din stânga și vorbi întărindu-și

spusele cu gesturi hotărâte din brațe. Individul făcu un semn negativ din cap. Ar fi trebuit să ceară parola pentru a trece, parolă pe care Iambo bineînțeles că nu o cunoștea. Celălalt paznic, neliniștit, își îndreptă Kalașnikovul spre lac și scrută noaptea. În acea clipă, Forest se hotărî să treacă la atac. Arbaleta Barnett Commando era cu adevărat o armă eficientă, precisă și de o discreție remarcabilă. Totul fusese adaptat acțiunilor de comando, așa cum reieșea și din denumirea ei. Săgeata de oțel țâșni în noapte cu un clinchet metalic care abia se auzi. Pătrunse în gâtul paznicului precum un cuțit într-o bucată de unt și ieși prin ceafa.

Din fericire, arma îi căzu pe nisip, iar celălalt paznic nu văzu nimic. Dintr-o privire scurtă, Tabinde își dădu seama că Forest reușise să treacă cu bine de prima fază. Acum urma faza a doua.

Brusc, se aruncă la pământ. Forest aștepta, cu toți mușchii încordați. Coordonarea fu perfectă. Mercenarul apăsă pe trăgaci și al doilea paznic căzu la pământ cu un gălgâit sinistru, fără să mai aibă timp să reacționeze.

Cu șira spinării curbată, Mercenarul se grăbi și îl ajunse din urmă pe negrul care era deja pe cale să se avânte asupra ușii.

— E încuiată, zise el cu jumătate de voce.

— Trebuie să aibă la ei cheile, zise Mercenarul, arătând spre cele două cadavre.

— Nu, răspunse liberianul. Nu sunt la ei. Laywhytea le are. El singur are dreptul să viziteze prizonierul noaptea.

— Au avut timp să-ți spună toate astea? întrebă uimit Forest.

Iambo dădu din cap.

— Ce noroc... Tipul cu care am vorbit mă mai văzuse deja. M-a recunoscut și a avut încredere.

În acel moment, un huruit se auzi din depărtare.

— Dumnezeu! murmură Forest. Avioanele! Au ajuns mai repede decât am prevăzut! Vor fi aici într-un minut. Trebuie să spargem ușa. Nu avem de ales!

Liberianul privi spre cer și șopti:

— Dă-mi sacul tău. Mă voi ocupa cu de asta. Am mai făcut-o.

Fără să ezite, Mercenarul îi dădu sacul lui etanș și îl privi cum pune încărcăturile de explozibil, ca și cum ar fi făcut asta de o viață.

— Stai de pază cu arbaleta până ce termin eu, zise Iambo. Îndepărtează-te, ca să nu fi rănit.

Forest se îndepărtă și supraveghe împrejurimile.

Zgomotul provocat de elicoptere era acum distinct și nu va

întârzia să alerteze oamenii de pe insulă.

Forest se întoarse spre uşă:

— Repede! Ajung aici într-un minut sau două! Ai nevoie de ajutor?

Iambo îl privi.

— Totul e bine. S-a terminat.

— Haide, vino spre mine, mai repede!

Văzu un zâmbet alb pe faţa-i neagră şi o licărire ciudată în ochii lui.

Apoi urmă coşmarul. Deflagraţia. Uşa zbură în aer. Smuls de pe umeri, capul lui Iambo Tabinde sări la mai mult de zece metri de corp. Forest se aruncase la pământ ca să se apere. Când se ridică, un corp decapitat zăcea între cadavrele paznicilor. Era cadavrul unui bărbat care se hotărâse să pună capăt groazei şi vieţii sale în acelaşi timp. Timp de o secundă, Mercenarul rămase înmărmurit, apoi instinctul profesional îl făcu să-şi revină. Intră în sala tic antrenament, strigând:

— Domnule preşedinte!

În lumina slabă, văzu la celălalt capăt al camerei un bărbat cu tâmplele cărunte, ridicându-se cu greu, aflat în stare de şoc, contemplând silueta neagră, înarmată, cu nişte ochi speriaţi.

— Nu vă fie teamă, domnule preşedinte. Mă aflui aici din ordinul preşedintelui Bush. Am venit să vă eliberăm.

— Wendy... murmură Jimmy Carter. Wendy Alton...

Forest îl linişti.

— Este în libertate şi se află într-un loc sigur.

Jimmy Carter păru că îşi revine.

— Eşti singur?

Drept răspuns, Mercenarul îl apucă de subsuoară şi îl ghidă în noapte până la trunchiul arborelui. Ajunseră aici tocmai când primele focuri de armă se declanşaseră spre dormitoare. Mercenarul trase o rafală luminoasă ca să indice elicopterelor poziţia în care se afla şi apoi se ghemui lângă Jimmy Carter, care părea foarte slăbit. Apoi, în cele din urmă, îi răspunse la întrebare:

— Nu am venit singur, domnule preşedinte! Am venit cu un bărbat pe nume Iambo Tabinde, care a fost ucis în momentul în care a aruncat uşa în aer.

Îndreptă un deget spre cer.

— Vedeţi aceste aparate? Unul dintre ele vă va salva. Celelalte au primit ordinul să cureţe acest cuib de rebeli.

Preşedintele dădu din cap.

O rachetă explodează deasupra dormitoarelor și un vulcan de flăcări se ridică spre cer, aruncând o lumină portocalie asupra micii insule...

O a doua rachetă făcu solul să tremure. În acel moment, Gustav sosi cu Super-Puma, se opri în zbor staționar la aproximativ zece metri deasupra lor și lansă o scară de frânghie. Mercenarul o apucă și o trase spre Jimmy Carter.

— Veți reuși, domnule președinte?

Carter dădu din cap.

— Iambo Tabinde, zise el înainte să înceapă să urce scara. Un nume dificil... Dar pe care nu-l voi uita.

— Nici eu, zise Mercenarul.

Acolo, lângă clădirea dormitoarelor, avioanele ghaneeze și elicopterele Ecomog-ului zdrobeau tabăra FNPJL-ului, creând o diversiune pentru ca Forest și președintele Carter să se poată imbarca.

Carter se afla acum la loc sigur în pânțele marelui aparat de zbor. Forest se pregătea să urmeze și el același drum, când, brusc, un strigăt domină vacarmul bombardamentului și al rafalelor:

— Urmați-mă! Pe aici! Trebuie să-l eliberăm pe Carter, altfel ne va omorî ostaticul!

Roy Bean Laywhytea alerga, cu legătura de chei în mână, urmat de șase oameni. Era clar că se credea victima unui atac al Ecomog-ului. Văzând elicopterul Super-Puma, înțelese greșeala și își schimbă obiectivul.

— Pe acolo!

Mercenarul mai avea arbaleta în mână, încărcată cu o ultimă săgeată. Ținti și trase exact în clipa în care Laywhytea își îndrepta Beretta spre el. Forest simți o mică zdruncinătură, iar săgeata țâșni în noapte.

Roy Bean Laywhytea nu fusese la fel de rapid. Săgeata îl atinse la nivelul sternului înainte chiar ca el să apese pe trăgaciul armei.

„Justițiarul din Monrovia” se năruí la pământ, având cutia toracică sfâșiată de puterea săgeții de oțel.

Dezorientați, oamenii lui rămaseră fără reacție pentru o fracțiune de secundă. Forest profită de ocazie ca să-și scoată VP-ul 70, abandonând arbaleta Barnett Commando pe nisipul din Rookery Island. Apoi urmă o rafală în toată regula. Mercenarul văzu cum un glonț lovește carlinga elicopterului Super-Puma. Trebuia să plece cât mai repede.

Ripostând ca să țină rebelii la distanță, trase mai multe focuri

de pe scară, ca să dea semnalul de retragere.

Dar Gustav înțelesese deja. Mai întâi ușor, ca să nu-l azvârle pe Mercenar, agățat cu un singur braț, ridică elicopterul în aer.

Curând, Forest ieși din câmpul de tragere al rebelilor. Puse la loc arma VP 70, își șterse mâinile ude de sudoare pe combinezon și urcă, una câte una, treptele scării din frânghie.

Era răcoare la altitudine. Vântul îi sufla pe lângă urechi, părând că vrea să-i smulgă părul, mustața, banta de piele neagră. Era violent, dar plăcut.

Mercenarul ajunsese la ușa laterală și căzu, epuizat, pe podeaua metalică. Fusese foarte cald în seara aceea. Dar acum se terminase. Misiunea sa se terminase. Cu toate acestea, avea un gust amar în gură. Iambo Tabinde rămăsese acolo, jos. Iar Liberia nu era departe de sfârșitul măcelului.

CUPRINS

LIBERIA (scurt istoric).....	3
FORȚELE CARE SE ÎNFRUNTĂ (Țara celor cinci guverne)	5
CAPITOLUL I	7
CAPITOLUL II	29
CAPITOLUL III	36
CAPITOLUL IV	49
CAPITOLUL V	63
CAPITOLUL VI	76
CAPITOLUL VII	85
CAPITOLUL VIII	94
CAPITOLUL IX	106
CAPITOLUL X	115

CAPITOLUL XI	121
CUPRINS.....	130

Nike Forest, un om pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viață și pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care știe că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

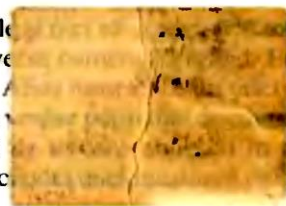
MERCENAR

MERCENAR

În ultima secundă, Forest se rostogoli într-o parte. Stăpânindu-și durerea care îi amortise brațul, știind că viața lui nu ținea decât de eficacitatea ripostei sale, lovi în sus ca un turbat. Din nou, Bamba încercă să devieze micul cuțit Gerber MK-I. De data asta, era prea târziu. Lovitura sa de pumn nu avu ca efect decât să redrezeze traiectoria armei care îl lovi în față. Forest gândi că îi va exploda craniul. Dar nu se auzeau decât urletele negrului. Copleșit de oroare, dădu

drumul cuțitului și îngenunche, făcând un mare efort să nu vomite. Bamba era în picioare. Scotea niște urlete groaznice și dansa prin camera cea mare ca un vrăjitor intrat în transă. Mercenarul mai văzuse multe lucruri scârboase în viața sa, dar, de data asta, fu pur și simplu dat peste cap de spectacolul armei înfipte până la mâner în ochiul stâng al negrului. Cu un urlet frenetic, Bamba apucă mânerul cuțitului. Mai avu forța să extragă lama din fața sa mutilată, apoi se năru. Spatele îi alunecă pe perete. Scoase un ultim horcăit și încremeni. Forest știa că murise, cu creierul transformat în bucățele de lama de oțel. O materie vâscoasă și însângărată apără ușor pe obrazul lui, acoperit de barba, nerasă de trei zile și îngrijită cu migală, à la Charles Taylor, apoi se scurse, picătură cu picătură, pe vesta de luptă. Forest se ridică.

Nu avusese încă timp să facă inventarul rănilor sale când văzu, ca prin ceață, un colos dezbrăcat care traversează camera. Era Bob Scorsoni care îl purta pe Oyobouty în brațe precum un copil. Forest văzu în care efortul se amesteca cu furia, îl expedie pe acolo pe unde mergea. Jerry Oyobouty nu murise încă, întrucât scoase un strigăt de durere. Mercenarul auzi un zgomot surd ce indica impactul cu ceva dur. Nu mai auzi nimic. Comandantul din G2 murise.

EDITURA BOGDANA

EDITURA BOGDANA

EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-95-5